

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் தீயர் திருவடிகளே சாணம்.

மயர்வற மதிகல மருளப்பெற்ற

தோண்டாடிப்போடியாழ்வார் அருளிச்சேய்த

✓ திருமலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி

திருப்பாணாழ்வார் அருளிச்சேய்த

அ ம ல னா தி பி ர ன்

பூரிமலாகவியாழ்வார் அருளிச்சேய்த

கண்ணி நுண்ணிறுத்தாம்பு.

—————

இவை,

பெருமாள்கோயில்

பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யர்

இயற்றிய

திவ்யார்த்த தீபிகை யென்னும்

உரையுடன்

M. R. கோவிந்தசாமி நாயுடுவால்,

மதராஸ் மாடல் அச்சுக்கூடத்தில்

அச்சிவைக்கப்பட்டன.

இரண்டாம் பதிப்பு

ஸ்ரீமான் உ. வே. (காஞ்சீபுரம்) பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமிகள் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்களும்
அவற்றின் விலையும்.

திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழி—தெளிவுரை	...	3	0	0
திருப்பாவையின் விரிவுரை	...	1	4	0
ஹே திக் ராப்பர் பகின்ட்	...	1	0	0
நாச்சியார் திருமொழியின் விரிவுரை	...	2	0	0
பெருமான் திருமொழியின் விரிவுரை	...	1	12	0
திருச்சந்த விருத்தத்தின் விரிவுரை	...	1	10	0
திருமலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி, அமலனாகிபிரான், } கண்ணிறன் சிறுத்தாம்பு இவற்றின் விரிவுரை }	...	1	6	0
முதலாயிரம் முழுமையும் 3 வால்பூம்களாக நல்ல பைண்ட்	...	10	8	0
இராமாதுசு நூற்றந்தாதியின் விரிவுரை	...	0	12	0
சிறிய திருமடல்—விரிவுரை	...	0	10	0
பெரிய திருமடல்—விரிவுரை	...	1	0	0
திருவெழுகற்றிருக்கை—விரிவுரை	...	0	5	0
திருவாகிரியம்—விரிவுரை	...	0	5	0
பெரிய திருவந்தாதி—விரிவுரை	...	1	8	0
ஸ்ரீவசநபூஷண ஸாரம்	...	1	0	0
கூரத்தாழ்வான் வைபவம்	...	0	4	0
பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணா வைபவம்	...	0	3	0
முருகந்தமாலையின் தெளிவுரை	...	0	6	0
ஆனவந்தார் ஸ்தோத்தரத்தின் தெளிவுரை	...	0	12	0
ஸ்தோத்தரவ்யாக்யான சோதகம்	...	0	3	0
நமஸ்காரதத்துவம்	...	0	2	0
ப்ரணவாநிகாரதத்துவம்	...	0	4	0
ஸுதர்சன சதகம் தமிழுரை	...	1	0	0
ஸ்ரீவரதராஜ ஸ்தவத்தின்—சிஸ்தாரமான மணிப்ரவான } வியாக்கியானம் (தெலுங்கு விடி) }	...	1	8	0
ஸ்ரீஸ்தவத்தின்	ஹே	0	6	0
அதிமாதுஷ ஸ்தவத்தின்	ஹே	0	12	0
திருப்பல்லாண்டு விரிவுரை	ஹே	0	4	0
ஆசார்ய ஹ்ருதய மூலம்	ஹே	0	3	0
சஹஸ்யமூலம்	ஹே	0	6	0
உபந்யாஸரத்தமாலா (க்ரந்தவிடி) ஸம்ஸ்கிருதபாகையிஸ் } சிறந்த 5 உபந்யாஸங்கள் }	...	0	6	0
சேஷாவதாரச் சிறப்பு	...	0	2	0

(இன்னும் பல புத்தகங்களும் உள்ளன.)

ஸ்ரீ:

பேருள்ளன் பெருத்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பொதுத்தனியன்கள்.

(நம்பெருமாள் அருளிச்செய்தது.)

ஸ்ரீஸெனெஸாடிப்பாவாசும் யீஹதூரஹிமுணாண-கவ்யு.
பதீபுபுரவணவெடி ரஜிஜாஜா தாண்டிபு ||

(ஆழ்வான் அருளிச்செய்தவை.)

அகீதாபலஜாரஜிம் தாபயாஜிநதியுஜாபு.
ஸவாஹாப-பய-பனா வ-பெடி மாராவாஜிநாபு ||
பொதிதூரஹி தவாஜி ஜபாமாநா
வாரஜிஹ தவாஜி தாணி துணாபஜெதெ.
ஸவாஜிநாஹ-பவ-தாஸு ஜபெகவரிஜா:
நாஜிநாஜஸு வாரணா ஸாணவபெடி ||

(ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது.)

ஜாதாவிதா பாவதபலநபா விஹிதி.
ஸவ-பெடிவ நிபஜெந ஜெதபாநாபு.
குடிஸுத: காவதெவ-காஹ-பிராஜி:
ஸ்ரீஜெதஹி பாமனம் பூணாஜிஜெ-பு-பா ||

(ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச்செய்தது.)

ஹிதஸாஸு ஜெதாஹபபுநாய
ஸ்ரீஹிதஸா காவஸெவா பொயிவாஹாநு.
ஹாஹிநாணவாஹா பதீபுபுரவண
ஸ்ரீஜெதாஹ-பவ-தாஸு ஜபெகவரிஜா:
நாஜிநாஜஸு வாரணா ஸாணவபெடி ||

சு:

திருமாலை .

தொண்டாடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்தங்கள் இரண்டினுள் முதலாவது இது; (மற்றொன்று-திருப்பள்ளியெழுச்சி.) “திருமானைப் பாதவன் பெருமானைப் பறியான்” எனவழங்கும் பழமொழியினால் இத்திவ்யப்ரபந்தத்தின் சிறப்பு அறியத்தக்கது. இப்பிரபந்தம் நாலாவிரத்திவ்யப் பிரபந்தத்தில் முதலாவிரத்தைச் சேர்ந்தது.

ஒருவிஷயத்தைக்குறித்துப் பலசெய்யுள் கூறுவது மாலை எனப்படும். தமிழில் பலவகைப் பிரபந்தங்களுள் ‘மாலை’ என்பது ஒன்று. திரு என்னுஞ் சொல் சிறப்புப்பொருளைக்காட்டி மாலைக்கு அடைமொழியாய் நின்றது. இப் பிரபந்தம் ஸ்ரீரங்கநாதனைப்பற்றிப் பாவெதாதலால் ‘திருமாலை’ எனச்சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டது. இப்பாமாலை ஸ்ரீரங்கநாதன் திருவடிகளில் சாத்தும் பூமாலை போஜுதலாலும் இந்நூல் திருமாலை எனத்திருநாமம் பெற்றது. பிரபந்தத்திற்குப் பெயரிடும் வகையைக் கூறுமிடத்தி, “முதலால் கருத்தன் அனவு மிகுதி, பொருள் செய்வித்தோன் தன்மை முதல் நிமித்தினும், இஞெறியானும் நூற்கு எய்தும் பெயரே” (நன்னூல் - பொதுப்பாயிரம்.) என்ற கூறப்பட்டிருத்தலால், அதனிய பொருளினாலும் தன்மையினாலும் பேர்பெற்றது இந்நூல் என்க. (அதனிய பொருள் - நூலிற்கூறப்பட்டவிஷயம். தன்மை - இயல்பு.)

இத்திவ்யப்ரபந்தம்-வடமொழியில் ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் என்னும் நூலின் ஸாரம் என்பது ஆசார்யர்களின் கொள்கை. இத்திவ்யப்ரபந்தத்திற்குப் பெரிய வாக்சான் பின்ன மணிப்ரவாள நடையில் மிகவும் கம்பீரமான நடையில் அருளிச் செய்த வியாக்கியான மொன்றேயுள்ளது. பெரும்பாலும் அதனைத்தழுவிடும், சிறுபான்மை இன்றியமையாத சில இலக்கணக்குறிப்புகளையும் விசேஷார்த்தங்களையும் எனது சிற்றறிவினால் விளக்கி “திவ்யார்த்த தீபிகை” என்னும் பெயர் பூண்ட இவ்வுரை அடியேனால் எழுதப்படுகின்றது. இதிலுள்ள குற்றங்களைப் பெரியோர் கண்ணுறுதி, குணலேசந்தையே நோக்கி உகந்தருள்வாராக.

ஸ்ரீ:

இந் துலாகிரியராயே

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் வைபவம்.

இவ்வாழ்வார், சோழநாட்டில் திருமங்கையாழ்வாருடைய மங்களாசாஸனம் பெற்ற 'புள்ளம் பூதங்குடி' என்னும் திவ்யதேசத்தின் அருகிலுள்ள திருமண்டங்குடி என்னும் திருப்பதியிலே கலியுகத்தில், இருதூற்றெண்பத் தொன்பதாவதான பிரபவணம்வத்ஸரத்தில் மார்கழி மாதத்தில் திருஷ்பணபஞ்சதூர்த்தசி கடின செவ்வாய்க்கிழமையில் கேட்டை நகரத்திரத்தில், ஸவஜயந்தி என்றும் வநமாலையின் அம்சமாய் வைதிகோத்தமரான ஒரு முன்குடியி ப்ராஹ்மணருடைய திருக்குமாரராய்த் திருவவந்தரித்தார். ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய கடாசுத்தால் அவதரித்த அவ்வந்தனகுமாரர்க்குத் தந்தையார் விப்ரநாராயணர் என்று நாமகரணஞ்செய்து செளளம் உபநயனம் முதலிய வைதிக ஸம்ஸ்காரங்களை உரியகாலங்களில் முறைப்படி செய்வித்து வேதசாஸ்த்ரங்களைப் பயிற்றுவிக்க, அவர் நான்மறைகளையும் ஆறுசாஸ்த்ரங்களையும் கசடறக்கற்று வல்லராய் அக் கல்விக்கு ஏற்பச் சுத்த ஸத்வகுணமே தலையெடுத்து ஞானையராக்யங்கள் வளரப்பெற்றுத் தந்தைதாயர்க்கு பிக்க மகிழ்ச்சிதந்து வாழ்ந்துவந்தார். அப்படியிருக்கையில் ஸ்ரீஸைனமுதலியார் ஸ்ரீவைகுண்டத்தினின்றும் எழுந்தருளி அவர்க்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கட்கு உரிய ஸமாச்சரணம் முதலிய சடங்குகளைச் செய்து சென்றனர்.

அப்போது திருமந்திரார்த்தத்தை அறிந்த விப்ரநாராயணர் குருணைக்கடவான கமலை கீழ்வணது குணம்ருதத்திலே ஆழ்ந்த சிந்தையுடையராய் அதனால் இம்மையின்பத்தை இகழ்ந்து விவாஹத்தில் விருப்பமற்று ப்ராஹ்மசர்வ ஆச்சாரத்திலேயே நின்று திவ்யதேசங்களிற் சென்று எம்பெருமானை மங்களாசாஸனஞ் செய்யக்கருதி அவற்றில் முதலதான திருவாங்கம் பெரியகோயிலே அடைந்தார். அங்கு உபயுகாவேரிமத்தியிலே சேஷசயந்திலே "சூடதிசை முடியவைவத்

துக் குணதிசைபாதம் நீட்டி வடதிசை பின்புகாட்டித் தென்திசை யிலங்கை நோக்கி”ப் பன்னிகொண்டுள்ள பெருமானைச் சேவித்துநிற்க, அப்பொழுது அந்த நம்பெருமாள் தம்முடைய வடிவழகினால் இவரைத் தம்பக்கல் மிகுந்த பக்தியுடையராய்ப்படி செய்தருளினார்.

உடனே இவர் தமது வாணுள் விணுளாகாதபடி அப்பெருமானுக்குக் கைந் கரியம் செய்யவிரும்பி, பெரியாழ்வார்போலவே தாமும் பெருமானுக்குப் புகழ் பம் திருத்தழாய் ஸமர்ப்பிப்பதையே ஏற்ற கைங்கர்யமாகக் கடைப்பிடித்து, ஒரு திருந்தவனத்தை அப்பதியிலே செழிப்பாக அமைத்து, காலந்தோறும் பலவகைப் பூமாலைகளையும் திருத்தழாய் நன்மாலைகளையும் கட்டிஎடுத்துக் கொண்டு தமது நிலைக்கு ஏற்ப பராஹ்மணர் திருமானிகைகளில் அந்நபிகைத் வாங்கி அழுதுசெய்து வந்தார்.

இவ்வனமிருக்கையில் திருவாங்கத் துக்கு வடக்கிலுள்ள உத்தமர் கோயிலில் தேவமாதர்மசமாய்ப் பிறந்து மிகவும் அழகியான ‘தேவதேவி’ என்பாளைரு தாவரி, ஒருநாள் தோழிமாரோடும் தமக்கையோடும் உறையூருக்குச் சென்று, சோழராஜனது முன்னிலையில் ஆடல்பாடல்களை நிகர நிகழ்த்தி அவளை மோவழிப்பித்து அளவிதந்த செல்வத்தை அலனிதத்திற்பெற்று மிக்க கர்வத் தோடு மீண்டு வருகையில் இளைப்பாறுதற்பொருட்டு இவ்வாழ்வானுடைய பூம்பொழிலின் ஒருபுறத்திலே ஒரு மாத்தினடியில் இருந்து அச்சோலையின் சிறப்பை நாற்புறத்திலும் நன்றாக உற்று நோக்கி, அம்மலர்ச்சோலையைத் தனக்கு உரிய பொருளாக்கி அதில் பூக்கொய்தும் புனல் கிளையாடியும் பொழுதுபோக்கி மனமகிழ விரும்பி, அதற்கு உரியவனைக்கண்டு தன்வசப்படுத்த நினைத்து அங்கு உலாவிநின்றான். நிற்கையில், ஒருபக்கத்தில் விப்சநாராயணர் பளபளவென்ற திருப்பரிவட்டத்துடனும் பன்னிரண்டு திருமண்காப்புகளுடனும் தாமரைமணி மாலை தூளசிமணிமாலைகளுடனும் விளங்கி, பூஞ்செடிகளுக்குப் பாத்திகட்டுதலும் தண்ணீர் பாய்ச்சுதலும் செய்துகொண்டிருக்கக் கண்ணுற்றான்.

உடனே அவன், அருகில்வந்து முன்னின்று அவரைத்தொழுது தனது தேவமெனநதர்யத்தை அவர்க்குக்காட்டிச் சிவகுறிப்புச்செய்யவும் விஷபாந்த ரங்களிற் குருடராகிய அவர் அவனைக்கண்ணெடுத்தும் பாராது திரைகரித்துத் தமது கைக்கரியத்திற் கருத்துன்றியிருந்தனர். அதுநோக்கித் தேவதேவி ஆச்சர்யமுற்று, தன் தமக்கையுடன் ‘அரசர் முதலிய பலவரையும் எளிதில் வசப் படுத்துகிற சூபலாவண்யங்களிற் சிறந்த யான் சென்று எதிர் நிற்கவும் பாரா திருக்கின்ற இவன் பித்தனை? பீடபீரோ? என்றுகூற, அதற்கு அவன் ‘பித்தனு மல்லன், பீடபீரமல்லன்; ஸ்வாமி கைங்கரியத்தில் ஊற்றமுற்ற மதிராவிடத்தன்; இவனை வசப்படுத்த உன்னாலாகாது’ என்று சொன்னவளவிலே, வடிவழகில் இறுமாப்புடைய தேவதேவி ‘இவனை நான் வசிகரிப்பாமல் விடுவதில்லை’ என்று உறுதிசுறுதலும், தமக்கை ‘நீ அங்கனைஞ் செய்தால் நான் உனக்கு ஆறுமாத காலம் அடிபவளாவேன்’ என்று சபதஞ்செய்ய, தக்கை ‘நான் அங்கனைஞ் செய்யேனாயின் ஆறுமாதம் உனக்குத் தொழுத்தையாவேன்’ என்று பிரதிஜ்ஞை பன்னினான்.

பிறகு அவன், தன் ஆபரணங்களைக் கழற்றிக் கொடுத்துத் தோழியரோடு தமக்கையையும் அனுப்பிவிட்டுத் தனியே மெல்லியதொரு செங்காவிச் சேலையை உடுத்து அவரை அடுத்துத்திருவடிகளில் விழுந்து நமஸ்கரிக்க, அவர் 'நீயார்?' ஏன் இங்கு வந்தாய்?' என்று கேட்க அதற்கு அவன் 'அடியேன் முற்பிறப்பில் செய்த தீவினையால் தாவரியாகப் பிறந்தவன்; அடியேனைத் தாய் அக்குலத்திற்கு உரிய தொழிலைக் கைக்கொள்ளும்படி நிர்ப்பந்திக்க, அதற்கு இசையாமல் அவளைத் துறந்து மஹாபாகவதரான தேவரீரது திருவடிகளைச் சரணமடைந்து உய்ய வேண்டுமென்று வந்துற்றேன்; கருணைக்கடலான தேவரீர் அநாதையான அடியேனைக் காத்தருளவேணும்; செடிகளுக்கு நீர்பெய்தல், பூப்பறித்தல், மாலைகட்டுதல், தேவரீர் இல்லாத சமயங்களில் சோலையைப் பாதுகாத்தல் முதலிய பணிகளைக் களில் எதை நியமித்தாலும் செய்துவரச் காத்திருக்கிறேன்' என்று மிக்க வணக்கத்தோடு விண்ணப்பஞ் செய்தான். அவர் அவளது கபடசித்தத்தை உணராமல் உடன்பட்டு, தாம் அழுதுசெய்து மிகுந்த பரஸாதத்தைக் கொடுத்துவர, அவளும் அதனை வாங்கி உட்கொண்டு பாத்திகொடுத்துத் நீர்பரிமாறுதல் முதலிய சூற்றேவல்களைத் தவறாது மிக்க ஊக்கத்துடனே எப்பொழுதும் செய்து கொண்டு சோலையைச் செழுமையாக வளர்த்து அவர்க்குத் தன்னிடத்து நம்பிக்கை யுண்டாகும்படி நல்லவழிபாட நடித்துவந்தாள்.

இப்படி பல மாதங்கள் கழிந்தபின் ஒருநாள் பெருமழை பொழிகின்ற பொழுது பன்னசாலையிற் பிரவேசித்திருந்த அவ்வந்தனர், வெளியிலே அவன் நனைந்து வருந்துதலைப் பார்த்து இயற்கையான ஜ்வகாருண்யத்தினால் உள்ளே வந்து நிற்கும்படி நியமிக்க, அதுவே விபாஜமாக அவன் அருகில்வந்து தனது மென்மொழிகளாலும் மேனிபிணுக்கினாலும் மனதைக் கவர்த்து அவரைத் தன் வசமாக்கிச் சிலகாலம் அவருடனே யிருந்து, பின்பு பொருளில்லாத அவரைப் பொருள்செய்யாது கைவிட்டுத் தன் வீட்டிற்குச்சென்று சேர்ந்தவனவிலை, இவர் அவன் பிரிவை ஆற்றாமல் அவனது வீட்டுவாயிலில்சென்று தீயங்கிரின்றார்.

அவ்வளவிலே, பிராட்டி பெருமானே நோக்கி 'நமக்குப் பலகாலமாகப் பணி செய்து வந்த விப்ரநாராயணன் அதனை முழுவதும் ஒழித்து ஒரு கணிகைக்குத் தொண்டுபூண்டு அவன் புறக்கணிக்கவும் மனந்திரும்பாது அவனில்லத்துப் புறக்கடை பற்றி ஏங்கி நிற்குமாறு தேவரீர் மானயக்கு இலக்காக்கலாமோ? இதுவும் ஒரு திருவினையாட்டு இருந்தபடி என்? இனி அவனை விரைவில் மீட்டு முன்போல ஆட்கொண்டு அந்தரங்க பக்தனுக்கியருளவேணும்' என்று பிரார்த்திக்க, திருமாலும் திருமகள் வார்த்தைக்கு இசைந்து தமது திருக்கோலிற் பாத்திரங்களுள் ஒரு ஸ்வர்ணபாத்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டு மனிதவடிவம் பூண்டு விப்ரநாராயணர்க்குத் தெரியாமல் அந்த வேசியின் மனைக்கு எழுந்தருளி வாசற்கதவு திறக்கச்செல்ல, அவன் உள்ளிருந்தபடியே 'யார் நீ? என்கு வந்தாய்?' என்று கேட்க நம்பெருமாள் 'நான் அழகியமணவாள தாஸன், விப்ரநாராயணனுப்ப வந்தேன்' என்று கிளம்பியவன வில், தேவதேவி விரைந்துவந்து கதவைதிறந்து 'வந்தகாரியம் என்ன?' என்று கேட்க, ஸ்ரீரங்கநாதன் தான் கொணர்ந்த பொற்கலத்தை அவன் கையிற்கொடுத்து 'இதனை விப்ரநாராயணர் உனக்கு வரவிடுத்தார்' என்று சொன்னவுடனே, அவன் அதிக ஆதரத்தோடு 'அவரை

உள்ளே வரச்சொல்லும்' என்று அதுமதி செய்தபின், அடியவர்க்கு எளிதவனான எம்பெருமான் விபரநாராயணரிடம் வந்து 'தேவதேவி உம்மை உள்ளே வரச்சொன்னாள்' என்று சொல்லிச்சென்றார். அச்செவிக்கினிய செஞ்சொல்லைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் அவர் டிரிந்தவுபிரைப் பெற்றாற்போல உள்ளங்குளிர்த்து உடல்பூரித்து உள்ளேபோய்ச்சேர்ந்தார்.

அவ்விசய கழிந்து பொழுதுவிடிந்தவாறே ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் திருக்காப்பு நீக்கியவளவில், பாத்திரங்களுள் சிறந்ததொரு பொன்வட்டிகைக் காணாமல் கோயில் பரிகரத்தார் இராஜாங்கத்தார்க்கு அறிவிக்க, அவர்கள் உடனேவந்து களவுகண்டு பிடித்தற்பொருட்டு அர்ச்சகர் பரிசாரகர் முதலிய அந்தரங்க பரிஜநங்களைப் பிடித்துப் பல்வாறு தண்டித்து வருத்தியும் ஒருவர்மீதும் குற்றங் காணப்படாமையால் ஆங்காங்கும் புலம் விசாரித்து வருகையில் தேவதேவியின் மாளிகையிலிருக்கின்றதென அவள்விட்டு வேலைக்காரியொருத்தியால் அறிந்து, அங்குச்சென்று அதனைக்கண்டு அவ்விட்டிலுள்ளார் யாவரையும் குற்றவாளிகளாகி அரசன் முன்னிலையிற் கொண்டுபோய் நிறுத்தினார்கள். அப்போது அரசன் தாவலியை நோக்கிப் 'பெருமாள் பாத்திரத்தை நீ கவரலாமோ?' என்று கேட்க, அவள் 'யான் இன்றாத்தென்று அறியேன்; அழகியமணவான தாஸனென்பானொரு தூதன் மூலமாக விபரநாராயணன் எனக்கு இதனை வாயிட்டான்; இவ்வளவே யான் அறிவது' என்று உத்தரம் கூறினள். அதன்மேல் இராசன் விபிரை விசாரிக்க, அவரும் 'யான் ஒன்றும் அறியேன்; ஏழை யான எனக்கு ஓர் ஏவலானனும் இல்லை' என்றுசொல்ல, இவ்வளம் இருதலை வாய்மொழியையுங் கேட்டபின் அரசன் ஆலோசித்து, களவாடிய பொருளை வாங்கியவர் செலுத்தவேண்டிய அபராதப்பொருளைக் கட்டும்படி வேசிக்கு விதித்து, அக்காணிக்கையையும் தக்கவட்டிகையும் பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பித்து, பொற்கள்வர்க்கு உரிய தண்டனையை ஆராய்ந்து விதிப்பதற்காக விபரநாராயணரைச் சிறையிலிட்டான்.

மீண்டும் ஒருகால் ஸ்ரீரங்கநாயகி 'இவ்வடியவனைத் தேவரீர் லீலைக்கு விகடய மாக்காமல் கிருபைக்குப் பாத்திரமாக்கி யருளவேண்டும்' என்று வேண்ட, பெருமாள் அதனை அங்கீகரித்து, அரசன் கணவிலை தாம் எழுந்தருளி 'தாவலியிடத்துக் காதல்கொண்ட இவ்வந்தணனுடைய கருமத்தைக் கழித்தற்பொருட்டு நாமே பொன்வட்டிகைக் கொண்டுபோய்த் தந்து இவனைத் தண்டிப்பித்தோம்: உண்மையில் இவன் கள்ளனல்லன்; பரிசுத்தனே' என்று தெரிவிக்க, அரசன் துயிலுணர்ந்தவுடனே கனத்தோற்றத்தை மந்திரி முதலியோர்க்கு விவரப்படினை வெளியிட்டு விபரரை விடுவித்து உபசரித்து அனுப்பிவிட்டான்.

பிறவிப் பெருஞ்சிறையினின்றும் விடுபடுதற்கு ஒரு முற்குறியாகக் காவல் விடுபெற்ற பிராமணர் தம் துளவத்தொண்டு துறந்து வைதிக பொழுக்கமும் மறந்து பொருட்பெண்டிர் பொய்ம்மைமூலக்கத்தில் ஆழ்ந்து இடங்கழி யாளனாய் அலைந்து பரிபவப்பட்டதை நினைத்து நினைத்து மிகவும் பச்சாத்தாபப்

பட்டுப் பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்ளமுயன்று பெரியோர்களைச் சார்ந்து தமது தோஷங்களை யெல்லாம் விடாது எடுத்து வாயாற்சொல்லி 'இவற்றிற்குப் பிராயச்சித்தம் இன்னதென்று துணிந்து கூறியருளவேணும்' என்று பிரார்த்திக்க, அவர்கள் பல நூல்களை ஆராய்ந்து 'ஸகல பாபங்களும் பரிஹாரமாவதற்கு ஏற்றப் பிராயச்சித்தம் பாகவதர்களுடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தை உட்கொள்வதே' என்று உப்யமாறுகூறி, அங்ஙனமே அவர் அதனைப்பெற்றுப் பருகிப் பரிசுத்தராயினர்.

பின்பு அவர் முன்போலவே பகவத் பாகவதபக்தி தலையெடுத்து "ஆடிப் பாடி பாக்கவோ! என்றழைக்கும் தொண்டரடிப்போடியாட நாம் பெறில், கங்கைநீர் குடைந்தாடும் வேட்கை என்னுவதே!" (பெருமான் திருமொழி) என்று பலவாறாக அருளிச் செய்யப்பட்ட தூற்பொருளிலே துழைந்த நெஞ்ச முடையாராய் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஸ்ரீபாததுளியாய் அவர்கட்குக் கீழ்ப் படிந்து அடிமைபூண்டு ஒழுகி, அதனால் தமக்கு அதுவே நிரூபகமாகத் 'தொண்டரடிப்போடி' என்று திருநாமம் பெற்றனர்.

அப்பால் தொண்டரடிப்போடியாழ்வாருக்கு ஸ்ரீரங்கநாதன் தத்துவஜ்ஞான மளித்துத் தனது பரம் வ்யூஹம் விபவம் அந்தர்யாமித்வம் அர்ச்சை என்ற ஐவகை நிலையையும் தெளிவாக விளக்கியருள, அவர் அவற்றில் அர்ச்சாவதாரத்தில் மிக்க ஈடுபாடுகொண்டு, அதிலும் எம்பெருமான் உகந்தருளின நிலங்கள் எல்லாவற்றினுள்ளும் திருவரங்கத்து நம்பெருமானையல்லது பிதிதொருபொருளை அறியாராய் அப்பிராணுக்கே நாம் உள்ளவனவும் துளவத்தொண்டுபூண்டு வாழ்ந்து தமது அதுபவத்தைப் பிரபந்த மூலமாகப் பிறர்க்குத் தெரிவிக்கக் கருதி, திருமலை, திருபள்ளியெழுச்சி என்ற திவ்யப்பரந்தங்களை அருளிச் செய்த உலகத்தாரை வாழ்வித்து தூற்றாந்து பிராயம் ஸ்ரீரங்கத்திலேயே வாழ்ந் திருந்து அநந்தரம் நலமந்தமில்லதோர் நாட்டை அடைந்தார்.

தன்பால் அன்பாஸ்கிறைந்த விப்ரநாராயணர் ராஜதண்டனையில் நின்று மீண்டு தொண்டரடிப்போடியாரான செய்தியை அறிந்த தேவதேவி, தானும் உய்வுபெற உன்னித் தனது பொருளனைத்தையும் அரங்கனுக்கே உரியதாக்கி விட்டுப் பரம ஸாத்விசையாய், கோயிலிலே திருவலகிடுதல் மெழுகுதல் கோல மிடுதல் முதலிய அடிமைத்தொழில்களைச் சிலகாலஞ் செய்துகொண்டிருந்து, ஊழ்வினையொழித்து, தனது ஜன்மத்தை ஸபலமாக்கி முடிவில் நற்கதிநண்ணி னான்.

தொண்டரடிப்போடியாழ்வார் வைபவம் முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

"மன்னியசீர் மார்கழியிற் கேட்டையின்று மாநிலத்தீர்
என்னிதனுக் கேற்ற மெனிலுரைக்கேன்—துன்னுபுகழ்
மாமறையோன் தொண்ட ரடிப்போடியாழ் வார்பிறப்பால்
கான்மறையோர் கொண்டாடும் காளர்."

[உபதேசரத்தினமாலே]

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:
தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச்செய்த திருமாலையின்
த னி ய ன்.

(திருவாரங்கப்பெருமானாரையர் அருளிச்செய்தது.)

(இருவிதற்பேரிகை வெண்பா.)

மற்றொன்றும் வேண்டா மனமே! மதிளரங்கர்
கற்றினம் மேய்த்த கழலினைக்கீழ்—உற்ற
திருமலை பாடுஞ்சீர்த் தொண்டரடிப் பொடியேம்
பெருமானே யெப்பொழுதும் பேசு.

பதவுரை.

மனமே	நெஞ்சே!	உற்ற	ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கிற
மற்று ஒன்றும்	வேறொன்றும்		
வேண்டா	{ (உனக்கு விரும்ப) வேண்டியதில்லை;	திருமலை	{ 'திருமலை' என்னும் தெய்வப்பெயர்
மதிள்	{ ஸப்த பாகாங்கனோடி கூடிய ஸ்ரீரங்கத்துக்குத் தலைவரான நம்பெருமானானான்	பாடும்	பாடியருளின
அரங்கர்		சீர்	கல்யாணகுணங்களை யுடைய
கன்று இனம்	{ (திருவடிவைதாரத்தில்) கன்றுகளின் கூட்டம் களை மேய்த்தருளிய,	தொண்ட ரடிப்பொடி எம்பெருமானே	{ தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வாரை
மேய்த்த		எப்பொழுதும்	ஸர்வகாலமும்
கழல் இனை	{ இரண்டு திருவடிகளின் கீழ்	பேசு	அநுஸந்திக்கக்கடவாய்.

நெஞ்சே! நீ உஜ்ஜீவிப்பதற்காக எம்பெருமானையாவது மற்றொரு புரு
ஷார்த்தத்தையாவது பற்றவேண்டா; பாகவதர்கட்கு அடிமையையே திருபக
மாகக் கொண்ட தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரது திருநாமத்தையே எப்போ
தும் அநுஸந்தித்திருப்பாயாகில் உனக்கொரு குறையுமில்லை. இவ்வாழ்வார்
நம்பெருமான் திருமுடிக்குமாத்திரம் மலை குடினவரவல்லர், திருவடிகட்கும்
திருமலை ஸமர்ப்பித்தவர்; அவர் திருவடிகளை உனக்குத் தஞ்சமென்றபடி.

மதிளரங்கர் என்றதனால் ஏழு திருமதில்களுக்குள்ளே எழுந்தருளி யிருப்
பவரென்றால் அவர் நமக்குப் பெறுதற்கு அரிபவரே என்று சங்கையிறக்க,
கற்றினம் மேய்த்த இதயாதியால் ஸௌ லப்ய ஸௌ சில்பங்களைக் கூறுகிறபடி.

கன்று + இனம், கற்றினம்:

முன்னுமடியில் வேண்டளை தவறுகின்றது; "திருமலை பாடுஞ்சீர்த் தொண்
டர்பொடியேம்" என்றாவது, "தொண்டரடித் துளேம்" என்றாவது பாட
மிருந்திருக்கும்; காலகதியில் மாறுபட ஓதப்பட்டு வருகின்றது என்பர்.

பாதம பர்வமெனப்படும் பகவத்கிஷ்யத்தைப் பற்றினவர்களுக்கு அந்த
பகவானே எம்பெருமானாயிருப்பதுபோல, சரமபர்வ மெனப்படும் பாகவத
கிஷ்யத்தைப் பற்றினார்க்கு இவ்வாழ்வார்தாமே எம்பெருமானார் என்பது
தோன்ற தொண்டரடிப்பொடியேம்பெருமான் எனப்பட்டதென்க.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

சு:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருமலை உரையின் அவதாரிகை.

சித்பலூரிகளைப் போல ஸம்ஸாரிகளும் எம்பெருமானை அதுபவித்து ஆநந்தமடைபக் கடவராயிருந்துணவத்தும் அதில் "சைபின் நி இந்நிலத்திலேயே மீண்டுமீண்டும் இரப்பது பிறப்பதாயப பரிம்பாடுகளைக் கண்ணுற்ற திருமகள் கொழுநனை எம்பெருமான் இவர்களை உய்வித்தற் பொருட்டித் தான் பலபல சாஸ்திரங்களைக் காட்டிக் கொடுத்தருவினன். அந்நூல்களில் உஜ்ஜீவநோபாயங் கள் பல்லவிரமெடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆனால் அவையெல்லாம் அதுஷ்டிப் பதற்கு மிகவும் அரிபனவாதலால், "ஹரெ ந-க்ஷரெவ நாக்ஷரெவ நாக்ஷரெவ ३३ மெஷஜம். கருணா நாக்ஷரெவ நாக்ஷரெவ நாக்ஷரெவ மகிரத்யுயா || —ஹரேர் நாமைவ நாமைவ நாமைவ மம பேஷஜம்—கலெள நாக்ஷரெவ நாக்ஷரெவ நாக்ஷரெவ கதிரக்யதா." என்றனைவ போல்வன பலபிரமானங்களின்படி எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தை ஸங்கீர்த்தகம் பண்ணுவதற்கு மேற்பட்ட வழி கிடையாதென்று இறுதியாக அறுதியிடப்பட்டமையால், ஒப்புயர்வற்ற சிறப்புப்பெற்ற அத்திருநாம ஸங்கீர்த்தகத்தாலே பேறபெற்ற இவ்வாழ்வார் அத்திருநாமத்தின் வைபவத்தைப் பேசுகிறார்—இத்திருமாலையால்

பாண்டவர்களுக்கு இப்பால் நாலிந்து தலைமுறை சென்றவனவிலே, சதா நீகன் என்பானொரு ராஜா இருந்தான்; அவன் நற்குலத்திற் பிறந்தவனாக வால் பாமஸாத்விகனாய் அறநெறி தவறாது அரசாண்டிருக்கையில் ஒருகால் பூதீசனாக பகவான் பக்கவிலே சென்று 'உடலுக்கே கணாந்துகைந்து திரிகிற ஸம்ஸாரிகளுக்கு உஜ்ஜீவநததிற்கு உறுப்பா இருப்பதொன்றை அருளிச்செய்ய வேணும்" என வேண்டி; சௌகபகவான், "காலமோ கலியாபிருந்தது; தீவினை மிகுதியாலே வேறென்றதற்கும் அதிகாரிகளில்லை; ஸர்வாதிகாரமான பகவந்தாம ஸங்கீர்த்தகமே ஆத்மாக்களுக்கு உஜ்ஜீவநோபாயமாயிருப்பது" என்றருளிச் செய்தமையை வெளியிடுகிற பூரீவிஷ்ணுநாமம் இத்திருமலைக்கு அடிபா யிருக்கு.

ஆழ்வார்களில் முதலாழ்வார்கள், மீமன்மைக்கு எல்லையான பாத்வத்திலும் கீர்மைக்கு எல்லையான திருவேங்கடமலையிலும் ஆழங்காறப்பட்டனர்; உம்மாழ்வா ரும் பெரியாழ்வாரும் க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே ஊன்றினர். திருமழிசைப்பிரான் அந்தர்யாமித்வத்திலும் சில திருப்பதிகளிலும் மண்டினர்; குலசேகரப்பெருமாள் ராமாவதாரத்திலே ஆழந்தனர்; திருப்பாணாழ்வார் திருவேங்கடத்திலும் திருவ ரங்கத்திலும் உகந்தனர்; திருமங்கையாழ்வார், உகந்தருளின நிலங்கெல்லா வற்றிலும் மண்டினார்; பெரியபெருமானையன்றி வேறொருவரை அறியாதவ ராய்த்து-இவ்வாழ்வார்.

யங்கள் “இப்பாவி நம்மை இப்படி தலையெடுக்கவொட்டாமல் பண்ணினிடானே; ஆக்ட்டுமே தக்க சட்டம்பார்த்து இவனைத் தலையழுக்குவோம்” என்று கெஞ்சில பகை வைத்துக்கொண்டிருந்து இப்போது உனக்கு பிரதிக்ரியை செயதுவிட்டன என்றான் (இந்திரியங்களை அடக்காமல் அவற்றுக்குப் பரம சப்பட்டு ஸீதை யைக் கவர்த்தனால உனக்கு இகழேடு விளைந்ததெனறபடி) அப்படி இராவண னி. ததிர் இந்திரிடங்கள் முதலியபரிபாப்பட்டு. நேகு அவிம த நாம் பரிபவப் படுத்தியவாறுபொல இவ்வாறாய் முதலில தாம் இந்திரிடங்களால் பரிபவப் பட்டுப் பொன்வட்டில நிமித் கமாகச சினைபட்டிருந்த சினைத்தை கெஞ்சில வைத்துக்கொண்டிருந்து ஸபயம்பார்த்து அவற்றைத் தாம் சினைப்படுத்தினர் என்ற விசேஷாதத்தம் இங்கு உர்த்துணரத்தக்கது.

“காவலில் புலனை வைத்து” என்பதற்கு மறநெருபடியாகவும் பொருளு ளரப்பர்: அதாவது—காவலில்லாதபடி இந்திரியங்களை வைத்து என்னை. இந் திரியங்களை வென்றவர்களாலும் பெறுதற்கு அரிதான மேற்சொல்லுகிற பெற்றை நான் இந்திரிப பாவசனாயிருந்தே பெற்றுவிட்ட பெருமை என்னை! என்று திருநாமத்தின் வைபவாதிசயம் விசேஷிததுக் கூறப்பட்டவாறு உரிய கியமங்களோடே மருந்து புஜிததலர்கட்கும் தீராததோய் அரியகனாய் மருந் துண்ட எனக்குத தீர்த்துவிட்டதென்றால் மருந்தின் வைபவமே சொலலிற்றா வதுபோல இங்கும் திருநாமத்தின் வைபவமே இதற்கு நிற்கும்.

இவ்வாத்தத்தில சிறிபதோ அறுபத்தி உண்டு; அதாவது—காவலில் என்பதற்குக் ‘காவலில்லாதபடி’ என்று பொருள்கொள்வது ஒருதம். ஆயி லும் “மீமாம்ஸகர் சப்சத்தை கிபமித் தாகிலும் அர்த்தக்கை முக்கியமாகக் கொள்ளுமாபோல இவரும் அர்த்த கௌரவத்தாலே சபதத்தை கிபமித்துச் சொல்லுகிறோம்” என்பா டெரியவாசகானபின்னே; அர்த்தத்தின் ஸ்வரஸ்யக் திறகாகச சொல்லி நெருக்கிக்கொள்வது பாங்குதான் என்பது ஒருதது.

அன்றியே, காவலில் இதயதிக்கு மறநெரு வகைபாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்: ‘காவல்’ என்று எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது; எல்லாப் பொருட்கும் அவன் காவுபாள்ளியிருப்பதால் ஆகவே அப்பரபத விஷயங் களிற் பறநேகாடின இந்திரியங்களை ப்ராப்தமான பகவத்க்ஷிபுடத்தில் மீட்டு வைத்து என்றவாறு.

கலிதன்னைக் கடக்கப் பாய்ந்து—கலி என்ற கலியுகத்தைச் சொல்லிற்றாய் “இவன் க்ருதபக புருஷர்களில் ஒருவன்” என்று ஸ்ருஞ்சொல்லும்படி கலி வைக் கெடுத்தேனென்றமாய்.

காவலிதேல்—தீகாதறவா முன்னை ஜயித்தவர்கள் தபது வெற்றியைக் கூறிக் கோஷித்தல் “உழிகருகின்றோர்” என்று ஒருவைய கக கூருமல டன் மையாகக் கூறியவித்தால-ஒரு புண்ணிலசாலையின் ஸம்பத்தததலில் டல பாசிக ளும் பேறு பெறுவர்களென்னும் சாஸ்த்ராத்தம் வெளியாம் அதாவது-நான் ஒருவன் தின்நாமம் கற்க, அந்த ராஜகு மஹாநயியத்தால் என்னைச் சேர்ந்த

வர்களும நமன்றமா தலைகள்மீது அடியும்படியானமை பாசீர என்னை. வாலி யின் பெயர் செவிடப்பட்ட வளவில்தான் அஞ்சிச காமடைந்துகிடந்த ஸுக்ரீவ மஹாராஜர் இராமபிரானை அண்டுகொண்டபலத்தாலே கிவ்கிந்தாத்வாரத் திலே சென்று அறைகூவினாற்பால இவரும் கிழேவலம நமந்தமாகரு அஞ் சிக்கிடந்து இன்று திருநாமத்தை அண்டுகொண்டபலத்தாலே அவர்கள் தலைகளிலே ஸ்பரிசுராயம் அடியிட்டுத் தலைவககிறார்.

இவ்வுருளிச்செயலை அடியொற்றிஇற பாலமே வேதாந்ததேசிகனும் பதிராஜஸபததியில் “தடிநயூ தடிநயூவிதவெ தவார வாழி நாம் பிராஜ்ஞா மிவ்விதம் ஓயா வடிநடிக்கணம் ஐக்கிதாம்” [ததந்யமததூமதஜ்வலி ததேசதஸாம் வாதகாம் சிரஸ்ஸா நிஜிதம் மயா பதமதகூழிணம் லக்ஷயதாம்] என்று கூறினர் போலும்.

“நமன் தலைமீதே” என்றமல் “நமன் தமர் தலைகள்மீதே” என்றது - உழிகருகின்றேனும்’ என்ற உணமைக்கு இணங்க இவர்களுக்கெல்லாம் ஸஞ்சார ஸ்தலம் போருகைக்காக. ஒவ்வொருவர்க்கும் ஒவ்வொருதலை வேணுமன்றோ

உலகமடங்க உமனுக்கு அஞ்சி அவன் பெயரை இட்டுக்கொள்வது அவ னுடைய கணக்கன் பெயரை இட்டுக்கொள்வதாய், “பஜிதவட்யாதி, வித்ரமூ வந்தவட்யாதி - பமமதர்ப்பயாமி, சித்ரகுபதம் தர்ப்பயாமி” என்று ஆராதியா நிற்க, கீர் இவ்வனை சொல்லுகைகரு உமக்கு வந்தவைபவம் என்ன? ஆழ்வார்! என்று நம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, அதற்கு உதகர மருவிச்செய்கிறார் முவுலகு இப்பாதி.

[முவுலகுண்டீழ்க்க்த.] உரவம் அழியும் பிரளயகாலத்தில் எம்பெருமான் அண்டங்களையெல்லாம் தனது திருவயிற்றிலமைத்தது. அப்பிரளயம் நீங்கி ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாழ்ற வெளியாகொண்ட பிழ்வன். உனது திருநாமங்களைக் கற்றதனுலுண்டான செருக்குகளை எங்கிறார். (க)

பச்சைமா மலைபோல்மேனி பவளவாய் கமலச்சேங்கண்

அச்சதா' அமரரேதே' ஆயர்தம் கொழுந்தேமென்னும்

இச்சுவை தவிரயான்பொ யிந்திர லோகமாளும்

அச்சுவை பெற்றினும்வேண்டே னரந்தமா கருளானே (உ)

அரங்கமா நகருள னே! -

பச்சை மா { பச்சை நகருள வெரி
நிலை செவ்வு { மலர் போல திருமேனி
மேனி { லவடியு

பவளம் வாய் { பவளமேபோன்ற
பலந்த திருவாயையும்

செம் கமலம் { செந்தாமரை மலர்
கண் { போன உதிருக்கண்களை,
முடைய

அச்சதா' அச்சகணே

அமரரேதே { கீத்பள-மூரிகளுக்குத்
தலைகணே!

ஆடகம் { உடைய குலத்தில் நோன்
கொழும்பே { லிப துளங்குமாரனே,

என்னும் { என்று (எனது) வாயினா
செவ்வுகதனால்
(எனக்கு) உண்டாகின்ற

இச்சுவை { இந்த அதுபவருசியை

தவிர { விட்டுவிடுபடி

யானபேய { டான (இவ்வுலகத்தினின்றும் அசு கவை அந்த அதுபவருகியை
நீங்கிப் பாம்பத்ததிக்குச்) | பெறினும் அடைவதாயிருத்தாலும்
செனது

இந்திர வேகம் { (ஆதல) பாம்பத்ததை ஆவகினா ; வேண்டே ன { (அதனை) விரும்ப
ஆனம் } மாட்டேன.

இப்படி திருநாமங்கற்ற ஆழ்வரை நாக்கிப் பெரியபெருமான் ஆழ்வார் !
கம பேர் சொன்னவர்களுக்கு நாம் கொடுப்பதொரு காடு உண்டு ; அதனைத் தரு
கிறோம், கொள்ளும்” என்ன ; இவ்வுலகத்திலிருந்தடியே திருநாமத்தைச்
சொல்லி அதனால் பெறக்கூடிய இனிமைக்கு, பாம்பத்தத்திற்போய் அதுபவிக்
கின்ற அந்த அதுபவத்தினால் தோன்றும் இனிமையும் ஈடாகாது ; அது
எனக்கு வேண்டா என்கிறார் “வெவ்ஹா வெ வாவொ ராஜநு தயிநி து
பு விழி த. ! வகிஸநிய தாவீர” னாவொ நா துது உவகி—ஸ்நேஹோ
மே பரமோ ராஜந் தவயி நித்யம் டாதிஷ்டத:—பக்திச்ச நியதா வீர பாவோ
நாந்யத்ர கச்சதி.” என்ற திருவடி வார்த்தையை நினைப்பது “வ துஸ்ஸாவெ
வாரண ஸெவ நாம! வெவகாண வாவெலி நடுவினாஷா—ஸத்யம்
சபே வாரணசைலநாத’ வைகுண்டலாஸேபி ந மேசிலாஷ:” என்றா தேசிகனும்.

பச்சைம மீலம் கருமை என்ற நிறங்களை அபேதமாகக் கூறுவது கவிமரபாத
லால் எம்பெருமானுடைய காளமேகத் திருவுருவத்திற்குப் பச்சைமாமலையை
உவமைகூறினார். ஸாதாரண மலையானது எம்பெருமானுடைய துளக்கலாக
நிலைக்கும் வளர்த்திக்கும் ஒடபாதுமேயன்றி, காண்புக்கவர்களின் கண்ணையும்
கெஞ்சையும் குளிரவிதது அவர்களுடைய எம்ஸார தாபங்களை உவ்ஸாம் போக்
குத்தன்மையும் எப்போதும் தியானஞ்செய்தற்கு உரியதாயிருக்கலும் பெருங்
கருணைக்கு இருடபிடமாயிருத்தலும் முதலிய குணவிசேஷங்களில் ஒப்பாக
மாட்டாமையால் ‘பச்சைமா’ என்ற அடைமொழி மலைக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

‘ஆசுபுதன்’ என்னும் திருநாமம்—கான் என்று; நமுவாதவன் என்றும்,
(தன் அடிபணிந்தோரை) நமுவனிடாதவன் என்றும் பொருள்படும்.

அமரர்—புண்பத்தின்மீது திவால் மானிடப்பிறவிபெற்ற நம்மைவிட இன்
னுஞ் சிறிதுகாலம் மாத்திரமே ஜீவித்திருக்கிற அகநி இரத்தின் (மதலிய ஸாதா
ரணதேவதைகளோட) போன்றி எக்காலத்தினும் மரணமில்லாதவரான அருந்தன்
கருடன் வில்வக். ஸேநா முதலிய நிகரனுகிரிகள் மேன்மைக்கு எக்லைவமான
பிராட்டி பெரியதிருடி திருவனந்தாழ்வான் முதலானார்க்கு சியாமகனாயிருப்
பதிமோலவே காழ்வுக்கு எக்லைவமான இடையர்க்கும் எளிபவன் என்று
தோன்று கைக்கரக, “அமரோதே’ ஆயர்தம்கொழுந்தே !” என்றார். ஆ—டசு ;
அதனை உடையவர் ஆயர் எம்பெருமான் கிருஷ்ணாவதாத்தில ஒருத்திமகனாய்ப்
பிறந்து ஓரிரவிலொருத்திமகனாயொளிதது வளர்த்தமைபற்றி ‘ஆயர்தம்
கொழுந்து’ எனப்பட்டது.

என்னுமிச்சுவை என்றதனால். எம்பெருமானது குணங்களை, அநுபவிக்க வேண்டியதில்லை; அவனுடைய திருநாமங்களைக் கூறுதல் மாதிரியே சுவை தருதற்குப் போதுமென்பது பெறப்படும்.

யான்—திருநாமஞ் சொல்லுகைக்குப் பாங்கான நாவையுடைய நான் என்றபடி. வெறொரு தேசத்தேறப்போய் அநுபவிக்குமளவும் வினம்பதத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத மிகுந்த அபிரிவேசமுடைய நான் என்றமாம். போய் என்பதனைப் போவதிலுள்ள அருமைப்பாட்டையும் இப்போது பயன் எனிதற்கைப்படுத்தருத்தலையும் குறிப்பித்தனர். “ஏராம் முயல்விட்டுக் காக்கைபின் போவதே”

இந்திரன் முதலிய சொற்களெல்லாம் முக்கியவ்ருத்தியாகப் பரமாதமாவையே குறிக்குமென்பதும் மறைத் தேவர்களைக் குறிப்பது இலக்கணையா லென்பதும் வேகாந்திகளின் கொள்கையாதலால் ‘இந்தரலோக’ மென்பது ஸ்வர்க்கலோகத்தைக் குறிப்பாமல் எம்பெருமானுக்கே உரிய பரமபதத்தைக் குறித்தது.

“இந்தரலோகமாளுமச்சுவை இனிதன்று” என்றமால், “அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்” என்றது-தாம் பரமாதாதுபவத்தைப் பழித்தவராகாமல் திருநாமஸங்கீர்த்தனத்தில் தமக்குள்ள ஆதாரதிசயத்தை விளக்குதற் பொருட்டாம் பரமபகாதுபவ மென்கிற பகார்த்தமே கிடைப்பாதென்றும், சாஸ்த்ர மர்யாதைக்காக அது உண்டென்று ஒருகால் இசைந்தாலும் அது சுவையற்ற தாமென்றும் உபந்யஸிப்பதற் ஆழ்வாரொருவர் உளரிநேர்; திருமங்கையாழ்வார் திருமடல்களை நோக்குத

“அரங்கமாநகருளானே அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்” என்றது பரமபதத்தி லிருக்கிறகையிட்டு இவ்வறகையும் சீலத்தையும் இங்குள்ளார்க்கு முற்றுடாக அநுபவிக்கக் கொடுக்கவந்து கிடக்கிற இது போதாதோ? தாழ்ந்தாக்கு முகங்கொடுக்கிற நீர்மையை அநுபவிக்கைக்கு அங்குள்ளாரும் இங்கே வராதற்கு, என்னை அங்கே போகவிடப்பார்ப்பதென்? என்ற கருத்துத்தோன்றும்.

“ப்ரவாளம்” என்ற வடசொல் பவளமெனத் திரிந்தது மேனி வாய் தண் என்ற உமமைத்தொகைகள் அச்சதனைக் கொண்டு முடியும் ஏறு—ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர். இதற்கிடாக வடதுவார் ‘கீஷண’ (ரிஷப) என்றதோ கொள்வர்; ‘புருஷாஷப’ ‘தவிர் ஆளம்’ என அந்நாமம். பெறினும் என்ற உயரவு சிறப்பம்மை பெறுதலின் அருமைபைக் குறிக்கும். வேண்டேன் என்ற தன்மை யொருமை விதிர்மறை முறையில் எதிர்மறை ஆகாரம் புணர்த்து கெட்டது. (உ)

வேதனால் பிராயத்தாறு மனிசர்தாம் புகுவதேவும்
பாதிபு முறங்கிப்போகும் நின்றவிப் பதினையாண்டு
பேதைபாலக னதாதும் பிணிபசி முப்புத்துன்பம்
ஆதலால் பிறவிவேண்டு - னரங்கமா நகருளானே.

அரங்கமாகருளினே ! —

மனிதர் தாம	மதவ்யாகன்	அது ஆகும்	{ நெஞ்சால் நினைக்கவும் தந்த மொளவரவஸதை யாபும்
வேதம் தூல	வேதசாஸ்திரத்திதபடிபே	பின்	விடாதிடையமாட்ட
தூறு பிராயம்	தூறுபிராயம் வாழ்ந்திருப்பர்		
புகுவசேலும்	கனையாறலும்		{ ஐந்து இத்திரி பங்கட்கும் ஆறாம் விபத்திங்களிலும் முன் நான ஆசைபடாத மனம் வகுத்து காட்டுவாயும்
பாதிம	{ ஆற்ற சிறிதெயில உதிவான ஐம் பது வருவதும்		
உதவதி	{ உதவத்தாலே கதிம	முடப	கித்தனமாயும்
பேரும		அனம	{ மற்றும் உல துன்பங்க சாகவும் கழியும்,
நின்ற இட			
பதின	{ கருதத துருவ நுஷம்	ஆவரல்	{ இப்படி ஆயுஸ் முழுவதும் அநாத டாமபணாயாய்க கழிந்தபடியால்
யாண்டு			
பேதை	{ சிவவயிருக்கும் அவஸ்தையாயும்	பிறவி	ஐகமத்தை
பாலகன	{ 'கிறுடபல்' என்னும்படி யான அவஸ்தையாயும்	கேண்டின	விருந்திதேவனிலே.

உலகத்தில மானிடப்பிறவி யெனது ஐம்மாந்தர ஸஹஸ்ரந்தர்வங்களைவே
பெறக்கூடியது; அதனை வருந்திப் பெற்றாலும் காப்பத்திலேயும், நிறந்தவுட
னும் நானுநான் கழித்தும் சிலமாதங்களை கழித்தும் சிலவருடங்கள் கழித்தும்
இறக்கக்கூடியவர்கள் பெரும்பான்மைமையென்றி. வேதசாஸ்திரத்தில் “ஸதாயம்
வெவ்வாயம்” [மனிதன் தூறு பிராயம் வாழ்பவன்] என்று கூறியுள்ள
படி தீர்க்காயுஸ்ஸாக வாழக்கூடியவர் மிகச் சிறுபான்மையார்; விதிவசத்தால்
சிலர் தூறு பிராயம் புகு வாமபெற்றாலும் அவரது வாழ்க்கை கழியும்
வகையை ஆராயந்தால் ஒருநொடிப்பொழுதாயது நற்போக்கை கழிய வழி
யில்லை ஸூர்யன் அஸ்தமித்து மீண்டும் உதிசருமளவும் உறவாகுவது ஒரு நியம
மாக வந்துவிட்டபடியால் அஹோராத்திரமாகிய ஒரு தினத்துக்கு உள்ள அறபது
நாழிகையில் முப்பது நாழிகை உதக்கத்தில் கழிகிற கணக்கை மீதி ஆயுஸ்
ஸாகிய ஐம்பது வருஷம் உதக்கத்தால் கழிந்ததாகிறது; மற்ற பாதிவாழ்நாளில்
தனனுடைய விநாஸிதம் தானின் ஆதினையிருக்கும் சிவ்வாவஸ்தையாய்ச்
சிலகாலமும், எத்தனை தீம்புகள் செயதாலும் சேறவாண்ணாதபடி செல்லப்
பின்னை வருவாய்ச் சிலகாலமும், நெரு யெளவரம் வந்துபுகுந்து விஷபாந்
தாங்களிலே மண்டித்திரியம் வருவாய்ச் சிலகாலமும், இங்ஙனே இத்திரியச்
சிறையிலே அகப்பட்டுத் தமொருநிக இடிவிழுந்தாற்போல வந்து புகுகிற
கிழக்கனமாய்ச் சிலகாலமும், “கடது” தவெவ்வாயுணுவாவெவரிவெவ்வ
வெவ்வாயுணுவெ” [வாய்ப்புதடந்த புண்டப பங்களின் பலனை இப்பிரயிதிலேயே
அதுபவிக்கிறது] என்றபடி - யெளவரத்திற் செயத எல்லாகடந்த குறம்புகட்
குப் பலனாக எட்டும் பினிகளால் வருவதுவதாய்ச் சிலகாலமும், பசியினால்

ஒன்றும் தோன்றாதபடி இடர்படுவகாய்ச் சிலகாலமும்; ஒருபக்கத்தில பின்னே செத்தான் என்று கேட்டு அழுந்தும், மற்றொருபக்கத்தில மனைவி செத்தாள் என்று கேட்டு அழுந்துமாய் இப்படி ஸம்ஸாரத் துன்பங்களில ஆழ்ந்து செல்லும் நாளாயச் சிலகாலமும் கந்திவதால் இத்தனைபக்களை அறுப விப்பதற்கு இன்னும் சிறிது ஆபஸ் கடன வாங்கிக் கொள்ள வேண்டியதாயே யன்றி உள்ளவாழ்வாசில் புத்தபாவைப்பற்றிச் சிறிகாடுகனுஞ்செங்கித்கப் பொழுது கிடைப்பரிது; ஆதலால் இப்பிறவி எனக்கு வேண்டா என்கிறார்.

கீழ்ப்பாட்டில் உபாபாதம் எனக்கு வேண்டா என்ற ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் “ஆழ்வார்! உமக்கு உபாபாதம் வேண்டாவாகில் கோயிலோடே தோள்நீண்டியான ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து திருநாமத்தை அறுபவியும்” என்றருளிச் செயல்; “அது தன்னையும் திருத்தவாதே திருநாமம் சொல்லு கைக்கு அவகாசம் அரிதாய்ப்படி துக்காரமபரையேயா இருந்தது; ஆகையாலே எனக்கு ஸம்ஸாரத்திலிருப்பும் வேண்டா” என்று ஆழ்வார்கூற, திருநாமம் சொல்லுகைக்கு அவகாச மில்லாதபடி ஸம்ஸாரத்துக்கு நீ சொல்லுகிற குறை என்?” என்று எம்பெருமான் கெட்டருள ஸம்ஸாரத்தினுடைய தோஷங்களை இப்பாட்டால் உபாபாதிகிறாரென்க

“இத்தால், பழகிப்போருகிற ஸம்ஸார பாதையிலும் ஜாருபவை பிறக குப்படி திருநாமம் இனிசென்று அமழுகத்தாலே திருநாமத்தினுடைய போக்ய நாபரகாஷத்தைச் சொல்லுகிறது” என்பார் பெரிமலாச்சான்பின்னே.

வேதநூல் வேதமென்கிற சாஸ்திரம்; அன்றியே, உத்தமம் மற்றமுள்ள சாஸ்திரங்களு மென்றுமாம். உறங்கி - உறங்க என்றவாறு; எச்சத்திரிபு பதினை யாண்டு - பத்தாலே பெருக்கப்பட்ட ஐயாண்டு - ஐம்பதுவருஷமென்றபடி. “நின்றதிற்பதினையாண்டு” என்று சிலர் ஓதுவர்.

பேதை பாலகன் என்ற அடைவியப்பே பெளவகபூவத்தையும் வாய விட்டுச் சொல்லாதே, நித்தது - அப்பருவத்தின மிக்க கொடுமைபை விளக்கு தற்காம். துஷ்டன் பெயரை நாகுகொண்டு கூரக் கூசுவார் ‘அந்தப்பயல்’ என்றே சொல்லுமாபோலே. அப்பருவத்தின் கொடுமைபை இவ்வாழ்வாரன்ரு கைக்கண்டவராதலால் அதனை நினைத்தவாதே அஞ்சி நடுங்கி அதாகும் என்கிறார். ‘பேதைத்தனமே என்று’ என்னும்படி உன்றோ இப்பருவத்தின் அறிவிகேடு இருப்பது.

இப்படி “பிறவி வேண்டேன்” என்ற ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் “ஆழ்வார்! ‘அசகவை பெறியும் வேண்டேன்’ என்று உபாபாதமும் வேண்டா என்கிறீர்; ‘பிறவி வேண்டேன்’ என்று ஸம்ஸாரமும் வேண்டா என்கிறீர்; நம் கையிலுள்ளது இவ்விதமென்று விபூதிமேயனவே? இரண்டுகளும் குறை கூறு நின்றீர்; ‘நின்றால் ஆணை, இருந்தால் ஆணை, கிடந்தால் ஆணை’ என்பாரை உபாபாலே நீபடுததுகிர்பாடு என்” என்று முட்டிக்கொள்ள, அரங்கமானகு ளானே! என்கிறார்; கீழ்க்குறிய இரண்டு விபூதிகளும் மேற்பட்டு முன்றாவது

வினாதி பென்னும்படியான கோயிலிலே எனக்கு ஓர் இருப்பு அமைக்கலா
காத்தா? என்பது உட்கருத்து

கோயிலில குடிவாழ்ந்தால் பேதைப் பருவத்திலே அக்ரபராயத்தாக்
கென்றாகிலும் ஸர்ந்திதிக்குள் கொண்டு புகுவார்கள்; டால்பாவஸ்தையில் விளை
யாடுமேபோதும் பெருமான புறப்பாடு அருளிப்பாடு முதலிடவற்றை அதுகரிக்
தும்படியாயிருக்கும்; பென்வரம் வந்தால், தான் விரும்பின விஷயங்கரங்களைக்
காணவேண்டிப்பாகிலும் ஸர்ந்திதிக்குள் னே புகலாயிருக்கும்; மூப்படைந்து
உள்ளே புகமாட்டாத கரளைக்கு நம்பெருமான இவன்வாசலிலே வந்து சிந்தலா
பிருக்கும்; ஆக இப்படியானால் கனயிலும் காண்பது பெருமாள் வடிவழகையா
யிருந்துமாயினாலே கோயில் வாஸம் அடிக்கமுஞ்சு பெற்றுச்செல்லா நிற்கு
மென்றருளிச்செய்வர். (க)

மொய்த்தவல் விணையுள் நின்னு முன்றேழுத் துடையபேரால்

கத்திர பருமன்றே டராங்கதி கண்டுகொண்டான்

இத்தனை யடியாரானாக் கிரங்கும் நம்மரங்கனாய

பித்தனைப் பெற்றுமந்தோ! பிறவியுள் பிணங்குமாறே. (ச)

மொய்த்த	அடங்குகிடக்கிற	இத்தனை	இவ்வளவு ஆறுகல்ய
வல் விணையுள்	கொடிய பாபராசியினுள்ளே	அடிமர்	முடையவாகட்டும்
நின்று	கின்ற	ஆளுங்கு	
மூன்று		இவரும்	அருளபுரினின்ற
எழுத்தி	கொவந்த காமத்தாலே	கம் அரங்கன	நம் அழகியமணவானனாகிற
உடைய		ஆட பித்தனை	ஆச்சரித விடாமுகத்தை
பேரால்)		பெற்றும்	சேஷியாகப்
கத்திரபததும்	கதாரடகதுமனனேரு		பெற்றுவைததும்
அன்றே		பிறவியுள்	மண்ணாததிவைகட்டி
டராங்கதி	சிறந்த பதவியை	பிணங்குட	வருந்தகிறவிதம்
கண்டு	கண்டு உறுபலிக்கப்	ஆறே	என்னே!
கொண்டான்	பெற்றான்;	அந்தோ	ஐயோ!

இப்பாட்டு முதல், பதினான்காம் பாட்டளவும் பகவத் விஷயத்திலே தம்
மைப்போல ஆழங்காறபடாமல் உடலுக்கே கரைந்து கரைந்து திரியும் ஸம்ஸாரிக
ளின் இ தவைககண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் தளர்ந்து ஒருபக்கத்தில் ஆச்சரியப
பட்டும, ஒரு பக்கத்தில் வருத்தப்பட்டும், மற்றொரு பக்கத்தில் வெறுப்புற்றும்
இன்னொரு பக்கத்தில் நிந்தித்துக்கொண்டும் பேசுகிறார்.

பகவததுபகத்திலே ஊனறி உகடபேயாப்ச செலனுமிவா ஸம்ஸாரிட பாவி
களைப்பற்றிக் கரைந்து வருந்துவானென்? என்னில்; இப்பாவிகள் அபியாயமாய்
வருத்த விஷயத்தை இழந்து படுகின்றனரே என்னும் துக்கம் பொறுக்கமாட்
டாமையாலும், பகவதவிஷயம் பலர் கூடித்திரண்டு அதுபகிக்கவேண்டிய இனிய

விஷயமாதலாலும், “வணகஃஸுரமஃ” [இன்கனி கனி பருந்தான்] என்றபடி இனிய விஷயத்தைத் தனிதராய் அதுபவித்து ஸாத்திரிப்பித்துக் கொள்ளவல்ல தன்மைபல்லாதலாலும் துணைகூட்டிக்கொள்ளத் தேடுகிறோமென்க.

கொடுப்பாறிகளான எங்களுக்கும் தனப்பரான திருநாடங்களை உச்சரிப்பதற்கு யோக்கதை உண்டோ? தேவதோஷமான பரோடா த்திலே நாய் வாயனைக்கக் கடவதோ? என்று இவ் ஸாமஸாரிகள் அயோக்கிதா துஸந்தானம்பண்ணி அகலப் பார்க்க, அவர்களை நோக்கி, ‘ஆதர்காள்’ கனகு சொன்னீர்கள்; கூத்தரபந்து என்பவனிற்காட்டிலும் வேறொரு கொடியபாபிஷ்டன் இவ்வுலகில் உளமென்று நீங்கள் கேட்டதுண்டோ! அவனுடைய கொடுமையை நீங்கள் புரணாதிலே விரிவாகக்கேட்டிருக்கலாமே; அப்படிப்பட்ட பாவியுமன்றோ கோவிந்த நாமத்தை உச்சரித்து நற்கதி நண்ணினன். அன்றியும், பொய்யான அன்பை அபிவிசித்துக் காட்டுவார் பக்கவிலும் பிச்சேறி மேல்விழுந்து பற்றுவானாயிருந்தான் எம்பெருமான்; இவற்றையெல்லாம் நீங்கள் அறிந்துவைத்தும், ‘செழுதியில் வீழ்ந்து படுவதே’ இஃது எனன கொடுமை’ என விடக்கிறார்.

மொய்த்த வல்லினை—பாபராசியன் கொடிக்கணக்காகச் சேர்ந்து ‘நான் முன்னே நான் முன்னே’ என்று மேலவிழுந்து மொய்த்துக்கொண்டு கிடக்கிறபடி; தேன் கூட்டைச் சுவைத்துக் கொள்ளுமாபோலே; “செயக்குடத்தைப் பற்றி ஏறு மெறும்புகள் போல நிரந்து, எங்குங் கைக்கொண்டு நிற்கின்ற நோய்காள்” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியையும் நோக்குக. மொய்த்தவல்லினை யுள் நின்று—மஹாபாபிஷ்டனாய் நந்துவைத்து என்றபடி.

முன்றெழுத்துடைய பேரால்—இன்ன திருநாமமென்னுதே தஹஸ்யமாய்ச் சொலவிற்று—ருகி பிறந்த மென்பு ‘அத்தத திருநாமம் என்?’ என்று விரும்பிக் கேட்டால் அப்போதைக்கு உபதேசிப்போமென்றும், “முன்றெழுத்ததனை ‘முன்றெழுத்ததனால்’” என்று பெரியாழ்வார் மறைத்தாற்போல.

கத்திரபந்து—பிராமணாகளுள் அதமனை ‘பாஹியபந்து’ என்கிறாப் போலே, கூத்திரியர்களுள் அதமனை கத்திரபந்து என்கிறது ‘நம்முதலிகள் கோஷ்டியில் ‘நா லுரான்’ என்றாற்போலே நித்திகள் கோஷ்டியில் ‘கூத்தரபந்து’ என்குல செவிபுனைக்கக் கூடாடியாயாட்க்கிருப்பது” என்பர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை. நா லுரா னுடைய கொடுமை கூத்தாழ்வான் சரித்தத்தில் காணத்தகும்.

பரங்கதி—பாகதி என்றவாறு; அகாலது பரமபதப்பார்ப்பி கோவிந்தநாம ஸங்கீர்த்ததத்தால் பாபராசியிலிருந்தும் விடுபட்டவனாவெயன்றி, ஐசவரியம் கைவல்யம் முதலிய கூதுகா பலசகனிட பெறவொழிபாகவளவேயுமன்றி வித்த ஸூரிகளுடைய நிதயா தபலத்தை யன்றோ பெற்றது.

கத்திரபந்துமன்றே கூத்தரபந்துவின் உபாக்கியானம் ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்தில் தொண்ணூற்றேழாவது அத்தபாயத்தில் பாககக்கூறப்பட்டுள்ளது; அதன் சுருக்கம் வருமாறு—

மிகக்கொடிய நடத்தைகளையுடையனாய், பல்வகைப் பாவங்களும் உரு
வெடுத்து வந்தனவென நும்படி மஹாபாசிடான சுஷீதரபந்து என்பானொருவன்
இருந்தான்; அவன் தனது கொடுமைகளைத் தாய் தந்தை பககள் மித்திரர்
அனைவராலும் கைவிடப்பட்டவனாய், காட்டிலே திரிந்துசொண்டு ஜீவநிம்னை
யினால் வயிறுவளர்த்து வருகான். இவ்வளம் வந்தொள சென்றவளவில, ஒருநாள்
ஒரு மாமுனிவர் கொடிய வெடிகளில் வேளையில் பழுவைக் காத்திருக்கையில் வந்திப்பி,
இப்பாவி திரியு கானகத்திலே புகுது இவனது கணணுகரு இலக்காயினர்.
அவனாகக்கண்டதும் அவருடைய மரிதாபத்தைக்கண்ட இவனுக்குத் தன்னை
மறியாமல் அம்முனிவர் விஷயத்திற் காரணியமுண்டாகி : மாமுனிவரே!
இஃது உம்முடைய வழியன்றி; வாழிதப்பிவந்திர் போனும்; உறதுநோக்கிப்
பாரும்' என்று முனிவரை நோக்கிக்கூற, அவரும் உணர்ந்து, பொறுக்க
முடியாத தாஹத்தைகையுடையாய் ஒரு தடாகத்தைத் தேடிச்செல்லுமையில்
அருகே ஒரு அழகிய பொய்கையைக்கண்டு, தாபமிசுதுபால சடக்கென அக்
குளத்திற் போய் விழுந்திடலா. அப்போது அருகிருந்த சுஷீதரபந்து தனது
கையிலிருந்த விஷையும் அம்புகளையும் எந்ததுவிட்டு, அம்முனிவரைப் பிடித்
ததுதுக்கித் தேற்றித் தாமரைக்கிழங்குகளை உணவாகக்கொடுத்து விடையைப்
போகவி மகிழ்விக்கான பிறகு அவர் கனம்மீதேறி ஒரு மரத்தடியில் உட்காரச்
அவரது காலகளின் நோவுகேர கன்றாகப் பிடித்து உபசாரங்களைச்செய்த சுஷீதர
பந்துமையெனக்கி அம்முனிவர், 'பெருபகாரமபுரிந்த பெரிபோனே' யாரும்
சிறந்த குலத்தேற பிறந்தவன நீ? உனது வரலாறுகளைக் கேட்க விரும்புகிறேன்'
என்ன! அதுமேல் அவனும் 'முனிவரே கோமாளே நான் வரலாயவம்மரத்தில்
விவரதன் எனவதற்கு மகனுடையதானறிபவன்' என்று தொடங்கித் தனது
கொடுமைகளைமெல்லாம் ஒன்றும் ஒளிககாமல் உளபடி சொல்ல; அவற்றைச்
செவியுற்ற முனிவர் இவனை கலவறியிற் செலுத்தவெனுமென்ற கருத்துக்
கொண்டு 'அப்பா! இனி இதனியகுணங்களைமெல்லாம் விட்டிட்டு ஜீவ
காரணியத்தைப்போமதம்மமாகக் கடைபிடிக்க உன்னாலாகாதா?' என்று
கேட்க; அதற்கு அவன் 'காமம், குரோதம், லோபம், மோஹம், மதம்,
மாத்திரம்' என்னும் திக்குணங்களைப்பிறப்பிடமான நான் அவற்றைவிட்டுப்
பிரிந்த ஒரு சுஷீதரபனும் இருக்கவில்லை; என்மனம் எனவசமன்று; இது
தவிர வேறு வேறு முகங்களில் சிறமேற் கொள்ளக் கத்திருக்கிறேன்' என்ன;
எப்படியாவது இவனை வந்திடுத்தவெனுமென்றும் போவாககொண்ட முனிவர்
'இது மாட்டாய்விடல் எப்போதும் கோவிந்த! கோவிந்த! என்று சொல்லிக்
கொண்டிருக்கவாவது உனக்கு முடியுமா? இராமினாலும் நம்மினாலும்
கோவிந்த! என்மே சொல்லிக்கொண்டிருப்பாயாக உனக்கு மிக்க நன்மை
யுண்டாம்' என்று சொல்லிவிட்டுப் போகினர். அது முதலாக சுஷீதரபந்து
கேசவிக நாபத்தை இடைவிடாது ஸங்கீர்த்தநம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான்
சிலகாலங் கழிந்தது அவன் மரணமடைந்து அந்தண குலத்தில் பூர்வஜன்ம

ஸ்மரணததுடன் பிறந்தான் உடனே அவனுக்கு இக்கொடிய ஸம்ஸாரத்தில் மிக்க நிர்வாதம் உண்டாபிற்று இப்படியாய்ந்த உத்தமோத்தமமான பராஹ்மண குலத்தில் எனக்கு, சிறிது கிரந்தனும் பூவஜ்ஜம் ஸ்மரணமுண்டானதும் தான் முன்பு பண்ணின கோவிந்தநாம ஸங்கீர்த்தகர்த்தின் உபனயோ? ஆகவே என்னக்கு மேலான நன்னமைய விளைந்த ஆக நிகே! அந்தணியை நான் ஆராக வஞ்செய்து, உத்தீனாடம்மாழா,ந் செந்நீருந் சீபநரமபுந் செறிதனசபும வேண்டா நாமறங்கு முடலைவிட்டு உபபவன சேற்றாஹ மியாய்நிலத்தைக் கடந்து கலமர்த்திகைலா தேரம் நாடாகப் பரமபுத்ததை அடையக்கடவீவன் என்ப தாகத் துணிந்து அங்ஙனமே செய்து பரம்பாகவதனாகி விடுபெற்றனன் என்பதாம்.

இத்தனைபடியானார்க்கு—சுத்தரபர்துவைபபேபால ஸவல்பம் ஆறுகூல்ய முடையவாகட்டு என்றும; உதாரமான 'போஷி, நீ போஷன்' என்று ஒருவர் சொன்னால் 'ஆ! அப்படியா?' என்று மாபுதட்டி மறுப்பதற்கு முனவர மாட்டாத அத்வேஷ முடைய ர்கும என்றும இரண்டிலுளையாகப் பொருள் கூறுப.

பித்தன்—இது செயயத்தகு, இது செயயத்தகாது என்ற விவேகமற்ற வன் பேயவெனப் பொன்; எமடெரு மாலும் அடியார் திறத்திலுள்ள வ்யாமோ ஹா தீசயத்தினால் உரிமாரும் முறையில் அடைவகெட்டு முறைமாறுபவனாத நால் பித்தனெனப்பாட்டது பகவத் விஷயத்திலே உர்மஸதகமாக ஆழமவர் களைப் பேயர் என்னுமா? போலே, பாகவத விஷயத்திலே உர்மஸதகமாகப் பரி மாறுபவனைப் பித்தனென்னக் குறையிலலைபே. அந்தோ!—ஹஹ. (ச)

பெண்டிரால் சுகங்களுய்ப்பான் பெரியதோ ரிமேடையுண்டு
உண்டிராக கிடக்கும்போதும் உடலுக்கே கரைந்துணைந்து
தண்ணீராய் மாலைமாடன் தமர்களாய்ப் பாடிபாடித்
தொண்டேண்டு உழதமுண்ணுத் தொழும்பர்கோ நுகக்குமாறே (ரு)

பெண்டிரால்	மனைவியால்	என் அடியும்	{ குளிர்ந்த திருத்திழாய் மாலை
சுகங்கன்	ஸகல வாகங்களைபும	மாலை மாற்பன்	{ யைத திருமாயிலணிந்த
உய்ப்பாடா	அவ்வயிட்டுத்தெய்வருதி	தமனை ஆய	{ பெருமனை அடியாராய்
பெரியதோ	{ திரட்டு வாய்நாறு வாய்க்கே	பாடி	{ (அவன் குணங்களை வாயா
உண்டிராக	உடம்பெண்ணு	கொண்ட	{ (அவன் குணங்களை வாயா
கிடக்கும்போதும்	உடம்பெண்ணு	கொண்ட	{ (அவன் குணங்களை வாயா
உடலுக்கே	உடம்பெண்ணு	கொண்ட	{ (அவன் குணங்களை வாயா
கரைந்துணைந்து	உடம்பெண்ணு	கொண்ட	{ (அவன் குணங்களை வாயா
தண்ணீராய்	உடம்பெண்ணு	கொண்ட	{ (அவன் குணங்களை வாயா
மாலைமாடன்	உடம்பெண்ணு	கொண்ட	{ (அவன் குணங்களை வாயா
தமர்களாய்ப்	உடம்பெண்ணு	கொண்ட	{ (அவன் குணங்களை வாயா
பாடிபாடித்	உடம்பெண்ணு	கொண்ட	{ (அவன் குணங்களை வாயா
தொண்டேண்டு	உடம்பெண்ணு	கொண்ட	{ (அவன் குணங்களை வாயா
உழதமுண்ணுத்	உடம்பெண்ணு	கொண்ட	{ (அவன் குணங்களை வாயா
தொழும்பர்கோ	உடம்பெண்ணு	கொண்ட	{ (அவன் குணங்களை வாயா
நுகக்குமாறே	உடம்பெண்ணு	கொண்ட	{ (அவன் குணங்களை வாயா

“ஆந்தோ! பிறவியுட்பிணங்குமாறே” என்று ஸம்ஸார வாழ்க்கையை வெறுத்த ஆழ்வாரர்களுக்கிச் சிலர் “ஏன்காணும்! பதினாறு பிராயத்துப் பெண்கள் சிலம்பொலிக்கக் குலாவி யுலாவமிடநிற்குப் பொல்லாங்கு சொல்லுக உரியதோ? பெண்களோடணைந்து பலவகைச் செல்வங்களையும் அதுபவித்துச் சுகமடைவதற்கு அடிகல் லெனவேறு உண்டோ?” என்ற ஆழ்வார்க்கு, அவர்களைக் கெட்டித்துக் கூறுவது-இப்பாட்டு

பெண்களோடு அணைத்து சுகத்தை அதுபவிக்க விரும்புதல் தீமோடு அணைந்து விடாந்தீர நினைப்பதையும், ஆடுகிற தாம்பின் நிழலிலே ஒதுங்கி ஸுகம் பெற நினைப்பதையும் மொக்குமென்பார்—பெண்டிரால் சுகங்களுப்பான் பேரிடதோ ரிமேம்பைபூண்டு என்கிறார். ஐயோ! துக்கத்திற்கு ஸாதநமாக வற்றையே சுகத்திற்கு ஸாதநமாக நினைப்பதே! இப்படியுமொரு மயக்க முண்டோ? பிழைக்கவேண்டுமென்று நினைப்பாரும் விஷத்தையுண்பாரோ?

“இவன் கால்கலத்தாலே பெருப்பெருத்த செல்வமுண்டாம்; இவன் பக்கையானவளவிலே காமாஸங்களைப் பரமசுகமாகத் தருவன்; பிறகு ஸாதந ஸம்ருத்தி யுண்டாம்; இவ்வகைகளாலே நமக்குப் பரமசுகத்தைத் தருவதாகும் இந்த ஸம்ஸாரம்” என்று ஒவ்வொருவனும் நினைத்துப் பெண்டிரைக் கொண்டு ஒருநொடிப்பொழுதிலே துக்கசாகரத்தில் விழுந்து மடிக்கின்றனரே! என்று வயிறெறிகிறார்

பேரிடதோ ரிமேம்பைபூண்டு—ஸுக ஸாதநமாக நினைத்துத் தாம் கொண்ட பெண்டிரை உகப்பிப்பதற்காக ம்ருதயுதாரம் வாங்கவேண்டும், பரவிரிமையை பண்ணவேண்டும், பொற்களவு செட்டவேண்டும், ராஜ தண்டனைகளை அதுபவிக்க வேண்டும், ஐயோ! இப்படிக்களாலே பெருப்பெருத்த துக்கங்களை எறிட்டுக் கொள்ளுகிறார்களே! முதலிலே பெண்டிரைக் கொண்டவதற்கு ஸாதநமாகச் செய்யும் செயல்களும் துக்கநாயம்; கொண்ட பெண்டிரைப் பாதுகாப்பதற்காகச் செய்யும் செயல்களும் துக்கநாயம்; இவ்வவையையுமன்றி அப்பெண்டிரால் இவன் அடைவதும் புண்ணுதக்கமே. “சுகிபோயின் சுககிரோன்மின் இருமி யினைத்தீர், உள்ள சுகசியிடமா” என்று கதவடைத்து காற்கடைக் கொள்ளு வர்களை “பேரிடதோ ரிமேம்பைபூண்டு” என்னுமல பூண்டு என்ற சொல்வதற் கால் கழுத்திலே மாட்டிக்கொண்ட வாடியோடுபோலே பிறகு தன்னாலும் கழற் றிக்கொள்ள முடியாமை விளங்கும்

உண்டிரா—தாம் கொண்ட பெண்டிரை உகப்பிப்பதற்காகப் பக்கெல்லாம் குதையுக்கள் வறுகித் தூரத்த ரோடிசைந்து போதுபோக்க வேண்டியிருப்பதால் ஒருபிடி சோறு உண்பதற்கும அக்காசம் அரிதாய்விடும்; பின்னை இரவிலே யாய்த்து உண்பதற்குச் சிந்து அவகாசம் பெறுவது. பக்கெல்லாம் அலைந்து ஒரு பிடிசோறு உண்டவரே உடம்பு பாவசமாய் விழுந்துவிடுமாதலால் “கிடங்கும்போது” என்கிறார்

அப்போதானிலும் ஆத்மாவைப்பற்றிச் சிறிது கரைவக்கடுமோ என்று பார்த்தால், இஃலை; [உடலுக்கே கரைந்து நெந்து] பொழுதுவிடிந்தவாறே என்கே குதாடப்போகலாம், என்கே களவாடப்போகலாம் என்றும்பாலே மீண்டும் தேஹயாத்ரைபைப்பற்றின் சிவகையையாபத்து நிகழ்வது.

கரைந்து நெந்து—பகவத் விஷயத்திலே ஆழ்ந்தவர்கள் “நினைதொடும் சொல்லுதொடும் நெந்துகிடித்து” என்றபடி படுபாசிகளை வெல்லாம் அந்தோ! இவன விஷயாந்தக் கவனிற் படுவதே” என்று வயிறொளிகுறார்.

எவ்வளவோ பாவங்கள்செய்து பணங்களைத்திரட்டிக் கொணர்ந்து கொடுத்து ஆராதித்தாலும் முகஞ்சிதறப் புடைக்கிற மாதர்களின் முன்னுணையையே பின்பற்றி ஒடுகின்றனரோயன்றி ஸாலபமாய் ஸ்வரூபாநுரூபமான விஷயத்தைச் சிந்தித்து மகிழ்வாரிலகையே என்கிறா—[தண்ணீராய் மாவை இத்தயாதி.] ‘எனக்கு ஆடு பஸி கொடுக்கவேண்டா; ஊன்வாட உண்ணாது உயிர் காவலிட்டு உடலிற் பிரிபாப புலனைந்தும் நொந்துவாடத் தவஞ்செய்யவேண்டா; நீயும் நானும் ஒன்று, என்று இத்தனை உறவு பண்ணிக்கொண்டு வந்தால் போதுட், அவர்களை நான் விடமாட்டேன்’ என்ற கருத்துத்தோன்றத் திருத்துழாய் மாவை யணிந்து நிற்கிற பிராணைப் பற்றுவா ரில்லையே!

தமர்களாய் “எம்பெருமானுடைய கோஷ்டியிற் சேர்க்குவர்கள் நான்கள்” என்றிவ்வளவேயன்றே அவர்கள் காட்டவேண்டியது இவ்வளவு ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் வாய்ந்தவாறே பின்னை அவர்கள் வெறுமனிருக்கமுடியுமோ? பாடியாடும்படியாகும். பிறகு “உனக்கே நாமாட் செய்வோம்” என்று அத்தாணிச்சேவகத்திற்கு அணுகலாகும்; அநிலே ஸகல ரஸங்களும் காணலாகும் இவ்வளவும் பெற்று மகிழவேண்டியவர்கள் “இப்படிபடப் - ரஸமொன்ற உண்டு” என்றும் நினையாமல் விஷயாந்தசங்களை விரும்பிப் பழாபப் போவதே!

தொண்டியுண்டு அமுதமுண்ணு—“ஹவ்யுஜ்ஜநாய” தவ ஞாஸ்யுஜ்ஜநாய ஸஜ்ஞ:—ஹஸ்தயத்ரிநாத’ தவ தாஸ்யாஹாஸஜ்ஞ:” என்று அறிவுடையார் எம்பெருமானுடைய அடிமைமையையே ஆராவமுதமாக அறுதியிட்டிருக்க, எச்சில் வாயிலே அமுதமுண்டென்று மயங்கி ஒடுவாரும் சிலரே.

தோழம்பர்—‘இவனுக்குமேல் நீசனில்லை’ எனலும்படி முகல் வகுப்பில் தேறினவர்; பரம நீசர் ‘தோழம்பர்’ என்று அடியவாக்கும் பெயர்.

“[சோறு உகக்குமாறே] மண்ணிற்காட்டில் சோற்றுக்கு வாசியறிந்து ஜீவிக்கிறபடி என்கணே! நித்யமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு பகவத்சேஷதவமே தாமாக மென்று அறிவாதவன் அநித்யமான தேஹத்திற்குச் சோறு தாாகமென்று அறிந்து ஜீவிக்கிறானே? பித்ராதிகள் ஜீவிக்கக்காண்கிற வாஸனைகொண்டு ஜீவிக்கிறுனிக்தனையிற்; வாசியறிபமனஞ்சில் ஆத்மாவக்கு நன்மையெண்ணானே? ஒன்றிலே விடுபடாந்ஞாநமுண்டாகில் மற்றையதிலும் அறிவஉண்டாகாதோ?” என்ற வியாககியான பூதீஸ உக்திகளின் போகயதையைச் சிறிது அதுபவிக்க.

“கரைந்து நெந்து அமுதமுண்ணு” என இயையும்.

... (ரு)

மறஞ்சுவர் மதிளேடுத்து மறுமைக்கே வேறுமைபூண்டு
புறஞ்சுவ ரோட்டைமாடம் புரளும்போ தறியமாட்டார்
அறஞ்சுவ ராகிநின்ற வரங்களுர்க் காட்செய்யாதே
புறஞ்சுவர் கோலஞ்செய்து புள்கவ்வக் கிடக்கின்றீரே.

(க)

மறஞ்சுவர்	கொடுமைபுரித கவரை	அறியமாட்டார்	அறியமாட்டார்,
மதிள் எடுத்தது	மதிளாக எழுப்பியும்,	அறம் சுவர்	{ தாமமே பரகருதியாக
மறுமைக்கு	ஆழவழியை பனத்திறகு	ஆகிநின்ற	{ கிற்கிற
வேறுமை	{ வழிமையை மேற்கொண்டும்	அரங்களுக்கு	அழகியமணவாளனுக்கு
பூண்டு	{ இருக்கிற சீங்கள்	ஆன்	{ அடிமை செய்யாமல்
புறம் சுவர்	வெளிச்சுவராய்	புறம் சுவர்	வெளிச்சுவரான உடம்பை
ஒட்டை	அதிதயமான	கோலம் செய்து	அலங்கரித்தது
மாடம்	சரீரமானது	புள்கவ்வ	{ பறவைகள்
			{ கவ்விக்கொள்ளும்படி
புரளும்போது தரையில் விழும் காலத்தை . கிடக்கின்றீரே கிடக்கின்றீர்களே.			

விஷயங்கள் அற்பமென்றும் அஸ்திரமென்றும் கீழ்க்குறிப ஆழ்வாரை நோக்கிச் சிலர் “விஷயங்களுக்கு அஸ்திரமென்றும் முதலிய பலதோஷங்களுள் ளானவாயினும் அவற்றை நரங்கள் விடவேணுமென்ற நியதியில்லை; ஒரு விஷயத் தில் பூர்ணமான அனுபவத்தைப் பெறாதொழிவோமாயினும் விஷயங்கள் பல உளவாகையால் ஒன்றில் இல்லாத நன்மையை வேறொன்றிலே கூட்டிக் கொண்டு அனுபவிக்கிறோம் போம்” என்று சொல்ல, “அப்படியேயானாலும் அந்த விஷயங்களை அனுபவிக்கக்கூடிய வஸ்து ஸ்திரமாயிருக்கவேணுமே; அவ்விஷ யங்களைப்போலவே போக்தாவும் அஸ்திரன்மீது” என்கிறார் இப்பாட்டால்.

இவன் ‘தீவழியிற்சென்று அநியாயமாய்க் கெட்டுப்போகிறானே’ இவனுக்கு உரிய ஹிதங்களைச் சொல்லி இவனை மீட்டபோம்’ என்று ஸஹஜ காரணயாராவிக ளான சில மஹாநுபாவர் இதஞ்செய்வதற்குக் கிட்டவந்தால் அவர்களை அப தார்த்தமாக நினைத்துத் துச்சமாகப் பேசும்படியான கொடுமையை மறம் என் கிறது ஹிதஞ்சொல்லவந்த விபிஷணுழ்வாரை “தூம் தூ யிஹூவாஸ்யநாந் தவாம் து திக் குலபாம்ஸநம்” என்றிகழ்ந்த ராவணனோடொத்த குணசாஸி களாயத்து மறஞ்சுவர் மதிளேடுப்பார். அமாதித்வம் முதலிய ஆத்மகுணங்களைத் தனக்கு அரணாகக் கொள்ளவேண்டியது போய், கொடுமையை அரணாகக் கொள்ளவேண்டும்படியாய்ந்தே உங்கள் பாவம்! என்கிறார்

“ஊடுதலவ்யவவநாயகி கொலவ: கொலிஸூடுஉந: பூரகாஸஸவ-வ்ய வஹீ நாஜிவநூஸபொஹரி:—பூதபவ்ய பவந்நேரத: கேசவ. கேசஸூதந: ப்ராகாரஸ் ஸர்வஸ்ருஷ்ணீ தாமாபந்நாப யதோஹரி:” [பாரதம்-ஸபாபர்வம்] என்று அடியவர்க்கு மதிளாகச் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானைவிட்டு மறஞ் சுவரை நீங்கள் மதிளாகப் பற்றினபடி மிகவுமழகியதே’

இப்படி கொடுமையையே காப்பாக்கக்கொண்டால் அதனால் பளிப்பது ஆமுஷ்மிகத்திற்கு ஒரு கைம்முதலிலலாமையே யன்றே; அதனைச் சொல்லுகிறது - மறுமைக்கே வேறுமைபூண்டு என்று ஸ்ரீரத்திற்குத் தாரகமா யிருப்பதைத் தெளிகுப்பால் ஆதமாவுக்குத் தாரகமாயிருப்பதையும் கிறிது தெளியிருப்பானால் ஆமுஷ்மிகபலத்திற்கு அது ஒரு பற்றுசாகும்; அங்ஙனம் நி யொழிந்தமைபால் இவனுடைய விபரம ஆமுஷ்மிகத்திற்கு தாரிதரியத்தை விளைத்துவிட்டதென்க

‘பரிலோகத்திலே எமக்கு ஒரு நன்மை கிடையாவிடில கிடையாதொழிக ! பரிலோகமென்று ஒன்று உண்டென்பதாகவே நாங்கள் நினைத்திலோம்; இஹ லோகத்தில் நாங்கள் எய்தும் நன்மைக்கு ஒரு ‘குறையில்லையே’ என்று அவர் கள் சொல்ல, அதனை ஸ்ஷடிக்ஹர் புறஞ்சுவரோட்டைமட மிதயாதிபால்.

புறஞ்சுவர என்கிறது-தெகக்னத. சுவராவது உள்ளேகிடக்கிற வஸ்துவைக் காக்குமாது; ஆத்மாவுக்குரிய நன்மைகளை உண்டாக்கி அதனைக் காப்பாற்றுவதற் பொருட்டு எம்பெருமானால் தரப்பட்ட (சுவரென்னும்) சரீரத்தைக்கொண்டு அக்காரியத்தைச் செய்பாமல் புறம்பே வியாபரித்தபடியால் புறஞ்சுவர் என்ன வேண்டித்து. ஓட்டைமடம் என்றும் இச்சரீரத்திற்கே நாமாத்தரம் போனும், ஒரு ஓட்டைவிடானது ‘அப்போது விழுந்தது, இப்போது விழுந்தது’ என் னும்படி அஸ்கிரமாயிருக்குமாபோலே இச்சரீரமும் ‘இப்போதோ அப்போதோ’ என்னும்படி நாவரமா யிருக்குமாறு காண்க

புரளும்போது அறியமாட்டீர்—இத்தகைய சரீரம் எப்போது கீழேவிழுப போகிறதென்று கேட்டால் அந்த ஸமயத்தை கீங்கள் அறிந்துசொல்ல வல்ரீ ரல்ரீர்; இன்று விழுந்தாலும் விழும்; நாளைக்கு விழுந்தாலும் விழும்; ஆகையாலே இந்த ஸ்ரீரத்தை போக்தாலாக மாறுபட நினைத்து கீங்கள் பாக்க வியா பாரங்கள் செய்தாலும், இது மின்னின்னிலையிலதாதலால் இதை நம்பி ஒன்றுஞ் செய்வககடிபதாயில்லையே என்கை.

அன்றியே, இச்சரீரம் புரளுங்காலத்திலே உங்களுக்கு அறிவு கடைபாடா தாகையால் “புராணபுராணஸூரியே கவ்வா தவிவெ தஃ சுணாவொபநவி யன ஸுராணம் கௌதமெஸு—புராணபுராணஸூரிய கபலாதபீத்தை கண்டாவ ரீராகநிதெள ஸமாணம குதஸ் மீத” [முதக்கரணை] என்றபடி அப்போது உங்களால் ஒன்றும் நன்மை தெடிக்கொள்ள முடியாது; “அப்போதைக்கப்ப போதே சொல்லிவைத்தேன்” என்றபடி செய்யுங்கள் என்று உபதேசிக்கிற ரென்றுங் கொள்ளலாம்.

அறஞ் சுவராகீ நின்ற—தர்மமாகிற சுவர வடிவெடுத்தது வந்தாற்போலிரா நின்ற; “பஜ்ஜஸம்ஸூவநாமயோய ஸம்ஸவாஜி யாமெயாமெ-தர்மஸம்ஸ் காப ராதத்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே” என்ற வாய்மையையே கர்மத்திற்குச் சுவராய் [சக்ஷிகராய்] நின்ற என்றமாம்

புறஞ்சுவர் கோலஞ்செய்து—“வைநெய் லா உவந்தி னவன்து ஹெற்குவெடி
வெத்—அ ஸந்தேவ ஸ பவதி, அ ஸத் ப்ரஹ்மேதி வேத சேத்” என்ற கருதிப்
படி ஆக்மாவானது பாழ்த்துக்கிடக்க, அவ்வாத்மாவை “வாஹநேதம் ததோ
விதம்—ஸந்தமேகம் ததோ விதம்” என்னும்படி ஸத்தாக்ருதிறவழியிலே
ஒரு முயற்சி செய்யாமல் இன்னடிசிலுண்பதும் பொன்னுடைமைபூண்பதும்
பூந்திலில் சாத்துவதுமாய் கீட்கள் சீராகத்திற்குச் செங்கிற கோலங்கள் சவாலங்
காரக் தோடும் விதவாலங்காரத்தோடும் ஒக்குமென்றலாறு

“புத்தகங்களை அகவாய்ப் பெருச்சாளி அறுத்துக்கிடக்க, தெருவுபாட்டை
தூறுத்தூரும்பும் வைத்து அலங்கரிக்குமாபோலேயாய்த்து உடம்பைப்
பேணுகை” என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. [புத்தகம்—புதிடவிடு]

“புள் உண்ணக் கிடக்கின்றீரே” என்றால் “கவ்வ” என்றதன் கருத்து—
நன்றி யறிவற்றவனுடைய மாயிசத்தைப் பறவைகளும் தின்னமாட்டா என்பது
விரித்தாத்தமாதலால், மஹோபகாரகனுன எம்பெருமானிடத்து நன்றியறிவற்ற
உங்களுடைய மாயிசத்தைப் பறவைகளும் தின்னமாட்டா; கவ்வின்வுடனே
‘இது க்ருதக்கமாம்ஸம்’ என்று எறிந்துவிடுமென்பதாம். (சு)

புலையற மாகிரின்ற புத்தோடு சமணமெல்லாம்
கலையறக் கற்றமாந்தர் காண்பரோ கேட்பரோதாம்
தலையறுப் புண்மேசாகேன் சத்தியங் காண்மீனையா
சிலையினு லிலங்கைசெற்ற தேவனே தேவனுவான். (ஏ)

சிலை;	சாஸ்திரங்களை	சாகேன	நான் சாகமாட்டேன்;
அற கற்ற வாந்தா	கனராக ஒதின மனிதர்	சத்தியம்	இது ஸத்தியம்;
புலை அறம ஆகிரின்ற	கீச தர்மமாயிராநின்ற	ஐயா	ஸ்வாமிகளே!
புத்தோடு சமணம் எல்லாம்	பெளத்தமதம் கூபணமதம் முதலிட எவ்வாமதங்களை பும்	காண்மின்	{ (ப்ரத்யக்ஷமாகக்காட்டு கிறேன்) பாருங்கள்;
காண்பரோ	{ நெருசாலேதான ஆராய்வார் களோ?	சிலையினுள்	வில்லாலே
கேட்பரோ	{ காதுகொடுத்துத்தான் கேட்ப பார்களோ? (அதுதிற்க)	இவ்வகை செற்ற	{ இவங்கையை காசஞ்செய்த
தலை அறுப்புண்ம	{ என தலையானது அறுக்கப் பட்டாலும்	தேவனே	எம்பெருமானே
		தேவன் ஆவான்	{ ஸர்வேச்வரனெனப் படுவான்.

‘தொண்டுபூண்டமுதமுண்ணுத்தொழும்பர்’ என்றும், “புள் கவ்வக்கிடக்
கின்றீரே” என்றும் எங்களை இகழ்த்துரைப்பதிற்பயனென்? ஸம்ஸாரத்தின்
இயல்பு இப்படி யிராநின்றது; ஆன்றியும் ‘தொண்டுபூண்டு அமுதமுண்போ

மென்று பார்த்தாலும் எந்தத்தேவனை வணங்கி வழிபடுவதென்று தெரிபவிலை; “வணங்குந்துறைகள் பலபலவாக்கி, மதிவிதற்பால் பிணங்கும் சமயம் பலபல வாக்கி, அவையவை தோறு அணங்கும் பலபலவாக்கி” (திருவிருத்தம்) என்ற படி உலகில் பல மதபேதங்களும் தேவதாபேதங்களும் உண்டாயிருக்கின்றன; இன்ன தேவதைகளைத்தான் வணங்கிவணங்கிவென்று விளங்கவில்லை; இனி சாஸ்திரங்களை ஆராய்ந்து அறுதியிடுவாமென்று பார்த்தாலே, அறி ஒருமுக மாயில்லை; “வனகொ ஹவென நாராயண சூலீசு—ஏதே ஹ வை நாராயண ஆலீத்” என்று ஒருபக்கத்திலே ஒதிவைத்து; மற்ருரு பக்கத்திலே “நவ தவாஸுதிரிவணவகெவலு—ந ஸந்தசாஸத் சிவவ வ கேவல:” என்றா நின்றது; மற்றும் பாஸ்பா வ்யாஹதமாகப் பல பேச்சுக்கள் காணப்படுகின்றன; ஆன பின்பு நான்கள் பரதேவதா நிச்சயம்பண்ண மாட்டாமையாலே ஸம்ஸாரத்திலே ஆழ்ந்திரும்; எங்கள் மீது குற்றமென்?” என்று சில ஸம்ஸாரிகள் கூற, அவர்களைத் தெளியிக்க விரும்பிய ஆழ்வார, இவர்களுக்கு நாம் சாஸ்திரார்த்தங்களைப் பரக்க உபபாதித்து இன்னதுதான் பரணவமென்று சொல்லக்கடவாமல்லோம்; அங்ஙனாகில் “உதிஷுஸ வபக்யூ தூதிஷுஸவபக்யூ—மதிதெளர்ப்பல்யாத் ந மத தெளர்ப்பல்யம்” என்று உடனே உரைத்து நம்மை வாய்முடப்பண்ணி விடு வார்கள்; “ஸாஸ்திரோதம் ஸபஹுதௌஸம் ஸுபௌஸுருநகாரணம், உவபெ ஸாஸ்திரம் ஸுபாலிர நெதவபக்யூ—ஸாஸ்திரோதம் பஹுக்லேசம் புத்தேச சலக காரணம்—உபேதேசாத் ஹரிம் புத்தவா விசமேத ஸர்வகர்மஸு” என்றபடி இவர்கள் நம்உபதேசத்தைநீய பரமார்த்தமாகக் கைக்கொள்ளு மவர்களாயிருந்தாலும் குறையில்லை; அப்படிப்பட்டவர்களுமல்லர் இவர்கள்; இப்பாவிகள் எக்கெடாகினும் கெடுக’ என்று ஒதுங்கியிருக்கவல்ல மனக் கொடுமையும் நமக்கு இல்லை; ஆனபின்பு இவர்களும் தெளிந்து நாமும் மகிழ்ந்தோமாகிற உபாயம் சபதங் கூறுகையேயாம் என நிச்சயித்து அங்ஙனச் செய்கிறார் இப்பாட்டில்

“தற்கச்சமணரும் சாக்கியப் பேய்களும் தாழ்சடைவோன் சொற்கற்ற கோம்பரும் குனிய வாதரும், நான்மறையம் நிற்கக் குறும்புசெய் நீசரும்” என்றபேரேயுள்ள அதிரீசமான மதங்களை விவேகிகள் நெஞ்சாலும் நினைவார், காதாலும் கேளார் என்று ஆழ்வார் சொன்னவுடனே “நீர் இப்படி சொல்வ தற்கு என்ன ஆதாரம்?” என்று எதிரிகள் கேட்க; குடப்பாம்பிற கையிட்டுக் கூறுவாராப்போலே “நான் சொல்வதில் உங்களுக்கு அவிச்ஸாஸ மிருக்கு மாகில் ஒரு பரத்யக்ஷப்ரமாணம் காட்டுகின்றன் பாருங்கள்; இந்த வார்த்தையை நான் சொல்லிக்கொண்டே என் கழுத்தில் கத்தியை வீசுகிறேன்; என் வார்த்தை பொய்யாயின் தலைஅறுப்புண்டு நான் செத்துப்போவேன்; மெய்யாகில் அதனால் ஒரு விகாரமும்நிற்குப்பேன்; ஐயமுண்டேல் கண்டு கொண்டின்” என்று கத்தியை எடுக்கத்துணிவிதபடி.

இங்ஙனே இவர் பெருத்த ஆக்காறுத்தோடு கண்கள் சிவக்க நாப்பிழைக்கப் பேசினபடியைக்கண்ட அவர்கள் “வ்வாமிந்! தேவர் கத்தியையும் எடுக்க வேண்டா; தலையையும் அறுத்துக்கொள்ளவேண்டா; இவ்வளவு பேச்சே அமையும் எங்கள் விடவாஸத்திற்கு; இனி ஆச்சரிக்கத்தக்க தைவம் இன்ன தென்பதை அருளிச்செய்யவேணும்” என்று பிரார்த்திக்க, “சிலையினாலிலங்கை செற்ற தேவனே தேவனுலான்” என்கிறார்.

தேவதைகள் தங்களுடைய அதிகாரத்தையும் யோக்ததையையும் அறிந்து கொள்ளாமல் மனம்போனபடியெல்லாம் இராவணனுக்கு வரங்கொடுத்துவிட்டு, பின்னைத் தங்கள் குடியிருப்பு இழக்குமபடி அவனாலே நெருக்குண்டு போக்கடியற்றவனவிலே திருவடிகளிலே வந்து விழுவார்கள். “பேணலமில்லாவரக்கர் முந நீர பெரும்பதியாய் நீணகர் நீளெரிவைத தருளாயென்று நின்னை விண்ணோர் தாள் நிலம் தோய்ந்து தொழுவர்” என்றபடியே பிறகு அத்தேவர்களின் காரியஞ்செய்கை எம்பெருமானுக்கே பணியிதே. பாஹுமாதிகளின் வரபலத்தாலே பூண்கட்டின வங்கையை வில்லாலே அழியச் செய்தருள்வன். அப்பெருமானே யாய்த்து உங்கள் விரோதியையும் போக்கி ரகசிக்க வல்லவனென்கிறார்

புத்தோடு—புத்தமென்ற வடசொல் புத்து எனத் திரிந்தது சமணம்—கூதபண்களுடைய மதம். கலையறக்கற்ற மாந்தராவார்—கரத்தாழ்வான் போல்வார். “ஸ்ருதிஸ்மருதீதி ஹாஸங்களில நிலைநின்றவர்களாய் வேதகாத்பர்யம் கைப்பட்டவர்கள்; அவர்களாகிரா - கரத்தாழ்வான் போல்வாரிதே”! என்பர் பெரியவாச்சான்பின்னை.

“காண்பரோ கேட்பரோதான்” என்றவிடத்தில் ஓர் ஐதிஹ்யம் அருளிச் செய்வார்:—கரத்தாழ்வான் “இஷ்டலித்தி” என்கிற ஒரு புறமதச்சுவடி வாசித்துக்கொண்டிருந்த சிலரோடே கூடிச் சிறிது போதுகொக்கி எம்பெருமானார் ஸந்நிதிக்கு விளம்பித்துவர, “ஏன் இதனை விளம்பம்?” என்று உடையவர் கேட்டருள, ஆழ்வானும் காரணத்தை உள்ளபடியே உரைக்க, உடையவர் “ஹா ஹா! கலையறக்கற்ற மாந்தர் காண்பரோ கேட்பரோதான்” என்ற அருளிச்செயல் என்னுயிற்று?” என்று புநஸ்ஸநம் செயலித்தருளி ஸ்ரீபாதனுளியும் இடுவித்தருளினாராம்.

தலையறுப்புணடும்—ஸத்யமான வார்த்தையை நான் சொல்லிக்கொண்டே கழுத்தில் கத்தியை எறிந்தேனானை தலை அறுபடமாட்டாது ஸதயம்; ஒருகால் தலை அறுப்புண்டாலும் உயிர் போகாதென்பது புநஸ்ஸத்யம்

சாவேன், சாகேன் என்பன பாடபேதங்கள்

[சிலையினாலிலங்கை செற்ற.] ராமாவதாரத்தில் வலீதாபிராட்டியை அபஹரித்துச்சென்ற இராவணனைக் கிழங்கோடு கொலைசெய்த வசலாறு பிரசித்தம். (எ)

வேறுப்போடு சமணர்முண்டர் விதியில்சாக் கியர்கள்நின்பால்
 பொறுப்பி யனகள்பேசிற் போவதே நோயதாசிக்
 குறிப்பெனக் கடையுமாகில் கூடுமேல் தலைபையாங்கே
 அறுப்பதே கருமங்கண்டா யரங்கமா நகருளானே. (அ)

அரங்கமா நகருளானே ! :-		பேசுதல்	{ முடிந்த போயது (உத்தமம் அங்குனனறியே)
வெறுப்போடு	{ (பகவத் விஷயத்தைத் கேட்கவும் பொருத்த) வெறுப்போடுகூடிய	எனக்கு	{ (பகவத் விரோதிகளின ஸத்தையையும் பொறுத்த) எனக்கு
சமணர்	சுபணர்களும்	குறிப்பு	{ இலக்கு வாயக்குமாகில்
முண்டர்	சைவர்களும்	அடையும்	{ (அதற்குமேல்)
விதி இவ்	பாக்கியவற்றினரான	ஆகில்	
சாககியர்கள்	பெனத்தர்களும்	கூடுமேல்	{ (எனக்கு சகதியும்) கூடுமாகில்
நின்பால்	உன் விஷயத்திலே	ஆங்கே	{ உன்னை சிந்தித்த அவ்விடத்திலேயே
பொறுப்பு	{ பொறுக்கமுடியாத சில அரியனகள்	தலையை	{ அவன் தலையை அறுத்துத் தள்ளுகையே
பேசில்	சொல்லுவார்களாகில்	அறுப்பதே	
அதுவே	{ அந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கோய் ஆகி	கருமம்	{ செய்யத் தக்கதுகாண்.
	{ கேட்டதே விபாதிதாய்	கண்டாய்	

சக்ரவர்த்தி திருமகனே ஆர்வரிக்கத்தக்க கைவமென்று கீழ்க்கறிய விடத் தும் அவன்பாலுள்ள நகருண மிதுதிபை நச்சி அவனைச் சடக்கெனப்பற்றாமல் ஸம்ஸாரிகள் அந்யபரமாயிருக்குமாற்றைக்கண்ட ஆழ்வார் நாம் இவ்வளவு முட்டிக்கொள்ளச் செய்தேயும் இவர்கள் நெஞ்சில் சிறிதும் பகையுண்டாகா தொழிந்தது இவர்கட்குப் புறச்சமஸிகளோடுண்டான நெருக்கிய துர்வாஸனை யாலே யாகும்; ஆனபின்பு அப்படிப்பட்ட பகவந்நிகை பண்ணுகிற புறச் சமஸிகளை உயிர்மாய்த்தாலன்றி கமது உபேசம பயன்பெறமாட்டாதெனத் துணித்து தன் கருத்தை கம்பமருமான் திருமுன்பே விண்ணப்பஞ்செய்கிறார்.

வேறுப்போடு—ஒரு காரணத்தை முன்னிட்டன்றிய நிஷ்காரணமாக எம்பெருமானுடைய வெருமை என்றால் சிவிலைவாறு தீரங்கரிகையாகிற வேறுப்போடுகூடிய புறச்சமஸிகள், ஸாதவிகர் காது கொடுத்துக் கேட்கப் பொறுத்த உன் விஷயமான தூஷணங்களைப் பேசும்போது அப்பிச்சசுக்கள் ஒரு ஸாத்விகன் காதுல விழுந்தால், அவனானே மெய்யே ஸாதவிகனாகில் அந்த கூணத்திலேயே தன்னடையே உயிர் துறக்க வேண்டும் என்கிறார்—முன்னிரண்டுகளால். உயிர் துறப்பதற்கு நோய் முசலிய சில விபாஜங்கள் நோவேண்டிமே என்று சிலர் நினைக்கக்கூடுமென்றெண்ணி “போவதே நோயதாசிக்” என்கிறார் பகவந்நிகையைக் கேட்பதற்கு மேற்பட்ட நோய்கூட உலகத்திலுண்டோ? என்பது கருத்து.

விஷ்ணுத் தீவலிகள் சொல்லுகிற தூஷணங்களை அறுவதிக்கவேண்டுமானால் அவற்றைத் தாம் முன்னம் கொஞ்சாநினைத்தாகவேண்டுமாதலால் அவ்வன் நினைப்பகையும் கொடிய பாபமாகக்கருதி “டோறுப்பரியனகள்” என்று ஸமுதாயமாகச் சொல்லுகிறார்.

“சமணாமுண்டா” என்பதை உம்மைத்தொகையாகக் கொள்ளாமல், சமணராகிய முண்டர் என்றும் உரைப்பர்.

வீதியில் = “செவ்வழிவழி ஊமபெயர் ஊமயூஷி நியதிலி யி-தைவம் திஷ்டம் பாகதேயம் பாக்பம் ஸ்திரீ நியதிர் விதி” என்ற அமரிகோபாத்தின் படி-சிதிராவது-பாக்பம், அத்ருஷ்டம் “அன்பாக்கியேத்தி அடிமைப்பட்டே னுணக்கு, என்பாகையத்தாலினி” என்றபடி எம்பெருமான் பெருமையைப் பேணுவதற்கு எவ்வளவோ அத்ருஷ்டம் வேண்டுமாதலால் அப்படிப்பட்ட அத்ருஷ்டம்ற்றவர்கள் சாக்கியர் என்கிறார்.

“போவதே” என்றவிடத்துள்ள ஏகாரத்தை அது என்பதோடுகூட்டி “அதுவே கோயாகிப் போவது” என உரைக்கப்பட்டது. எம்பெருமானுக்கு ஒரு அவத்யம் விளையக்கண்டால் தன்னடையே உயிரைமாய்த்துக்கொள்ளுதற்கிடான உறுதி, பின்னே திருநெழையாரைப் போல்வாரான சில பெரியார்க்கே உள்ளதாம். [ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தில் அது காண்க.]

மஹாபலியானவன் ஒருநாள் பரஹ்லாதாழ்வானிடத்திற்சென்று “சில காலமாக எனக்கு ராஜ்யபலவாமி குறைந்து வாரா” நின்றது; இதற்குக் காரணம் எதுவா யிருக்கக்கூடும்?” என்று கேட்டது; பரஹ்லாதன் “நீ அகரர்கட்காகத் தேவர்களை மிகவும் நெருக்கியாய்; அவர்கள் திருப்பாற்கடலிலே சென்று பெருமானை அடிபணிய, அவர்களை வெற்றிபெறுகித்தற்பொருட்டு எம்பெருமான் அதிதி வலிற்றிலேவந்து புரந்தருளினான்; கெடுவாய்! உன் செல்வம் முடிந்தது காண்” என்று சொல்ல; அது கேட்டவுடனே மாவலி பகவானைப்பற்றிச் சில தூஷணைகளைச் சொல்ல; பரஹ்லாதன் அது பொருமல் “கெடுவாய்” என் முன்பின எம்பெருமானை நிந்திக்கின்றாய்; என் தலையை அறுத்தாயாகில் எனக்குப் பெருநன்றி செயதவனுலாய்” என்றானாம்.

“போவதே கோயாகி” என்பதற்கு வேறு வகையாகவும் பொருள் கூறலாம். “மஹாராஜத்து வரீவாவொ திஷாவாவி பூவதாதே, கணெட்டா தகுவிபாதவெயுள மனையுளவா தகொ நு தி” [பெரியோரைப்பற்றி நினைத கடக்குமிடத்தில் காதுகளை மூடிக்கொள்வதாவது, சடக்கென அப்பால் செல்வ தாவது செய்யவேணும்] என்ற சாஸ்திரப்படி விலகிச் செல்வதுகனறு என்கிறாராகவாமாம்.

தூஷணை கேட்கப்பொருமல் முடிந்துபோனாலும் விலகிப்போனாலும் தூஷிதவனுக்கு என்ன பிரயோசித்தம் செய்ததாயிற்றென்று ஒரு கேள்வி பிறக்கக்கூடுமாதலால், அவரிஷபத்தில் தம்வலித்தார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்—குறிப்பெனக்கு இத்தாதுபால்.

கன்று இனம் மேய்த்த என்னை	{ கன்றுகளின் கூட்டங்களை (பிச்சு உட்ப்போடு) மேய்த்துவந்த உமது ஸ்வாமியான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய	கழல் இளை நீர் பணிமின்	இரண்டு திருவடிகளையும் { நீங்கள் சரணமாகப் பற்றுங்கள்.
--------------------------------	---	--------------------------	--

ஸம்ஸாரிகள் ஆழ்வார் பக்கலிலே வந்து “நாங்கள் பாற்றிய மதங்களில் ருசி யால் உம்முடைய எம்பெருமானை ஆசாயியா திருந்தோமல்லோம்; நீர் இராம பிரானைப் பற்றச் சொன்னீர்; அவனாகிறான் வாசலும் தடையுமாய் எங்களுக்குக் கிட்ட வெண்ணுதாயிருப்பா நெருவனுப்த்தே!; கிட்டினாலும் வலிவீட்டா திகள் அருகே இருந்து ‘யோக்யரோ? அயோக்யரோ?’ என்று ஆராயா நிற்பார்கள்; ஆகையாலே பாதஸைக்கும் ராமாவதாரத்துக்கும் ஒரு வாகியில்லை; எங்க ளுடைய அயோக்யதையை ஆராயமாட்டாதானெருவன் பற்றக்கூடியவனு யிருப்பானாகில் அவனைக் காட்டி நத்தாரும்” என்று சொல்ல; ஆகில் சிறுமை பெருமைபாராதே நானே மேலவிழுந்து விஷயிகரிக்கிற கண்ணிராணைப் பற்றுங்கோள் என்கிறார் - இப்பாட்டால்.

அன்றியே; “வேதங்களில் பிரமண சிவன் அங்கி இந்திரன் என்றிலை முதலான தேவதாந்தங்களின் பெருமை கூறப்பட்டிருக்கிறதேயன்றி உமது, பெருமானுடைய மஹத்துவம் எங்கும் கூறப்பட்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை; ஆகையாலே நாங்கள் உமது வழியைச் சாருகின்றிலோம்” என்று சிலர் வந்து கூற; அவர்களை நோக்கி விடையனிக்கிறார் என்றுக்கொள்ளலாம்.

தேவர்கள் பலரையும் பற்றிக் கூறுகிற வேதத்தின் உட்பொருளை நுட்பமாக ஆராய்ந்து அறியுந்திறமையிலாமைபால் நீங்கள் தேவதாந்தங்களைப் பற்றுகின்றீர்கள்; ‘ஒரு குறையும் வாதாமல் உன்னைப் பாதுகாக்கிறேன்’ என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி பாணஸாரனது வாசலிலே பரிவாரத்தோடு பாதுகாவலா யிருந்த சிவன் அந்த வாணசாரனை எதிர்த்துவந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணனோடு போர் செப்யமாட்டாமல் தோற்று ஒடினபோது அந்தச் சிவனுடைய வலியின்மையை அந்த வாணன் கண்டறிந்ததுபோல, நீங்களும் சரணமாகப் பற்றியிருக்கிற தேவதாந்தங்களுக்கு ஏதேனும் ஆபத்து நேர்த்தால்தான் அத்தெய்வங்களின் பலஹீநவத்துதக் கண்டறிவீர்கள்: நீங்கள் இப்படி பரமாத்மாவைத் தவிர்த்து இதா தேவதைகளைப் பற்றுதற்குக்காரணம் துமக்குப்பருத்தறிவு இல்லாமையே. உண்மையில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனைத்தவிர வேறு தெய்வமில்லை. ஆகையால் நீங்கள் அந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபரமாத்மாவையே சரணமாகப் பற்றுக்கொள்ளு உபதேசிக் கின்றனரென்க.

பெறுதற்கரிய மதுக்யஜன்மத்தைப் பெற்றிருந்தும் சுடேறுதற்கு உரிய தான பரமாத்மாவைப்பற்றிய தத்துவஞானம் இல்லாமையால் எடுத்த ஜர்மமே வீணாவிட்டதென்று குறிப்பிக்கும்படி “மதியிலாமானிடங்காள்” என்றார்.

“ஒண்டாமரையாள் கேள்வனெருவனையே நோக்குமுணர்வு” என்றபடி பரமாத்மாவைப்பற்றிய அறிவே அறிவெனப்படுமாதலால் மற்றை உலகவறிவு

இருந்தும் பரமாத்மாவைப்பற்றிய அறிவைப்பெறாத இவர்கள் மதியிலா மானிடங்களாயினர்; இதுபற்றியே “மானிடர்கான்” என உயாதினைவாய் பாட்டாற் கூறுத “மானிடங்கான்” என அறிநினைவாய்பாட்டாற் கூறியதும். இது - இழிப்பினால் உயாதினைவில் அறிநினைவந்த நினைவமுண்மைதி

உற்றிப்போதன்றி உணரமாட்டார்—உற்றபோதே நீங்கள் அனாதைருவனை தெய்வமென்று உணர்வீர் என இரண்டு எதிர்மறைகள் ஒருடன்பாட்டுப் பொருளை வற்புறுத்தின; “அவனல்லால் தெய்வமில்லை” என்றவிடத்தும் இப்பாடின.

அற்றமேலொன்றறியீர்—உதத்திற் பலவிடங்களிலும் தேவதாந்தரங்களைப் பற்றி (எம்பெருமானைப்போலவே) சிறப்பித்துக் கூறியிருப்பதாகண்டு அவற்றிற்கு ஆபாதபாதிதியில் (—மேல் நோக்கில்) தோன்றுகிற பொருளையே கருத்தாக எண்ணி “நாராயணவரா வெஃ—நாராயணபா மேதா:” என்றபடி தேவதான் முழுவுதும் ஸ்ரீமக்காராயணனையே பரம்பொருளாகக் கருத்துப் பொருளால் கூறுவன என்பதை உப்த்துணராமலிருக்கின்றி ஒன்றவாறு.

அற்றம்—மறைபொருள்; உட்கருத்து: அறு—பருதி. “அவனல்லால் தெய்வமில்லை” என்று - தேவதாந்தரங்கள் இல்லை என மறுக்கின்றால்வர்; எம்பெருமானாகரு ஸ்ரீராமாகப் பலதேவதைகள் உன என்பதில் ஆசைப்பயில்லை; நாராயணமாகப் பற்றத்தக்க தெய்வம் மேறிலலை என்றாய்த்துச் சொல்லுவது.

“கற்றினம் மேய்த்த” என்ற அடைமொழியினால் எம்பெருமானது ஸௌவப்பத்தை வெளியிட்டவாறு. எந்தை - பரமஸ்வாமி. கழல் - வீரர் காலில் அணிபும் வடம்; தானியாகுபெயராய்ப் பாதத்தை உணர்த்திற்று.

இரண்டு முனரூபது அடிமட்டு - உங்களுக்கு எதையும் துன்பம் வந்தால் நான் தெர்லம் ஒன்று உண்டென்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்; மற்றைச் சமயங்களில் நாஸ்திக்யம் கவிர வேறொன்றை அறிவதில்லையென்று சிலர் பொருள் கூறுவர். அற்றம் - அறுதல், கடவுள் இல்லையாகல்; நாஸ்திக்யம். இப்பொருளில், “எற்றமேயர் தெய்வமுண்டிட” “அவனல்லால் தெய்வமில்லை” என்ற தொடர்கட்குப் பொருத்தமில்லை இப்பொருள் விவாகயானத்திற்கும் ஒத்ததல்ல.

“அவனல்லால்” என்பது அதட்டகபாடம்.

[கற்றினம் மேய்த்த] கண்ணிரான்; * சாதுசனத்தை கவியுங் கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்காக வஸுதேவ தேவகிகட்கு மகனாகப்பிறந்து * ஓரிரவிலொருத்தி மகனு பொலித்து வந்து திருவாய்ப்பாடியில் வளர்த்து ஆகிரமேய்த்த வரலாறு ப்ரஸித்தம்

காட்டிணை தெய்வமெங்கும் கல்லாதோ ரகுள்தன்னாலே
காட்டிணை திருவரங்க முயல்வர்க் குய்யும்வண்ணம்
கேட்டிரே கம்பிமீர்காள் கெருடவாகனனும் நிற்கச்
சேட்டைதன் மடியகத்துச் சேல்வம்பார்த் திருக்கின்றீரே. (க0)

காட்டிணை	எல்லாவிடங்களிலும்	காட்டிணை	காண்பித்தருளினாள்.
தெய்வம்	{ (அம்மன் பிடாரி முதலான மாமை) தேவதைகளை	கம்பிமீர்	{ கங்கு எனாலும் குறை யில்லை' என்று நினைத் திருப்பவர்களே!
காட்டிணை	{ (ராஜஸாக்கும் தாமஸாக்கும் ஆசரயிககலாம்படி எம் பெருமான்) நிலைநிறுத்தி யிருக்கிறான்;	கேட்டிரே	{ (நான் சொல்வதைக்) கேட்டவர்களா?
உயல்வர்க்கு	{ உஜ்ஜீவிச விருமபுமல' எட்டு	செருட வாகனன்	{ கருடனை வாலுறகமாகவுடைய பெருமான் விளங்கா நிற்கச்செய்தேயும்
உயல்பு வண்ணம்	{ உஜ்ஜீவிசகலாம்படி	(தேவதாந்தரத்தைப் பற்றுநிற வீச்சன்)	
கல்லாத அருள் தன்னாலே	{ தனது ஒப்பற்றதொரு கருவையினும்	சேட்டைதன்	{ மூதேவியிடத்தினின்றும் மடியகத்து
திரு அரங்கம்	அரங்கமாகநடை	செல்வம் பார்த்து	{ ஐச்வரியம்பெற நினைத் திருக்கின்றீர்கள்போலும்.
		திருக்கின்றீர்	

நீர் சொல்லுகிற எம்பெருமானெழிய வேறொரு தேவதையும் புகலன்னுதில்,
உலகில் பலபல தேவதைகள் அவ்வவாகளால் கொண்டாடப்படுவதற்கும், அக்
கொண்டாட்டத்திற்கு ஏற்ப அத்தேவதைகள் பயன் அளித்துவருவதற்கும்
என்ன காரணம்? பயன்கொடுக்கிற சக்திவாய்ந்த தேவதைகளைப் பற்றுவதால்
என்ன பாதகம் விரையும்? என்று சில மாந்தர் கேட்க; அவர்களுக்கு விடை
யளிக்கிற பாட்டு - இது.

ஸத்தாம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற மூன்று குணங்களும் அமைந்த சேதநர்கட்
கெல்லாம் அவரவர்களுடைய ருசிக்குத் தக்கபடி காரியஞ்செய்யவன் எம்பெருமா
னுடைய ராஜஸ ருடையவும் தா மஸ ருடையவும் ருசிகளு ஏற்ப அக்குணங்களுள் ள
அம்மன் பிடாரி முதலிய சக்தி தேவதைகளை எம்பெருமானுடைய ஒவ்வொரு
பேரிட்டு காட்டிணை "பெஹுநுபெவதாஹதா பஜனெஸ்யபாதிதாஹி தெ
விராஜெவகௌனெய! பஜனெயிபிவ-விவ-கபு-ய ஹயர்ய தேவதாபக்தாஃ
பஜந்தே சாத்யாந்நிதாஹி தெபி மாபெவ கௌந்தேய! பஜர்த்யபிபிபூர்வகம்"
என்று கேட்கியிருப்படியும், "குகாஸாஹ வதிதம் தொயம் பராமஹ திஸாமரொ
வஸ-பெவ நலிஸாரஃ கொவம் பூதி மஹதி-ஆகாச த்பகிகம் தீநாயம் யதா
சக்ததி ஸாகரம்-ஸர்வ தேவதாபக்தாஃ சாயம் ப்ரதி கசகதி" என்கிற வசநப்
படியும் அந்த சக்திதர தேவதைகளைக் குறித்துச் செய்யப் பண்ணக் வழிபாடுகள்
யாவும் அத்தேவதைகட்கும ஆத்மாவான ஆமந்தாராயணனிடத்திற் போய்ச்
சேர்ந்துவிடுமென்றி அவர்களுக்கே உரியனவாகமாட்டா. ராஜப்பிரதிநிதிகள்

ஒவ்வொருவிடங்களிலும் ப்ராஜைகளிடத்தில் பணங்களை (கப்பம்) வசூல்செய்து அவற்றைப் பிரதான ராஜனிடத்தில் சேர்ப்பதுபோலவாய்த்து இத்தேவதைகளின் தொழிலும். “இறக்குமிறை விழுத்துண்ண எவ்வுலகுக்கும் தன்மூர்த்தி, நிறத்தினுன் தெய்வங்களாக அத்தெய்வநாடகன்றானே” என்றும் “அவரவர் விதிவழியடைய நின்றனரே” என்றும் நம்மாழ்வாரு மருளிசெய்தார்.

“நல்லதோரருள் தன்னாலே” என்பதை “நாட்டினுன்” என்ற வினைமுற் றோடே கூட்டி அர்வயிக்கவுமாம். நான் தரிசிச் வாஸத்துக்கு இசையாதவர்களை வேதமானது அவர்களுடைய ருசிக்கிடாக அபிசாரம் முதலிய ஹிம்ஸைகளையும் கூறிப் படிப்படியாக நல்வழி சேர்த்துக்கொள்ளுமாறுபோல, எம்பெருமானும் அந்நிச்சேஷத்துக்கு இசையாத ராஜன தாமரை பரக்ருதிகளை அவரவர்க ளுடைய குணங்குணமாகப் பணியும்படி ராஜனதாமரை தேவதைகளைப் பரமக்ரு பையாலே ஆங்காங்கு நாட்டி, பிறகு காலகதியிலே னாதும் தலைப்படுத்து உஜ்ஜீவிக்கும் விரகு தேவொர்க்கு உஜ்ஜீவனோபாயமாகத் தான் திருவாய்க்கம் பெரியகோயிலிலே வந்து சாய்ந்தருளினன் என்கிறார்.

அந்த ஸூத்ரதேவதைகள் ஸூத்ரமான பலன்களைக் கொடுக்கவல்லனவே யன்றி, மோக்ஷமாகிய உத்தம புருஷார்த்தத்தைக் கொடுக்க அவற்றுக்கு சக்தி இல்லை; அது உள்ளது எம்பெருமானொருவனுக்கேயாம்; இந்த தத்துவமறிவா மல் முழுஸூத்ரங்களாகிடுப்பார் ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தவிரதது இதர தேவதை களை ஆச்சரிப்பது எங்கனே சொல்லவாயிருந்ததெனில்; ஐச்வரியத்தைப் பெற விரும்பின ஒருவன் அதனைத்தரவல்ல மஹாலக்ஷ்மியை உபாஸனை செய்ய வேண்டியிருக்க, அவளது திருவடிகளிற் புகாமல், உள்ள செல்வத்தையும் துடைக்கவல்ல முத்தேவியைப்பற்றிப் பணியும் மூடனது செயலோடு ஒப்பிட வாமாயிருந்தது என்கிறார்.

இங்கு உபமேயமான அம்சத்தையும் உபமானமான அம்சத்தையும் தனித் துச் சொல்லாமல் ஒரு போக்காகச் சொன்னது முற்றுவமை; தேவதார்தாங்கன் பக்கல் பரமபுருஷார்த்தத்தைப்பெற நினைக்கை, சேட்டை தன் மடியகத்துச் செல்வம் பார்த்திருக்கை என்று இரண்டு பொருளில்லை; இதுவே அது, அதுவே இது என்ற கருத்துத்தோன்றும்.

நம்பிமீர்காள்—‘நம்பிமீர்கள்’ என்பதன் விளி. இது பரிஹாஸோக்தி; ‘இந்த ஸ்வாமி பரமயோக்யர்’ என்னுமாபோலே. பகவத்கீதைய ப்ராவணிய முண்டானுலாய்த்து மெய்யே நம்பிமாராவது. கேட்டிரே என்று-அந்நியபாரைத் துடைத்தடி யுணர்த்திக் கூறுகிறபடி. “கெருடவாகனனும்” என்ற விடத்துள்ள உம்மை நிற்க என்பதோடு கூட்டி உரைக்கப்பட்டது மோனையின்பத்திற்காகக் கருடன் கெருடனாயிற்று.

சேட்டை—மூத்தவன் என்னும் பொருள்தான் ‘ஜ்யேஷ்டா’ என்ற வட சொல்லிகாரம். மூத்தேவியென்பவள் பிராட்டிக்குமுற்பிறந்தவள். தாரித்திரியம்,

தூரத்ருஷ்டம், உரக்கம், சோம்பல் மூடத்தனம் முதலியவை உன்னவனை
'மூடேதவி' என்று கிந்திப்பது பாவவித்தம். ஆகையாலே மூடேதவிடென்பவன்
வகை அச்சலிலங்களுக்கும் மூலஸ்தாகம் (கௌ)

ஒருவில்லா லோங்குமுந்நீ ரடைத்துவகங்க ளுய்யச்
செருவிலே யாக்கர்கோனைச் செற்றநம் செவகனார்
மருவிய டெரிட கோயில் மதிள்திரு வரங்கமென்னு
கருவிலே திருவிலாதீர் 'காலத்தைக் கழிக்கின்றீரே (கக)

ஒருவில்லால் { சார்ங்கம் என்கிற ஒரு வில்லாலே	மருவிய { டெரிகுந்தி வாழ்வதற்கு இடமான
ஒங்கு முந்நீர் { கொந்தளிக்கிற கடலை அடைத்து { அணைகட்டி	டெரிட கோயில் { பெருமை தங்கிய கோயிலு
உலகங்கள் { லோகமெல்லாம் உய்ய { "மூழும்படி	மதின திரு அரங்கம் { எப்பதபராகாரங்கள் சூழ்ந்த மூரங்ககேதரம்
செருவிலே போர்க்கனத்திலே	என்னு என்று சொல்லமாட்டாத
அரக்கர் கோனை { இராவணனை	கருவிலே திரு இலாதீர் { காப்பாற்றப்பாக்கியங்களே !
செற்ற முடித்தருளின	காலத்தை { (பகவதழைப்பதனுக்காக கண்ட) காலத்தை
கம் செவகனார் { நமக்குத் தலைவரும் மஹா வீரருமான பெருமான	கழிக்கின்றீர் பாழே போக்குகின்றீர்களே !

கிவணம்ஸாரிகள் ஆழ்வார் திருவடிகளில் வந்து, "சிலையினாலிலங்கை
செற்ற தேவனை தேவனுயான்" என்று ஒருகால் இராமபிரானைப் பரதெய்வ
மென்கிறீர்; "கற்றினம் மெய்த்து வெந்தை கழலினை பணிமினீரே" என்று
மற்றொருகால் கண்ணபிரானைப் பரதெய்வமென்கிறீர்; இன்னொருகால் "காட்டி
னுன் திருவரங்க முட்பவர்க் குய்யும்வண்ணம்" என்னுகின்றீர்; இப்படி பல
வற்றையும சொல்லவே எனக்கு ஒரு கதவரிஸசயம் பிடிக்கவழியில்லை;
வலித்தாந்தமாக ஒன்றை சொல்லவேணும்" என்று கேட்க; ஐயோ! இப்படி
யும் ஒரு மடக்கம் இருக்குமா? இராமபிரானும் கண்ணபிரானுமாய் அவதரித்த
பெருமான்ருளை திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் கண்வளர்த்தருள்கிறான்
என்று அதுஸந்திக்கத் தெரியவில்லைபே! ஜாயமரகால கடாசுமில்லாமையா
லன்றோ நீங்கள் இவனை திண்டாடுகிறது என்று செலுத்துக்கூடியவது-
இப்பாட்டு.

† இராமபிரான் ஸமுத்தரானை அடைக்கலம்பற்றி வழிவிடவேணு
மென்று வேண்டுககொண்டவிடத்தும் அவன் வந்து முகங்காட்டாதொழிய;
"ஒரு நீளபடுகுட்டம் மெமை அவமர்த்தராக நினைத்துவிட்டது; இனி ஒரு

† "கல்லால் கடலை அணைகட்டி வகைதப்" என்னுக, "ஒருவில்லா லோங்கு முந்
நீரடைத்து" என்று இவர் அருளிச்செய்வதற்குக் கருத்து.

கைபார்க்குமத்தனை” என்று துலித்து இளையபெருமானை கோக்கி “விவலைக் கொண்டு வா” என்று சியமிக்க ருளிப்பின்பு ஸமுத்தாராஜன் அஞ்சிடுங்கி ஓடி வந்து முதுகைக்கட்டித் தன்மீது அணைகட்டிப் போகும்படி அவைமந்தனனாதலால், ஒரு வில்லாலோங்கு முந்நீரைடைத்து என்கிறார் ஓங்கு என்றது-கடலின் இயற்கையான மகாந்தளிப்பைப் கூறுகிறபடி அன்று; இராமபிரான் சிறைத் தாலே கையுடைய விரலால் பிணைப்பிற் றவைக்கண்டு சிறுமண்கொண்டு மேல் மணவொறித்து காங்கிலெழுவாபோலே திருவடிகளினடியவந்து வெவ்வங் கோத்ததடிடைக் கூறுவதாம்.

உலகங்களை யெல்லாம் வாழ்விக்கக்கருதிய பெருமான் தனித்தனியாக ஒவ்வொருவருடைய இருப்பிடத்திற்குஞ்சென்று அவர்களை வாழ்விப்பது அரிய காரியமென்றெண்ணி ஸதுபாயம் கிந்தித்து இராவணனொருவனைக் கொன்று விட்டால் உலகங்களை யெல்லாம் வாழ்வித்தவாறாம் என்று அறுதிரிட்டு ராவணன்மேல் ஹாரா பெத்தருளினவென்ற கருத்துத்தோன்ற “உலகங்களுய்யச் செருவிலே அரசுகா கோனைச் செற்ற” என்கிறார். பல்லாபிரம் பசுக்களை மேப்பப்பவனான கண்ணிரான் ஒவ்வொரு பசுபுகளும் புல்லுநதண்ணீருங் கொடுத்துக் காப்பாற்றவேண்டிய அருமைமையகோக்கி ப்ருந்தாவனத்தைப் பசும்புற்காடாக ஸமகல்பித்து அவ்வரிய காரியத்தை எளிதில் நிறைவேற்றிக் கொண்டாறபோலவும், நம்மாழ்வாரொருவரை அவதரிப்பித்து நாட்டையடங்க ளும் எளிதில் திருத்தினாபோலவும் இராவணனொருவனைக்கொன்று உலகங் களையெல்லாம் எளிதில் வாழ்வித்தானுடத்து.

நம் சேவகனார்—எம்பெருமானை கோக்கி ஒருவன ஓர் அஞ்ஜலி பண்ணிவிட்டால் அய்யகடியான சிறத்தில் அவன் சேவகத்தொழிலும் செட்டியும்படி பரமனிதேயனாரிடுக்கு மாற்றைக் கூறிற்றாகவுமாம். “இன்னார் தூதனென்கின்ற” னிறே.

நம் சேவகனார் மருவிய பேரியகோயில்—ராவணவதம்பண்ணி வினைபற்றிப்பும் அப்போதை யபாவத்தை இறந்த சிற்பாடர்க்கும் உதவுகைக்காக வன் ஓர் கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது “மாமுனி வீள்வியைக் காத்து அவரோதமட்டிய வடுதிறலையாத்தியெமமரசே” அரசங்கதமமா” என்ற ஒற்றுமை நயமும் கோக்கத்தக்கது.

மதிள் திருவாங்கம்—ராமாவதாரத்திற்ப்பலே இங்கும் சில ஆபத்து போயினே என்றஞ்சித் திருமகையாழ்வார் போல்வாரான மகவாராசரஸந பாரகள் காப்பாக இட்ட மதினையுடைப ழீரங்கம்.

கருவிலே திருவிவாதீர்—“ஜாயஜா நம் ஹி வாயுஷம் யா வபெருநயம் வாயுஷம்” ஸ்ரீதிசுஷ்டுதா வீஜேஷு பஸுபெவெஷோக்ஷாயத்நினைகம்—ஜாயமாதம் ஹி புருஷம் பத் பசுமயத் மதுஸூதம்—ஸாத்நிகஸ் வது சிஜ்ஞயம் வஸவ மோக்ஷாத்நித்திகம்” என்ற படி கார்ப்பவான ஸமயத்திற் எம்பெருமான ஸத்வ குணத்தைச் செறிப்பித்ததாகக் குளிரகோக்குகொரு கோக்குணடு; அதனைப் பெறுதவர்களுள்ளே நீங்கள்; பெற்றிருந்தீர்களாகில் இத்தகைய விசி கித்ஸைகள் உங்களுக்குப் பிறவாவே.

காலத்தைக் கழிக்கின்றீரே—“ பழுதே பலபகலும் போயின வென்றஞ்சி யழுதேன் ” என்று ஞானிகள் கதறிநிறுப்பதைக் கேட்டுவைத்தும் நீங்கள் காலத்தைப்பாழே போக்குகிறீர்களே பாவிகள் ! என்று வயிறெறிகொள்

[ஒரு வில்லாலோங்கு முநீரடைத்து] கைது கட்டிய வரலாறு: -இராவண னைக்கொப்பட்ட தோழசாட்டி இலங்கையிலிருக்கிற செய்தியை ஹனுமான் சென்று அறிந்துவந்து சொன்னபின்பு இராமன் வானரஸையைபுடனே புறப் பட்டுச் சென்று கடற்கரையை அடைந்து, கடல் கடக்க உபாயஞ் சொல்ல வேண்டுமென்று அக்கடலரசனாகிய வருணனைப் பிரார்த்தித்து அங்கு தர்ப்ப மாயந்ததிலே படுத்தி ஏழுநாளாவும் பசாயோபவேபமாகக் கிடக்க, ஸமுத்ர ராஜன் அப்பெருமானது மஹிமையை அறியாமல் உபேசைதயாயிருக்க, ஸ்ரீராமன் அதுகண்டு கோபங்கொண்டு, அனைவரும் கடந்து செல்லும்படி கடலை வற்றச்செய்யவேனென்று ஆக்ரேயாஸ்தரத்தைத் தொடுக்கத் தொடங்கிய வளவிலே, அதன் உக்கிரத்தால் தடுக்கப்பட்டு வருணன் அஞ்சி நடுங்கி ஓடி வந்து அப்பெருமானைச் சரணடைந்து கடல்வடிவமான தன்மேல் அனைத்துத் தற்கு உடன்பட்டு ஒழிக்கிறீர்க மின்பு இராமமூர்த்தி வானரங்களைக் கொண்டு மலைகளால் ஸேதுபந்தரம் செய்தான் என்பதாம் (கஉ)

நமனும் முற்கலனும்பேச நரகில்கின் றுர்கள்கேட்க

நரகமே கவர்க்கமாகும் நாமங்களுடைய நம்பி

அவனது ரரர்க்கமென்னது அயர்த்துவீழ்ந் தளியமாந்தர்

கவலையுள் புகேின்றாரேன் நதனுக்கே கவல்கின்றேனே. (கஉ)

நமனும்	யமதாமராஜாவும்	நம்பி	{ பரிபூரண எம்பெருமா
முற்கலனும்	{ முத்தல் நவாணும் ஒருவாக்கொருவா	அவனது	{ னுடைய
பேச	{ வார்த்தைதட்டிக் கொண்டிருக்க	ஊர்	{ திவ்யதேசம்
நரகில்கின்	{ அங்க வார்த்தை நரகத்திலே பாப பலன்களை அனுப விக்கிற பாவிகளின் காதில் பட்டவனவிலே	அரங்கம்	{ இருவாக்கமாகும் என்று என்றாது
நரகமே	அந்தநாகத்தினே	அனிய மாந்தர்	{ அருமக மனுஷ்யர்கள்
கவர்க்கம்	{ ஸ்வர்க்க லோகமாப்விட்டது என்று சொல்லாத ஆகும	அயாத்து	{ (ஸ்வரூபத்தை) மறந்து
நாமங்கள்	{ நிருநாமங்களை யுடைய	வீழ்ந்து	{ (விஷயமாந்தரப் படுகுழி யிலே) விழுந்து
உடைய		கவலையுள்	{ அகத்திலே அகப்படுகிறார்
		படுகின்றார்	{ தோடு உடையது
		என்று	
		அதனுக்கே	{ அதற்காகவே
		கவல்	{ கவன கவலைப்பா
		கிணறேன்	{ கிணறேன்.

ஸம்ஸாரிகள் எம்பெருமானைக்கிட்டாமல்தானே பலவனைப் பூர்த்திபடுத்திக் கொடுத்து கொண்டிருக்கும் முட்டித்தனத்தைக் கண்டு வயிறெறிகின்ற

ஆழ்வாரை போக்கி எம்பெருமான், “ஆழ்வீர்! இந்த முாட்டு ஸம்ஸாரிகளைக் கட்டிக்கொண் ழுவதால் நாமக்கு யானுபயன் கைகூடும்? “காலத்தைக் கழிக்கின்றீர்” என்று பிறரைக்குறித்துக் கூறுகின்ற நீர் பயனற்ற ப்ரயாஸங்க னாலே வீண்போது போக்குகிறீர்; பராக்முக்களைப்பற்றி நீர் ஏன் கவலைப் படுகின்றீர்?” என்ற நுளிசசெய்ய, அதற்கு உததரமாகக் கூறுவது-இப்பாட்டு.

திருநாமத்தின் பெருமையை நான் அறியாதிருந்தனாலே ஸம்ஸாரிகளைப் பற்றிக் கவலைப்படமாட்டேன்; மறுவ்யஜன்மம் எனிதிற் பெறக்கூடுமாயின் நான் கவலைப்படமாட்டேன்; இவர்கள் உஜ்ஜீ வந்ததிற்காகச் செய்யவேண்டிய காரியம் மிகப்பெரிதாயின் கவலைப்படமாட்டேன். திருநாமங்களின் மேன்மையோ சொல்லுந்திறமல்ல; பெறுதற்கு அரிதான மானிடஜன்மத்தையோ இவர்கள் பெற்றிருக்கிறார்கள்; இவர்கள் செய்யவேண்டிய காரியமோ மிக அற்பமானது-- ‘எம்பெருமான் ஊர் திருவாங்கூர்’ என்றிவ்வளவே சொல்லவேண்டுமத்தனை. இங்னானிருக்கவும் இவர்கள் விஷயந்தரப் படுகுழியிலே தலைகீழாக விழுந்து வருந்துவர்களாகில் நான் எங்ஙனே கவலைப்படாதிருக்கமுடியும்? இவர்கள் கிறிது திருந்தினராகில் என் அறுபவத்திற்கு எவ்வளவோ துணையாகுமே! என்கிறார்.

முத்திஸாபாக்யநம் ஸ்ரீஷஷ்ணுநாமத்திலே தொணனுராவது அப்பா யத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது. அதன் சுருக்கம் வருமாறு. முத்கலனென் பவன் பெரும்பாலிகளில் தலைவன்; அவன் ஒருநாள் ‘கோதாநம் பண்ணும் போது (கூஷ்ணய-க்ருஷ்ணய’ என்று சொல்லி தாநஞ்செய்தான பின்பு அவன் மாண்ட பிறகு யமகிங்கராவந்து நெருக்கி அவனை யமன்பக்கலில் வகாண்டு செல்ல, யமன் இவனை எதிர்கொண்டு ஸம்பாஸனை செய்தான்: அதுகண்ட முத் கலன், “உன்னுடைய படர்கள் என்னை நெருக்கிக் கொண்டுவாராநிறக, நீ என்னை கௌரவிப்பதற்கு என்னகாரணம்?” என்றுகேட்க; “உன்னுடைய மேன்மையை அவர்களுமறிந்திலர், நீயுமறிந்திலே;—க்ருஷ்ணநாமத்தை நீ ஒருகால் சொன்னாய காண்” என்று யமன் அதனைப் புகழ்ந்துகூற, இப்படி ப்ரஸக்தாது ப்ரஸக்த மான இந்த ஸம்ஸாரம் நரகாநுபவம் பண்ணுகிறவர்களுடைய காதிலே விழுந்த வாதே அந்த நரகந்தானே ஹக்கா நபவ நிலமாயிருந்த நிலைமற் ஆரந்தாநுபவ நிலமாப்விட்டதென்றால் இத்திருநாமத்தின் வைபவம் எப்படிப்பட்டதாயிருக்க வேணும்? “என்னை நீ ஸத்கரிப்பதற்குக் காரணமென்ன?” என்று முத்கலன் கேட்க, “முன்பு நீ க்ருஷ்ணநாமம் சொன்னாய்” என்று யமன் உத்தாமுரைத்த இவ்வளவேபரயத்துப் பிறந்தது; யமன் தனக்குப் ப்ரவநமாக அத்திருநாமத்தை உச்சரித்தவனல்லன்; முத்கலன் ப்ரார்த்திக்க அவனுக்கு உபதேசரித்தவனு மல்லன்; நரகாநுபவம் செய்கிறவர்களின் காதிலே இதுவிழுந்து அவர்கள் உயவுபெறவேணுமென்று விகித்துச் சொன்னவனுமல்லன்; இனி இத்தனைக் கேட்டவர்களைப் பாபம் பண்ணுகிற மையத்திலே அறுதெது மீண்டு ப்ராயச சித்தம் செப்துகொள்ளக்கூடிய காலத்திலே கேட்டவர்களல்லர்; பாபத்தி

னுடைய பலன்களை அதுபவிக்கும்போதா யிற்றுக்கேட்டது. அப்போதுதான் இச்சையோடு கேட்டாருமல்லவ்; யாத்தருச்சிகமாகத் திருநாமம் செலிப்பட்ட வித்தனையே: இப்படிப்பட்ட திருநாமமே இவ்வளவு பெருமையுடைத்தானால், பின்னை என் சொல்லவேண்டும்?

பாபபலாதுபயம் பண்ணும்போது யாத்தருச்சிகமாகத் திருநாமம் செலிப்பட்டுப் போலே பாபம் செய்யும்போது ஒருகடவையாவது திருநாமம் செலிப்பட்டிருந்தா? அதுகொண்டு அவன் நற்கதிபெறலாமன்றோ என்னில்; அப்போது விஷய பராவண்யத்தால்வந்த செருக்காலே இவைபொன்றும் செலிப்படா; துக்காதுபயம் பண்ணும் ஸமயத்தில்தான் “நல்வார்த்தை சொலவார் ஆரேனும் கடைப்பரோ?” என்று எதிர்பார்க்கிறவர்களாகையாலே செலிப்படும் என்ப.

நரகமே குவர்க்கமாகும்—நரகத்தையே ஸ்வர்க்கமாக்கவல்ல என்றபடி. பாபஸ்தாரகம் புண்யஸ்தாரகமாக உடனே மாநிகிடக்கடுமோவென்று சங்கிக்க வேண்டா; இராவணன் கையைவிட்டுநீங்கி விடுஷனுழ்வான் கையில்வந்தவாரே லங்கை ‘தாமஸபுரி’ என்னும் பெயர் நீங்கி ‘ஸாத்திகபுரி’ என்று புகழ்பெற வில்லையோ? அதிஷ்டாதானின் [—ஸ்தானத்தில் வலிப்பவனுடைய] சிலை சீர்பட்டால் உடனே ஸ்தாரகம் சீர்படத்தட்டில்லை.

நம்பி அவனது அரங்கமென்னது—இப்படி பூர்ணானுவன் ித்பவானம் பண்ணுகிற தோய் கோயில் என்று இவ்வளவுக்கு மேற்படச் சொல்லவேண்டிய துண்டோ? ஸாதகம் அதிஸ்வல்பமாய், பலன் கனத்திருக்கச் செய்தேயும் இத்தகை சொல்லவொட்டாத பாபத்தின் கனயிருந்தபடியென்! திருநாமம் சொல்லுகிறவர்கள் அருகினிருக்கக்கூடாது’ என்பாரும், அவர்களை நாட்டில் நின்றும் தூத்துவாரும், திருநாமம் சொன்னதுவே ஹேதுவாக லிம்லிப் பாருமாயன்றோ ஸம்ஸார சிலையிருப்பது!

“ஒருவனுடைய அந்நிமனமயத்திலே திருமந்தரத்தை உபதேசித்து ‘இத்தகை சொல்லாய்’ என்ன; அவனும் ‘ஆமாகில் சொல்லிப்பார்க்கிறேன், ஆமாகில் சொல்லிப்பார்க்கிறேன்’ என்று இத்தகை அநேகமுருச்சொல்லித் திருமந்தரத்தன்கை சொல்லாதே செத்துப்போனான்; † இரண்டும் அசுரமொத் திருக்கச்செய்தே சொல்லவொட்டாதநிலையிறே பாபபலம்” என்ற வியாக்பர ஸசித்தியை கோக்குக.

அளிய மாந்தர்—திருநாமம் சொல்லுகைக்கு உரிய நாக்குப்படைத்த அரு மருந்தன்ன மதுஷ்பர்கள். “தாமுளரே தம்முள்ளமுள்ளுனதே தாமசையின் பூவுளதே ஏத்துமபொழுதுண்டே” “நாவாயிலுண்டே நமோநாரானுவென்று ஓவாதுரைக்கு முனையுண்டே” இத்யாதி.

† “ஆமாகில் சொல்லிப்பார்க்கிறேன்” என்பதும் (மெய்யெழுத்து நீக்கி) எட்டெழுத்தி, திருமந்தரமும் எட்டெழுத்து என்க.

அதனுக்கே கவல்கின்றேனே—என் குடும்பத்தைப்பற்றி நான் கரைகின்றேனில்லை ; என்ன தும் பிறரதுமான குடும்பத்தைப்பற்றியும் கரைகின்றேனில்லை ; பிறர் குடும்பம் கெட்டுப்போகிறதே ! என்பதற்காகவே கரைகின்றேனென்கிறார்.

“அயர்ந்துவிடும் அழியும் மாந்தர்” என்பது அந்நாபகபாடம். (கஉ)

ஏறியுநீர் வேறிகொள்வேலை மாநிலத் துயர்களேல்லாம்
வேறிகொள்பூக் துளபமாலை விண்ணலர்கோளை யேத்த
அறிவிலா மனிசரேல்லா மாங்கமென் நழைப்பராசில்
பொறியில்வாழ் நரகமேல்லாம் பல்லெழுந் தொழியுமன்றே. (கங)

ஏறியுநீர்	{ அலைகள் வீசுகின்ற தண்ணீரையும்	(அவ்வாறு துடிப்பது அற்புதமான முடையார்க்கு முடியாவிடினும்)
வெறி	(புலாவின்) காற்றத்தையும்	
கொள்	கொண்டிருக்கிற	அதிவு இலா
வேலை	கடவிகுற் குழப்பட்ட	மனிசர் } ததவஜ்ஞர்சம் திரம்பாத எல்லாம் } அந்த மனிதர் யாவரும்
மாநிலத்து	{ பெரிய இந்தப் பூவேரகத்திலுள்ள	அரங்கம்
துயர்கள்	{ ஆத்மாககன் யாவும்	என்று (அபுத்தி பூரவமாகவாவது)
எல்லாம்		அழைப்பார் பூரீரங்கமெனறு
வெறிகொள்	கல்ல பரிமாணமுடைய	ஆகில் சொல்லுமங்கனாளுல்
து	அழகிய	(அம்மாத்திரததாலேயே)
துளபம் மாலை	{ திருத்துழாய் மரணையை அணிக்குள்ள	பொறியின்
விண்ணவர்	{ தேவாதி தேவனான கோளை திருமலை	வாழ் { பஞ்சேத்திரியங்கனினை உசப்பட்டு வாழ்கின்ற
ஏத்த	{ தொத்திரம் பண்ணுவதற்காகவே (ஏற்பட்டிருக்கின்றன)	நரகம்
		எல்லாம் { (ஞானிகளுககு நரகமாகிய) இப்பிரபஞ்சம் முழுதும்
		புல் எழுந்த புல் முளைத்த
		ஒழியும்
		அன்றே { அழாய்ப்பொயவிமென்றே.

கீழெல்லாம் பிறருடைய துயரத்தைக்கண்டு தாம் பொறுக்கமாட்டாமல் கவல்கிறபடியை வாய்விட்டுச்சொன்னார் ; ஒன்றும் பயன்படவில்லை ; இனி பரோபதேயத்தில் நின்றும் மீண்டுவிடுவோம் என்று பார்த்தார் ; பிறர்க்கென்றே அவதரித்த இவர் எவ்வளவு சடககென மீளக்கடும் ? தீயகுணம் நிறைந்த பிள்ளையைப்பற்றி ஒன்றும் கவனிக்கக்கூடாதென்று தகப்பன் மீளகினைத்தாலும் அருகினின்படி உடனே மீளமுடியுமா ? அப்படியே இவ்வாழ்வாரும் பிறருடைய துயரத்தைப்பற்றிக் கவலைப்படுவதினின்றும் உடனே மீளமாட்டாமல் அவர்களை நோக்கிக் கூறுகிறமுறையை மாத்திரம் விட்டிட்டு, தம் நெஞ்சோடு தாமே வருந்துகின்றார், இப்பாட்டில்.

முலப்ர்க்குநீயிலே அமுந்தி ஒளிமழுங்கிக்கிடந்த ஆத்மாக்களையெல்லாம்
எம்பெருமான் தனது இன்னருளால் உஜ்ஜீவிப்பிக்க விரும்பித் தன்னை அடைய

மாறு கரசரணம் முதலிய அவயவங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் காட்டிக்கொடுத்தான் என்ற தூற்கொள்வக; முன் இரண்டடிகளிற் குறிப்பிடப்பட்டது.

அதற்கு ஏற்ப, கடவுளையடைந்து ஈடேறுவது தத்துவஞானத்தின் காரிய மாதலால் அறிவிலாமனிசர்க்கு அது கைகூடாவிடினும், அவர்கள் யாவரும் அபுத்தி பூர்வகமாகவாவது எம்பெருமான் நித்பவாஸஞ்செய்கின்ற திருவரங்கம் பெரியகோயிலை ஒருதரமாவது வாப்பிட்டிச் சொன்னாரானாலும், அவனது ஊரைச் சொன்னதன் பயனாக அவ்வெம்பெருமானால் கடவுளிக்கப்பெற்று மோகத்தையடைவதற் தட்டில்லை; சின்பு பாபத்தின்பயனாக வாழ்கின்ற பிராணி ஒன்றும் இங்கு இருக்கக் காரணமில்லாமையால் இந்தப் பூலோகம் முழுவதும் புல் முளைத்துப் பாழாய்விடும்: இத்தனை எளியவழியையும் மேற்கொள்ளாமற் கைவிட்டு இவ்வுலகத்தவர் அறிவுகேடராய் விடுக்கின்றார்களே! என்று பின் னிரண்டடிகளால் இரங்குகின்றனரென்க.

நலமத்தமில்லதோர் நாடாகிய பாமபதத்தை அடைந்து அங்கு “வாவட்டத்து ஸுலட்சுரஸு:—ஸர்வகந்தஸ் ஸர்வாஸு:” என்கிற எம்பெருமானுடைய திருத் துழாய் நறுமணத்தை அதுபவித்துக்கொண்டு அப்பிராணை ஏத்தி இனிதாக இருக்கவேண்டிய சேதநர்கள் “வெள்ளத்தடைப்பட்ட நரிபினம்போலே” என்றபடி கலங்கிப் புலால்நாற்றம் வீசுகிற கடல்வெள்ளத்துக்கு உட்பட்ட இப் பூமியிலே கிடந்து வருந்துகின்றார்களே! என்ற இரக்கப்பொருள் தோன்ற “எறியுரீர் வேழிகோள்வேலை மாநிலத்துயிர்கள்” என்கிறார். மாநிலம்-ஐம்பதுகோடி யிஸ்திரீணயான பூமி.

அழைப்பராகில் என்றது—பெரும்பாலான இவர்கட்குக் கடுஞ்சொற் களைச்சொல்வது எளிதேயன்றி, அரங்கமென்று வாயாற் சொல்லுவதும் அருமை என்பது தோன்ற.

யந்திரரீப்போல எல்லா அவஸ்தையிலும் தப்பாதபடி தன்பக்கவிலே அகப் படுத்திக்கொள்ளவற்றுகையாலே பொறி என்று இந்திரியங்களைச் சொல்லுகிறது. “இருள் தருமாஞாலத்து விரிப்பிறவி யான்வேண்டேன்” என்னும் ஆழ்வார் போன்ற அறிவுடையார்க்கு இந்த உலகவாழ்வு நாகம்போலத் தோன்றுமாத லால், இந்த ஸம்ஸாரத்தை நரகம் என்றே கூறினார்.

இவ்வுலகத்திலுள்ளோர் யாவரும் எம்பெருமானுடைய திருப்பதியின் திரு நாமத்தைச் சொன்னாராகில் அதுவே காரணமாகப் பாமபதத்தை அடைவாத லால் அப்போது நரகத்திற்குச் செல்வா ஒருவருமில்லாமற்போக, அந்நரகம் புல்லெழுந்தொழியும் என்று உரைப்பாருமுண்டு; இப்பொருளில், பொறி இல் என்று பிரித்து ‘அழகு இல்லாத’ எனப் பொருள் கொள்க. வாழ் - அசை.

“அறிவிலாமனிசரெல்லாம்” இத்யாதிக்கு இக்காலத்துக் காலகேதப்பயர் கள் கூறும் கருத்து:—உலகத்திலுள்ள எல்லாமனிசருட் அரங்கமென்று சொல்லுவார்களேயானால் எல்லாரும் பாமபதம் பேய்ச்சேர்வர்கள்; பிறகு நரகத்துக்குப்போவார் ஒருவர்கூடக் கிடைக்கமாட்டார்களாகையால் நரகம்

புல்லுடி ஒழிந்துபோய்விடும் ; எம்பெருமான் திருவாணையால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு லோகம் அடியோடு ஒழிந்துபோவது நியாயமன்றாதலால் எல்லாரும் பரம பதத்துக்குப் போகக்கூடாதென்றெண்ணி எம்பெருமானை பண்பேர்களை அரங்க மென்றழைக்க வொட்டாமற் செய்திருக்கிறான் என்று அந்நவந்திதது ஆழ்வார் தம்மிஸ்தாம் எமாவூரிதாராகிரார் என்பதாம். “போற்றி மற்றோர்தெய்வம் பேணப்பிறத்திட்டு உம்மையின்னே மீதற்றிவைத்தது எல்லீரும் வீடுபெற்றால் உலகில்லையென்றே” என்ற திருவாய்மொழியை இக்கருத்துக்கு ஸம்வாத ப்ரமாணமாகவும் காட்டுகின்றார். இது பொருத்தமான பொருளன்று

கடற்கரை என்ற பொருள் அடியுடைய ‘வேலா’ என்னும் வடசொல் வேலை எனத்திரிந்து இவக்கணையால் கடலுக்கு வாசகமாயிற்று. பூந்துளவம்-பூப்பெயர் முன் இனமென்மை தோன்றிற்று ‘துளவீ’ என்ற வடசொல் துளவமெனத் திரிந்ததென்பர். ஏத்த என்ற செயவெனெச்சம் - வருவித்து உரைக்கப்பட்ட வினைச்சொல்லைக்கொண்டு முடியும். (கந)

வண்டின முரலும்சோலை மயிலின மாலும்சோலை

கொண்டல்மீ தணவும்சோலை குயிலினம் கூவும்சோலை

அண்டர்கோனமரும்சோலை அணிதிரு வரங்கமென்றோ

மிண்டர்பாயந் துண்ணும்சோற்றை விலக்கிநாய்க் கிடுமினீரே (கச)

வண்டி இனம்	{ வண்டிகளின் கூட்டங்களானவை	அண்டர் கோன	{ தேவர்கட்குத் தலைவனான பூரணகராதன்
முரலும்	காகம் செய்யாநிற்கப்பெற்ற	அமரும்	நிதயவாஸம் பண்ணப்பெற்ற
சோலை	சோலைகளை அடையதும்,	சோலை	சோலைகளை
மயில் இனம்	{ மயில்களின் கூட்டங்களானவை	அணி	ஆபரணமாக அடையதாமான
ஆலும்	கூத்தாடாநிற்கப்பெற்ற	திரு அரங்கம்	{ பூரணகம என்று சொல்ல என்னு மாட்டாத
சோலை	சோலைகளை அடையதும்,	மிண்ட	{ நன்றியறிவில்லாத மூர்க்கர்கள்
கொண்டல்	மேகங்களானவை.	பாய்க்க உண்ணும்	{ மேலவிழுந்து உண்ணுகிற சோற்றை
மீது அணவும்	{ மேலேவந்து படியா நிற்கப்பெற்ற	விலக்கி	{ (அவர்கள் உண்ணக் கூடாதபடி) தடுத்த
சோலை	சோலைகளை அடையதும்	நீர் காய்க்கு	{ நீர்கள் (அத்தச்சோற்றை) காய்க்கு இடுங்கள்.
குயில் இனம்	குயில்களின் கூட்டங்கள்		
கூவும்	{ ஒன்றையொன்று அழுதபா நிற்கப்பெற்ற		
சோலை	சோலைகளை அடையதும்,		

பிறரை நோக்கிப் பலமுகமாக உபதேசரித்தும், அவர்கள் விஷயமாகத் தமக்குள்ளே தாம் வருத்தப்பட்டும் போந்த ஆழ்வார் “கழுதைக்குபதேசம் காதுலே ஓகினாலும் அழுகைக்குரலன்றி அங்கொன்றுநிலை” என்கிறாப்போலே விழுக

ரான இப்பாவிகளோக்கொண்டு நாம் பெறுவதொரு பயனில்லைபென்று நிச்சயித்து அவர்களை நெறுத்து, இத்தனைகாலமாக அவர்களை நெஞ்சால் நினைத்தும் அவர்களோடு வார்த்தைபாடியும் நாம் அடைந்த பாபமும் தாபமும் தீரும் படி சேலை வாய்ப்பை முன்னிட்டுக் கொழிலை அனுபவித்து, ஐயோ ' இப்படிப்பட்ட அதுபவம் எல்லாக்கும் வகுத்ததாயிருக்க இத்தை அநாதரித்துவிட்டு இதற்காக ஏற்பட்ட வாடைச சோறு உண்பதற்கு ஸாதகமாக்குவதே! நன்றியறிவற்ற பாவிகள் தின்னுஞ் சோற்றை விலக்கி மிகக் நன்றியறிவுடைய நாய்க்கு இடுவாரில்லையோவென்று கர்வறித்துப் பரோபதேஸத்தினின்றும் திரும்பிவிடுகிறார்.

இதுவரை பகவத்க்ஷிய விரோதிகளான பாவிகளை நினைத்ததற்கும் அவர்களோடு ஸம்பாஷணை செய்ததற்கும் பராயஸித்தமாக ' வண்டினமுரலஞ்சோலை' இவ்யாதிபைப் பரமபோக்யமாகத் தாம் அனுஸந்திக்கச் செய்தேயும் மீண்டும் " திருவரங்கமேன்னுமிண்டர் " என்று அப்பாவிகளையே நினைக்கிறார்- அவர்களைப்பொழிய இவர்க்கு ஓளக்ஷணமும் செலவாதுபோலே. ஸம்ஸாரத்திலேயே நெடுநான் ஊன்றினவன் கொண்டபெண்டிர் மக்களுற்றார் சுற்றத்தவரோடுண்டான பற்றை அறுத்துக்கொண்டு பகவத்க்ஷிய சிந்தையினாலேயே போது போக்கிவனுமென்று பெருமுயற்சி செய்தாலும் பழையதான வாஸஸையின் கனத்தினால் அந்த ஸம்ஸாரப்பற்றை விரைவில் அறுத்துக்கொள்ள முடியாமல் " அங்குற்றேனல்லே வின்குற்றேனல்லேன் " என்றற்போல இருகரையனுப்த் தமொறுமாபோலே, பராங்குமாரையும் சீர்திருத்தி மங்களாஸாஸகத்துக்கு ஆளாக்கிக்கொள்வதற்காகப் பாபெடுகையாகிற ஒரு விலக்ஷண ஸம்ஸாரத்திலே நெடுநாளாக ஊன்றின இவ்வாழ்வார், மகேசுவரதம் நிறைவேறப்பெறுத வருத்தத்தினால் அப்பாவிகளின் பற்றை அறுத்துக்கொள்ளவேனுமென்று பெருக்க முயன்றாலும் அஃது இவர்க்கு விரைவில் கைகூடுகிறதில்லை. மங்களாஸாஸகத்திற்கு ஆன் சேர்க்கப் படுகிறபாட்டின் உறைப்பு என்னே!

திருவரங்கமேன்னுமிண்டர்—அவன் தங்களுக்காக வந்து கிடவாநிற்க, அவனுடைய தேரத்தை வாயிலே சொல்லவுட்கூட மாட்டாத மூர்க்கர். நாக வாஸம், கர்ப்பவாஸம் முதலானவை பிடரியைப் பிடித்துக்கொண்டு நிற்க, கேவலம் தேஹபோஷணத்திலேயே ஊன்றிக் கிடக்கிறவர்களுக்கு மேற்பட்ட மூர்க்கரும் உண்டோ?

["மிண்டர்பாய்ந்துணனுஞ் சோற்றைவிலக்கி நாடிக்கிடமினீரோ."] "நேமி சேர் தடக்கையினை நினைப்பிலாவளி நெஞ்சடைப், பூமிபாரகளுண்ணுஞ் சோற்றினை வாகுகிப் புலலைத்திணிமினே " என்றார் பெரியாழ்வார்; இவர் நாய்க்கிடங்கொன்கிறார். தங்களை உத்தேசித்து வந்து கண்வளர்த்தருளுகிற அந்த உபகாரத்தை அறியாத க்ருதஜனார் ஜீவிக்கிற ஜீவநத்தை விலக்கி, ஒருநாள் ஒருபடி சோறிட்டவன் வாசலைப்பற்றிக் கிடக்கும்த்தனை நன்றியறிவுடைய நாய்க் கிடங்கொன்கை.

நாய் நன்றியறிவுடைடதென்பது உண்மையே; அதற்கு சோறிடவேணு
மானால் தனக்கு உரிய சோறதை இடட்டும்; பிரன் உண்கிற சோற்றைப் பிடுங்கி
நாய்க்கு இடுவதற்கு என்ன அதிகாரமுண்டு? நியாயத்திற்குத்தான் செருமா?
என்று மங்கிக்கொண்டனா; 'பொருளாயுறொய-கொளையலாயுறொயு-
பலுதி' கல்கொழியலுறவுறாணி ஸயாதி ஸுயலாம்பலம் —யோ ஸாதுப்
பொர்த்த மாதாப ஸாதுபல ஸம்பரயச்சதி கலபமோடி ஸஹஸ்ராணிஸயாதி
சரேயலாம்பலம்' என்று அஸத்துககளின் பொருளைப்பறித்து ஸத்துக்களுக்கு
இடுப்படி பாஸ்தரம் விதித்திராநின்றதிதே; இவவர்த்தத்தை உண்மையாக
அறிந்து அநுஷ்டாயப்பங்கம் வெளிக்காடடியவர் திருமங்கையாழ்வாரென்க.

அண்டர்—இடைபாசுகும் தேவர்க்கும் பெயர்.

(கச)

மெய்பர்க்கே மெய்யனாகும் விதியிலா வென்னைப்போலப்
பொய்பர்க்கே பொய்யனாகும் ப்ட்கோடி யுடையகோமான்
உடயப்போ முணர்வினார்கட் கோருவனென் னுணர்ந்தபின்னை
ஐயப்பாடறுத்துத் தோன்று மழகனு ரங்கமன்றே.

(கரு)

பன் கொடி உடை	{ கருடனைக்கொடியா- வைய	பொய்யன் ஆகும்	{ தனது ஸ்வரூபத்தைக் காட்டித்தராமல் தானும் பொய்யனாகிப்போன;
கோமான	ஸவாயியான திருமல	உய்ய போம உணரவி னாக்டு	{ உஜ்ஜீவிப்பதற்கு உரிய கல்வறிய உடையவாககு [கீழ்க்குறிய மெய்யாககு]
விதி இலா எனனை போல	{ (கெடுங்காலம் எம்பெரு மானது அருளைப் பெறுதற்கு ஏற்ற) கல்வினை இவ்வாதிருகத எனனைப்போல	ஒருவன் என்று உணர்ந்த பின்னை	{ 'கடவுள் ஒருவன் உண்டு' என்று கல்வறிய பிறந்த பின்பு
மெய்பர்க்கு	{ அத்தேஷமாத்திர முடையவாககு	கூப்பாடு அறுத்த	{ பின்னும் வாககூடிய கூட்டுகங்களைப்போக்கி
மெய்யன் ஆகும்	{ (தன ஸ்வரூபத்தை) உள்ள படி காட்டித்தருவன்;	தோனறும்	சேவை ஸாதிக்கிற
பொய்யாககு	{ (எம்பெருமான் விஷயத்தில்) அதவேஷத்தைப் பெற்றிராதவாககு [எம்பெருமான் விஷயத்தில் உடையவன் கொண்டிருப்பதற்கு]	அதனை னா அரக்கம்	{ அழகையன் உ அந்த எம்பெருமானது இருப்பிடம் திருவாரங்கமரகம்;

அனரே-சர்த்தை; தேற்றமுமாம்.)

தம் உபதேசத்தை மதியாத ஸம்ஸாரிகளைக்குறித்து ஹிதம் கூறுவதில் நின்
றும் கால்வாங்கினை ஆழ்வா... இந்த ஸம்ஸாரிகளுக்குள்ளே ஒருவனான
என்னைப் போலத்தான் பண னாவல்லெனம்படி எம்பெருமான் தன்விஷயத்தில்
படிப்படியாகப் பரமபகதிடளவான ணறத்தைப் பிறப்பித்து இப்படி நிர்
வேறுகமாகக் கடாகழித்தவாறு எனனை' என்று தமது நன்றியறிவு தோன்றக்
கொண்டாடுகிறார்; இதுவன்றோ அறிவுடையாருடைய செயல்.

‘தைவம் உண்டு’ என்று ஆதரவோடு அக்கேரியாவிடினும் ‘தைவம் உண்டு’ என்று ஒருவன் சொன்னால் அதில் ஆதரவோடு திகளாலே பகைமை பாராட்டாதிருக்கும் நிலை - அத்வேஷ மெனப்படும்; இதுவே பரமபத்திக்கு முதற்படி எனப்படும். ஒருவஸ்துவில் ஒருவனுக்குத் த்வேஷம் குடிக்கொண்டிருந்தால் அவன் அவ்வஸ்துவைப் பற்றிச் சிந்திக்கவேமுடியாது; அன்றி, ‘நேசமுமில்லை, த்வேஷமுமில்லை’ என்கிற நிலைமையிலிருந்தால் அவன் நாளடைவில் அவ்வஸ்துவிடத்தில் பரமபத்திபரந்தமான அன்பைப் பெற்றுவிரிடங்கடும் என்பது அனைவர்க்கும் அதுபவவித்தமான விஷயம். ஆனதுபற்றியே அத்வேஷமென்பது பரமபத்திக்கு முதற்படியாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றதென்க.

இத்தகைய அத்வேஷமுடையார்க்குத் தனது ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிக் கொடுத்தும், அவ்வாறன்றிப் பகைமை கொண்டிருக்கும் நாஸ்திகர்க்குத் தனது ஸ்வரூபத்தைக் காட்டித்தராமலும் இருப்பவனான எம்பெருமான், ‘தெய்வம் ஒன்று உண்டு’ என்று மாத்திரம் கருதுபவரான அந்த ஆஸ்திகர்க்கு ‘நாம் அடையவேண்டிய அக்கடவுள்தான் யாவன்? அக்கடவுளை நாம் அடையுமிடத்து நமக்கு நேரக்கூடிய இடையூறுகளைத் தவிர்ப்போன் யாவன்?’ என்று இவை முதலாகத் தோன்றுகிற ஸந்தேஹங்களைப்பெல்லாம் தனது வடிவம்து முதலிய வற்றால் போக்குவான்; அப்படிப்பட்டவன் நித்யவாஸம் செய்யுமிடம் திருவரங்கம் என்பது இப்பாட்டின் கருத்து. எம்பெருமானுடைய இத்தகைய தன்மையை இவர் தம் அதுபவத்தாலே உணர்ந்து கூறினராதலால் தம்முடைய கருதல்களுக்கைப் வெளியிடுவது இப்பாட்டு என உரைக்கப்பட்டதென்க.

‘மெய்யர்க்கு’ என்பதற்கு ‘தத்வஜ்ஞானமுடையவர்கட்கு’ என்று பொருள் கூறவேண்டியதாயிருக்க, அங்ஙனங்கூறு ‘அத்வேஷமுடையார்க்கு’ என்று கூறியது எங்ஙனே? இது ஸந்தார்த்தமாகுமோ? என்று ஸங்கிக்கக் கூடும்; கேண்மின்;— ‘தத்துவஞானிகட்கு எம்பெருமான்தான் மெய்யனாவான்’ என்கூறியால் அதனால் எம்பெருமானுக்கு ஒரு சிறப்புத் தோன்றுதாகையாலும், எம்பெருமானது சிறப்பைக் கூறவேண்டியது இவரு அவசியமாகையாலும் இங்ஙனே பொருள் கூறவேண்டியதாயிற்று. அர்த்தஸ்வாரஸ்யத்திற்காக ஸந்தத்தை நெருக்கி உரைப்பது ஸாஸ்த்ரஸம்மதமென்று கேற்ற (முதற்பாட்டினுரையில்) கூறப்பட்டது காண்க.

மெய்யாவது - ஆஸ்திகபுகதி. பொய்யாவது - நாஸ்திகபுத்தி; அதாவது - ‘கடவுளுண்டு’ என்பதை அக்கேரியாமல் தாம் கண்ணாற் காண்கின்ற பொருளையே நம்புகின்ற ஞானம்; ஆகவே இப்பாட்டில் மெய்யர் என்பது ஆஸ்திகரையும், பொய்யர் என்பது நாஸ்திகரையும் குறிக்கமுமென்க.

விதிபிலா வேண்டிப்போல என்பது + மத்திமதீபமாக மெய்யர்க்கு மெய்ய

† மத்திமதீபமாகவது — ஒரு மானிகையின் நடுவிலே வைக்கப்பட்ட விளக்கு முன்னும் பின்னும் வெளிச்சம் தருவதுபோல, கவினது சொல்லாவது சொற்றொடராவது முன்னும் பின்னும் சென்று இயைவது.

மாதாரம்	ஸ்திரீகளுடைய	புத்தியில்	{ என்மனஸ்சிலே உத்த
		புத்த	{ புத்த
கயல் கண்	{ கயல்போன்ற கண்களாகிற	தனபால்	{ தன்னிடத்திலே அன்பை
என்னும்		ஆதாம்	
வலையுள் பட்டு		பெருக	
வலையினுள்ளே அகப்பட்டு		வைத்த	
அழுத்தி	{ அழுத்திக்கிடக்கிற என்னை	அழகன்	{ அழகையுடைய
வேளை			
போதர் என்று	{ 'அடா! இப்படிவா' என்று	ஊர்	{ இருப்பிடம்
சொல்லி		அரங்கம்	
			{ திருஉரக்கமாகும்.
			{ (அன்றே—சுற்றைச்; தேற்றமுமாம்)

எம்பெருமானால் தாம் பெற்றபேற்றை மற்றொருவகையாகப் பேசுகிறார். முன்னிரண்டுகளால்-தாம் முன்பு நின்றநிலையைக் கூறி, பின்னடிகளால்-இப்போது பெற்ற நன்மையைக் கூறுகிறார்.

ஒருவன் விஷயார்த்தங்களிலே அகப்பட்டால் அந்த ஸப்தாதிவிஷயங்களை இஷ்டப்படி அதுபவிப்பதற்குப் பணம் விரோதமாக வேண்டுமாதலால் எவ்வழி யிலாவது பணம் திரட்டவேண்டிச் சூதாடுவதிலும் களவுசெய்வதிலும் இறங்குவான்; சூதாவது - பசியதோ ஹரத்வம்? அதாவது - பாத்யக்ஷக்களவு; 'கண்ணங்களவன்று' என்கிற மாத்ரீமேயொழிய, களவு என்பதில் தட்டில்லை. சூதாடுகிறவன் முதலில் விசேஷஸாபம் வாக்கண்டு மேன்மேலும் அதிலே முயல்வான்; அடைவிலே, சூதில்பெற்ற பொருளையும் இழந்து ஏற்கனவே கையிலுள்ளதையுமிழந்து, கௌபீசம்வரையில் அனைத்தையும் கொதுகை வைத்துத் தோற்குமபடியான நிலைமைக்கு வருவான்; இதில் இவ்வளவு தவறாபாணவாதே பிறகு கண்ணக்களவிலே கைவைப்பான. அதிலே ஏகாகிரியாகத் திருவிவது கிளசாள்வரையில்; தேர்ச்சிபெற்றவாதே தீவட்டிக் கொள்ளையி லிறங்குவான்; அது ஒருவனுய்ச் செய்யக்கூடிய காரிய மன்றாகையால் பலரை யும் துணைகூட்டிக்கொள்வான். நாலு தூர்த்தரோடு நெருங்கினவாதே அவர்கள் மாதாரகயற்கொன்னும் வலையிலப்பட்டழுத்தும்படி. செய்வார்கள். அதற்கு மேற்பட்ட ஆபத்து வேறொன்று சொல்லவேண்டா. இத்தனையும் தமக்கு உண்டானதாகச் சொல்லுகிறார் இவ்வாழ்வார்.

ஸ்வரபதேஸத்திலே சூதாவது-விவையாயிருப்பானொருவன் 'சர்வரோஷ னுன ஆத்மா உண்டு; ஸர்வரோஷியான சர்வரனுண்டு; புண்யபரப வகுப்பி உண்டு, பரவோகமுண்டு' என்றிப்படி தூற்பொருள்களையெடுத்து விளம்பினால் மாயச்சொற்களாலே "இவைபொன்றுமில்லை" என்று அவன் கையெழுத்திடும் படி அவனை மடக்கி பிக்க நாஸ்திகனாக்கித் தன்வகுப்பில் இணக்கிக்கொள்ளுக. களவாவது—"கிந்தெந் நக்யதவாவம் யொரொணாதாவஹாரிணா— கிம் தேச நக்ருதம் பரபம் சோசேனாத்தமபஹாரிணா" என்றபடி-எம்பெருமா னுக்கு ரோஷமாய் கொளந்துபஸ்தாபியான ஆத்மாவைத் தன்னதென்றிருக்கை.

இப்படிப்பட்ட துயரசரிதங்களாலே எம்பெருமானுடைய அலம்புரிந்த நெடுந் தடக்கைக்கும் எட்டாமல் நெடுந்தூரஞ்சென்ற என்னை அவ்வெம்பெருமானுடைய அழகானது 'பயலே' இங்குவா' என்றழைக்க, அதை நான் செவியிலேற்றுக்கொள்ளாமற்போக. பின்னையும் அவ்வழகு என்னை விடமாட்டாதே என் நெஞ்சிலுள்ளோ வந்து சிக்கனப்புகுந்து ஸ்திரமாகக்குடியிருந்து எம்பெருமான் பக்கத்தில் நான் மிக்க ஆதரம் ஸாக் துமபடி செய்த விதித்திரம் என்னை' என்று சிந்தித்து உருகுகின்றனர். பின்னடியுகளில்.

இங்கு முக்கியமாகக் கவனிக்கவேண்டிய விஷயம்:—“தன்பால் ஆதரம்பெருக வைத்த” என்ற அடைமொழியை அழகனிடத்திலே அர்வயித்துப் பொருளுரைப்பர் பெரும்பான்மையா; அது மிக்க கவைக்கேடு; அவ்வடைமொழியை அழகிலே அர்வயிக்கவேண்டும்:—எம்பெருமான் ஓர் அழகு உடையவன்; அவ்வழகு எப்படிப்பட்டதென்றால், குதனாய்க் கள்வனாகி.....வலையுள்பட்டமுந்துவேளைப் போகவேயென்று சொல்லிப் புந்தியிற்புகுந்து தன்பால் ஆதரம் பெருகவைத்தது-என்றிங்ஙனே உய்த்துணர்க. தன்பால்-எம்பெருமானிடத்திலே என்றபடி “பக்திவர்த்தகமான காமஜனானஸ்தானத்திலே சிற்பிற தாய்தது இவாக்கு வடிவழகு. இவாக்கு னம் பயத்தை அறுக்கக்கூடும் ஆதரத்தைப் பெருக்குகைக்கும் ஸாமக்ரி ஒன்றையாய்த்து” என்ற வ்யாக்யானபங்க்திகளை உற்று நோக்குக. (கக)

விரும்பி நீன்றேத்தமாட்டேன் விதியிலேன் மதியொன்றில்லை

இரும்புபோல் வலியகேஞ்ச மிறையிறை யுருகும்வண்ணம்

சரும்பமர் சோலைசூழ்ந்த வரங்கமா கோயில்கொண்ட

கரும்பினைக் கண்டுகொண்டேன் கண்ணினை களிக்குமாறே! (கஎ)

விரும்பி	{ ஆதரத்தோடே ஒருபடிப்பட	இறை இறை	{ கொஞ்சம் கொஞ்சமாக
சினது	{ சினது	உருகும்	{ உருகும்படி;
ஏத்த	{ ஸ்தோதரம் பண்ணமாட்டா	சரும்ப அமர்	{ வண்டுகள் பெருந்திட
மாட்டேன்	{ தவனியிராநிறை;	சோலை சூழ்ந்த	{ சோலைகளாலே சூழப்பட்ட
	{ (கைகூட்டதல் முதலிய)	மா அரங்கம்	{ மா' சிமைதங்கிய
விதி இல்லென	{ காய்க்காய்பார்க்களும்		{ சூர் எங்கத்ததை
	{ (செட்டப்பெருதவனியிரா	கோயில்	{ இருட்டிடமாகத் திருவுள்ளம்
	{ ங்ன்றேன,	கொண்ட	{ பற்றின
மதி ஒன்ற	{ (சகவரன ஒருவன் உண்டு	சரும்பினை	{ பரமபேர உருவ
இல்லை	{ எனகிற) ஒரு அறிவும்		{ எய்வருமா'னை
	{ (எனக்கு) இல்லை;	என் கண்	{ எனது இரண்டு
		இனை	{ கண்களும
(இடபடிப்பட்ட எனனுடைய)		கண்டு	{ மாததவண்ணமாப்
இரும்பு	{ இருமடைப் போல் கடின	கொண்டு	{ களிக்கும்
சொல்ல	{ மான கலகெஞ்சானது		{ பிழ்ச்சியை! திற கிதம்
வலிய		சூழ ஏ	{ என்னே!
கெஞ்சம்			{ (என்று ஆச்சரியப்படுகே ரபடி.)

தீர்தராணுக்கு நியத பாயஸம் கிடைத்தாற்போலே, ஒருவனை யோக்யதையு
மில்லாத கல் கருஞ்சாணை கானக்கு அழகிய மணவாளன் ஸேவைஸாதிக்கப்
பெற்ற பாக்யதந்த நான் என்னவென்று சொல்லுவேன் என்று தமோது
கின்றனர்.

மனஸ்ஸு, வாக்து, காயம் என்ற மூன்றுவகையுறுப்புகளில் ஒன்றினாலும்
கான் பகவதவிஷயத்தில் அந்நயிக்கப்பெறவில்லை; இந்நிகரவமாகிலும் ஒருபடிப்
பட நிலைத்துவின்று உண்மையான அன்புடன் ஸ்தோதாஞ் செய்யுமவனல்லே
தொலால் வாய்ப்படைத்த பயன், பெற்றிலேன்; ("நின் தலையைத் தாழ்த்து
இருகைகப்பென்றால் கூப்பாது பாழ்த்தவிதி" என்றபடி) ஒரு அஞ்ஞனியும்
நேராகச் செய்யமாட்டாதவனாகையால் காயம்படைத்த பயனும் பெற்றிலேன்;
எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் விபூதி இவற்றைப்பற்றி விசேஷ
மாகச் சித்திக்க மாட்டாமற்போனாலும், 'எம்பெருமான் ஒருவன் உண்டு'
என்று அவனுடைய ஸத்தையையாகிலும் சிந்திக்கலாமே; அதுவும் சிந்தித்திலே
தொலால் மனம்படைத்த பயனும் பெற்றிலேன். இனிமேலாவது மனஸ்ஸைத்
திருத்திக்கொள்ளக்கடுமோ வென்று பார்த்தாலும், அதற்கும் யோக்யதை
யில்லாதபடி மனம் கல்லாழ்க்கிடக்கிறது.

[“இரும்புபோல் நெஞ்சம்” என்னுமளவே போதுமாயிருக்க, ‘வலிய’ என்று விபேஷித்ததற்குக் கருத்து யாதெனில்; “இரும்புபோல்” என்று சொன்னவுடனே நமது நெஞ்சுக்கு இரும்பை உவமை கூறியது ஒக்குமா வென்று ஆராய்ந்தார்; இரும்பை நெருப்பிலே காய்ச்சி நிமிர்த்துக்கொள்ள லாம்; நமது நெஞ்சு ஒருபடியாலும் ஸர்வரக்தனாகும் நிமிர்த்த முடியாதிருத்த லால் இவ்வுபமானம் ஒவ்வாது, வேறு எவ்வுபமானமும் ஏலாது என்றெண்ணி, வலிய என்னார். ஸரமாந்யமாக, ‘கடிநமான நெஞ்சு’ என்னலாமேயொழிய, இன்னதுபோல் கடினமானதென்று சொல்லமுடியாதென்க.]

இத்தனைய கல்நெஞ்சம் கரையும்படியாயன்றோ எம்பெருமான் கோரியிலே
கண்வளர்ந்தருள்வது! “கடினவகுலஜன்விபுதிநிராகாடிகண்பூபஸ்யஸா
ஸநீராநிஹாராவஹுகந்யாபு : ப்ரஸவஜ்ஜகவிவாலாஹுநீரநாஸ்தி”-உள்ளவ
றுநீரா தரவுஷ்டி வண்டிதானினிடது —கதளவஞ்ஞ அம்புபூசமாநந்த
கண்டத்வயஸஸரசாநீராமந்தரா ஸத்யம் கட்டாம்; ப்ரபல ஜலபிரணாலம்பமா
நாம்பு தென்கபரமகா தருப்ருந்தம் வந்த்யதாமந்தரீபம்” என்று ஸ்ரீரங்கராஜஸ்
தவத்திலே பட்டா மங்களராஸநம் செய்தருளியபடி சோகைவாய்ப்பு
அமைந்த ஆரக்கமானகரில் அமர்ந்தநாதனை என் கண்கள் கண்டுகளிக்கும்
சித்தத்திற்கு நான் என்ன பாசமிடுவேனென்கிறார்.

உபநிஷத்திலே “நவஸா வென வஸி-ரணோ ஹவ வஸி” என்று எம்பெருமானை வஸமயனாக ஒதிகிருப்பதால், இவரும் ‘கரும்பு போன் தவணை’ என்னாமல்) கரும்பினை என்று ஸாஷ்டாத் கரும்பாகவே கூறுகின்றார்.

[என் கண்ணினை களிக்குமாறே] நித்யமுக்தர்கள் “வடிவ வஸ்யுஷிவ-
நரபி—ஸதா பசயந்திஸகிரய:” என்னும்படி பரவாஸாதேவனை எப்போதும்
ஸேவித்து மகிழ்கி, மகிழ்ச்சிதானும் எனது மகிழ்ச்சிக்கு ஒப்பாகவற்றோ?
இஃது ஒரு அத்விதீயமான மகிழ்ச்சிகாணீர்! என்பது கருத்து

உருகும் வண்ணம் என்பது -கோயில்கொண்ட என்பதனோடு ஆர்வமிக்கும்;
கண்டுகொண்டு என்பதனோடு இயையுமென்பாருமுள். (கௌ)

இனிதிரைத் திவலைமோத வெறியுந்தண் பரவைமீதே
தனிதீடத் தரகசெய்யும் தாமரைக் கண்ணனெம்மான்
கனியிருத்தனைய செவ்வா, கண்ணனைக் கண்டகண்கள்
பனியரும் புதிருமாவோ என்செய்கேன் பாவியேனே. (கவு)

திரை திவலை	{ அலைகளிலுண்டான துவலைக ளானவை	கனி	{ கொவைவக்கனி
இனிதுமோத	இனிதாக அடிக்க. [விச]	இருத்தனைய	{ போன்று சிவந்த
எறிபட	கொத்தளிங்கிற	செம் வாய்	{ வாயையுடையனான
தண்	குளிந்த	கண்ணனை	{ கண்ணபிரானை
பரவை மீது	{ கடல்போன்ற திருக்காவேரி யிலே	கண்ட	{ ஸேவிக்கப்பெற்ற (எனது)
தனி கிடந்து	{ தனியே வந்து கண்வளர்க் தருளி	கண்கள்	{ கண்களில் தின நாம்
அரக செய்யும்	செங்கோல் செலுத்ததிற	பனி அரும்பு	{ குளிர்ந்த கண்ணீர்த்துளிகள்
தாமரை	{ புண்டரீகாக்ஷரூய்	உதிரும்	{ பெருகாவின்றன;
கண்ணன்		பாவியேன	{ (கண்ணாக்கண்டு களிக் கைக்குப்) பாகிய
எம்மான்	எமக்குத் தலைவனாய்	என்	{ யில்வந்த நான்
		செய்கேன்	{ ஏது செயவேன்?

எம்பெருமானை ஸேவிக்கப்பெற்றமைக்கு உகந்து உரைத்த ஆழ்வார், கண்க
ளினுடைய களிப்புக்குப் போக்குவிடான ஆதர்த்தக்கண்ணீர் பெருகப்பெற்று,
'ஐயோ! இக்கண்ணீர் அரும்பரும்பாகத் துளித்துக் கண்களை மறைத்து
எம்பெருமானை இடைவிடாது ஸேவிக்கவொட்டாமல் இடைச்சுவராய்த் தடை
செய்கின்றனவே! கைக்கு எட்டினது வாய்க்கு எட்டாதொழியும்படி மஹா
பாடத்தைப் பண்ணினான் இந்த துக்கத்திற்கு எககுப்போய் முறையிட்டுக்
கொள்வேன்' என்று வெறுககிறார்.

பரவை என்று கடலுக்குப் பெயர்: திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்க்தருளு
கிறவன் திருக்காவிரியிடையிலே வந்து கண்வளர்க்தருள்வதாக அதுஸந்திக்கிறார்
என்னலாம்: அன்றியே, காவேரிதான் ஒரு பெருகடல் பெருகுமாபோலே
பெருகெள்ளக் கொத்துப் புருகையாலே காவேரியையே கடலாகச் சொல்லிற்
றுகவுமாம். முற்றுவமை.

தனி கிடந்து - பிராட்டி மாருமில்லாமல் பரதேவரியாய்க் கிடக்கிறானென்றபடி யன்று; சினைவறித்து பரிமாறும் திக்பமுத்தாதிகளை ஒருநாடாக வுடையவன் அவர்களையெல்லாம் விட்டுவிட்டு, ஸம்ஸாரிகள் பக்கல் நசையாலை “ஒருவனாக லும் கிடைக்கக்கூடுமோ?” என்று வந்து கிடக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது தனி - ஒப்பில்லாதபடி என்றமாம்

அரசு செய்கைபாவது - விரோதிரஸநம் செய்கை; அதாவது — ‘அஹம்- மம்’ என்றிருக்கும் ஸம்ஸாரிகளின் பாழான நிலைமையைக் குறித்து ‘நாடி’ என் னும்படி செய்துகொள்ளுகை. ‘வெளாஹம்’ என்பாரை ‘ஜாவெளாஹம்’ [தானோஹம்] என்னப்பண்ணாவல்லவடிவமுது படைத்தவனிறை எம்பெருமான். “பொங்கோதஞ் சூழர்க புவனியும் விண்ணுலகும், அவகாதுஞ் சோராமே ழூளகின்ற வெம்பெருமான், செங்கோலுடைப திருவரங்கச் செலவனார்” என்ற நாயக்கியார்திருமொழியை இங்கு அதுஸாதிக்க. “அரசு செய்புந் தாமரைக் கண்ணன்” என்ற சொற்போக்கால்-எம்பெருமான் தனது திருக்கண்ணழகால் அனைவரையும் அகப்படுத்திக் கொள்ளுகிறான் என விளங்கும்.

“இப பாஹ்மாஸ்தரத்துக்கு அகப்பட்டார் ஆரென்னிலை; [எம்மான்] நான் தோற்று எனனை எழுதிக்கொடுத்தேன்: ஸம்ஸாரிகளுக்கும் இவ்வருகான என் னைத் தோற்றித்த கண்களுக்கு இனி வெலலவொண்ணாத சிலமுண்டோ?” என்ற வியாக்யான ஸ்ரீஸூக்திகளின் ரஸநாதச சிறிது பருகுக.

பெரியபெருமானே ஸேவித்தால், அவதாரத்திற் பிற்பட்டவர்கட்கும் உதவு கக்காகக் கண்ணபிரான்தான் வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறானென்று ஸ்மரிக் கலாம்படி யிருக்குமாகலால் கண்ணனை என்கிறார். “கோவலனுப் வெண்ணெ யுண்டவாயன்.....அண்டர்கோ னனியரங்கன்” என்றார் திருப்பாணாழ்வா ரும் இவ்விடத்திலே பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி:—“யசோதைப்பிராட்டி யிள்ளை மனம் கன்றாமல தீம்சிலை கை வளரும்படி வளர்த்த மொகமொசப் பெல்லாம் பெரியபெருமான பக்கலில் தோற்றியிருக்கும்: வலிவந்தா திகளாலே ஸுபரிசுத்தராய் வார்த்து வடிவத் திரயமெல்லாம தோற்றுப்படியான சகரவர்த்தி கிருமகனை ஸ்மரிக் கலாம் படியிருக்கும் - நம்பெருமானைக்கண்டால்” என்று.

இனிதுத்திரை - இனிகினை; கடைக்குறை இருந்தனைய இருந்தாலினை; இருத்தாற்போன்ற என்றபடி. ஆல் லு - விபப்பிடைச்சொற்கள்; இரக்கமும் கூப் பிடும் தோற்றுசிற குறிப்பிடைச் சொற்களுமாம். என் எனன் என்னும் வினா வின் விகாரம். செய்கேன் - ககரவிடைசிலை எதிர்காலம் காட்டிற்று. (கஅ)

குடதிசை முடிபைவைத்துக் குணதிசை பாதம்நீட்டி
வடதிசை பின்புகாட்டித் தேன்திசை யிலங்கைநோக்கிக்
கடல்கிறக் கடவுளென்தை யரவனைத் துயிலுமாகண்டு
உடலெனக் குருகுமாலோ என்செய்கே னுலகத்தீரே.

(கக)

உலகத்திரோ	உலகத்திலுள்ளவர்களே!	இவங்கை	{ விபீஷணன் வாழுமிட மான்) லங்கையை
கடல கிறம்	{ கடல்போன்ற கருகிறத்தை	கோக்கி	{ (அன்போடு) பார்த்துக் கொண்டும்
கடவுள்	{ புடைய கடவுளான	அரவு அனை	{ திருவனந்தாழ்வானுகிற படுக்கையில்
எந்தை	எம்பெருமான	அயிலும் ஆ	{ போகலித்திரை செய்யுத் தனமைவை
குடநிசை	மேற்குத்திக்கில்	கண்டு	காண்பதனால்
முடிசை	{ திருமுடிசைய வைத்தருளி	எனக்கு உடல் உருகும்—	
வைத்து	{ பும,	ஆலோ	ஆயோ
குணநிசை	கிழக்குத் திகிலி	என்	{ (நான்) என்ன செய்ய செய்கேன { மாட்டுவேன.
பாதம் நீட்டி	திருவடிகளை நீட்டியும்,		
வடநிசை	வடக்குத் திக்கிலே		
பின்பு காட்டி	{ (தனது) பின்புறத்தைக் காட்டியும்		
தென்நிசை	தெற்குத் திக்கில்		

கண் முதலிய அபயவங்களுக்கு உண்டாகிற விகாரமேயல்லாமல் அவற்றுக்கு ஆபாயமாய் அவயவியான ஸரீரமும் கட்டழியாநின்றதே! இதற்கு என் செய்வேன்! என்கிறார் அழகியமணவாளன் நான்கு திக்குக்களுக்கும் தன் ஸம்பந்தமுண்டாம்படி ஸோகாயதனாய் போகலித்திரை செய்தருள்வதை ஸேவித்துத் தமது ஸரீரம் கிராயக்கரைந்து உருகிச் செயலற்றிருத்தலை உலகத்தார்க்கு வியப்போடு அறிவிக்கின்றனரென்க.

பூமியின் ஸ்ருஷ்டி - மறுஷ்டியதீயக்ஸ்தாவரங்களான பொருள்கள் வாழ்நற்காக என்றும் ஆகா ரத்தின் ஸ்ருஷ்டி-தேவர்கள் வாழ்நற்காக என்றும் ஏற்பட்டிருக்கிறது; திக்குக்களின் ஸ்ருஷ்டி வ்யர்த்தம் என்று நிரூபிக்கவேண்டா; சேதநர்க்குத் தன்மீது அன்பை யுண்டாக்குமாறு எம்பெருமான் தான் பன்னிகொள்வதற்காகவே திக்குக்களை ஸ்ருஷ்டித்ததும் என்று இப்பாட்டால் கூறுவதாக விரோஷார்த்த முரைப்பர்.

மேலேத்திக்கு-உபயவிபூதிக்கும் தலைமை வறுவித்தலை தெரிவிக்குமாறு தான் குடின திருவடிகேஷகந்தையுடைய திரு முடிசைய வைப்பதனாலும், கிழைத்திக்கு-ஸகலலோகமும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி ஸரணமடைதற்குரிய தனது திருவடிகளை நீட்டுவதனாலும், வடக்குத்திக்கு-முரட்டு ஸம்ஸ்கிருதம் நடையாடுவதாகி ஆழ்வார்களின் செலிக்கினிய கரச்சொல நடையாடாத தேசமாகையாலே அத்திக்கிலுள்ளாரொல்லாரும் ஈடேறுதற்கு ஏற்படவேண்டிய பின்னழகையெல்லாம் காட்டுவதனாலும், தெற்குத்திக்கு- . னது அந்தாங்க பக்தனால் விபீஷணாழ்வானுக்காகத் தனது திருக்கண்களைவைத்து ஆன்மீபோடு கோக்குவதனாலும் என இவ்வாறு நான்கு திக்குக்களும் பயன் பெறுமென்க விபீஷணாழ்வான் கிசஞ்ஜீவியாய் என்றும் இவங்கையில் வாழ்ந்து வருகின்றனென்பது துற்கொள்கை.

இப்படி நார்த்திசையிலுள்ளாரும் பவன்பெற வேண்டுமென்று ஒரு வ்யாஜம் வைத்து எம்பெருமான் பள்ளிகொண்டதும் ஆழ்வார் பொருட்டாகவே யசரித் தென்ற கருத்து மூன்றாமடியில் தோன்றும். (எங்நை)

உடல் உருகும் - உணர்வுடைய ஜீவன் உருகுவதன்றி ஜடபதார்த்தமான உடம்பும் உருகுமென்றபடி. [“எனக்கு உடனருகுமாலோ என் செய்கே னுலகத்திரே”]—ஆற்றப் பெருங்கிலே அருகிலுள்ள கரைகள் உடைந்தால் கரையைப்பாதுகாப்பவர்கள் கைவிட்டுக் கடக்கநின்று கூப்பிடுமாபோலே கூப்பிடு கிறார். பெரியபெருமா எழுகைக்கண்ணைவைத்துக் குறியழியாதே புறப்படுகிற ணம்ஸாரிகளைப் பார்த்தது, உங்களைப்போலே உடல் உருகாதே கல்லாவிருப்ப தற்கு ஒரு உபாயம் சொல்லமாட்டீர்களோ? என்கிறார்.

குடக்கு+ திசை-குடதிசை; திசையொடு திசைப்பெயர் சேர நிலையீற்று உயிர் மெய்யும் ககரவொற்றும் நீங்கிற்று. குணதிசை, வடதிசை என்பனவும் இவ்வாதே. திசை-அயா. முடி-கிரீடத்துக்கு வாசகமான இச்சொல் தானியாகு பெயராய், தலையைக்குறித்தது. இலங்கை-லங்கா; கடலிடைத்தீவு. ஆ-ஆறு என்பதன் குறை. கண்ணே-செய்தென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் காரணப் பொருளில் வந்தது. உலகத்திரே-உலகத்தார் என்பதன் சுற்றவல் திரிந்து ஏகாரம் மிக்குவந்த வினிப்பெயர்.

“உடலம் நெக்குருகுமாலோ” என்பது பாடபேதம்: நெக்கு-கரைந்து என்றபடி. (கக)

பாயுநீ ரரங்கத்தன்னுள் பாம்பணைப் பள்ளிகொண்ட
மாயனார் திருநன்மார்வும் மாதகவுருவும் தோளும்
ஆயதாமரைக் கண்களும் துவரிதழ்ப் பவளவாயும்
ஆயகீர் முடியும்தேச மடியரோர்க் ககலலாமே. (உய்)

பாயும் நீர்	{ பாயாவின் றுள்ள காவிரி குழந்த	தோளும்	திருத்தோள்களும்
அரங்கம் தன்னுள்	{ கோயிலிலே	ஆய தாமரை கண்களும்	{ பரிசுத்தமான தாமரை மலர் போன்ற திருக்கண்களும்
பாம்பு அணை	சேஷசயநத்திலே	துவர் இதழ்	சிவந்த அதரமும்
பள்ளி	{ கண்வனாந்தருளா கெரண்ட { நின்ற	பவளம் வாயும்	பவளம்போன்ற வாயும்
மாயனார்	{ ஆச்சரிய சக்தியாய்ந்த எம்பெருமானது	ஆயகீர்	{ கெலைப்போன்ற அழகிய முடியும் { திருமுடியும்
திருநன் மார்வும்	{ பிராட்டி வாழ்கின்ற விலகடினமான மலாயும்,	தேகம்	{ (பூவற்றலுண்டான) தேஜஸ்ஸும்
மாதகம் உருவும்	{ மாதகமணிபோன்ற உருவும் { திருமேனி நிறமும்	அடிய ரோர்க்கு	{ ஸ்வரூபஜ்ஞாதமுடைய தாண்டாளங்கு
		அகல்லாமே	இழக்கதற்குமே?

இழ் “உனியரும்பு உதிருமாலோ என செய்கென் பாவியெனே” என்றும், “உடலெனக் குருதுமாலோ என செய்கே னுலகத்திரே” என்றும் கதறின ஆழ் வாரை கோக்கிச் சில ஸம்ஸாரிகளா ‘ஓய்! பகலத் விஷாத்திலே அகப்பட்டு ஏன் இங்ஙனே கதறுகிறீர்? அதில் ஊற்றித்தைவிட்டு எங்குளோம் உழிவீராகில் ‘என் செய்கென்! என் செய்கென்!’ என்று வாய்வெருவ வெண்டா தபடி தரித்து ஸாக்ரீம உழலாமே உம்முடைய ஸவயங்குதாநர்த்தம மிகவுமழுகின” என்றாற்போலே சில சொல்ல; அதுகேட்ட ஆழ்வார, ‘பாவிகளா’ கண்வளர்ந் திருநுகிற அழகைக்கண்டுவைத்து, ‘இவ்வழகெல்லாம் உமக்காகவாயிற்று?’ என்று களிக்கும்படியான ஸவயபஜ்ஞாநமுடைய எங்களுக்கு. “அஹம்-மம” என்றிருக்கிற உங்களைப்போல் அகலமுடியுமோ? என்கிறார்.

எம்பெருமா னுடைய அநீரடங்களை வெறும் எட்டுபுறத்தில் கேட்டுப் போகையன்றிக்கே, பரமபாவநமான திருவாகந் திருப்பதியிலே திருவந்தாழ் வான்மீது “தன் தாளுந் தேனானும் முடிகளும் சமனிலாத டவ பரப்பி” என்ற படி ஸகல வாய வெளந்தரியமும் நன்கு விளங்குமபடி சாய்ந்தருள்கின்ற எம்பெருமானது திவ்ய தேஜஸ்ஸைக் காண்பெற்றவர்களும் மீண்டு காலபெர்ந்து விலகமுடியுமோ? என்க.

மாயனார்-தனது நெடுங்கைக்கும் எட்டாமல் “ஒடினேனேனாடி” என்னும் படி நெடுந்தூரம் ஸம்ஸாரத்தினுள் ஒடிப்போன என்னைப் பிடித்திழுத்துக் கொண்டவனுடைய ரக்தி ஆச்சரியமாயிராபின்றது காணீர்! என்கிறார்.

தூய என்னும் அடைமொழி கண்களில் இயையும் கலாநிகரப் பெற்றவர்க ள பரிசுத்தராகற்கு உறுப்பான பரிசுத்தியைச் சொல்லுகிறது “சரமணி விதுரகுஷிபந்நிகளைப் சூதாக்கின புண்டரீகாசுதன் நெடுகோக கு-சாபரிழிந் தென்னப் பண்ணுமிதே” என்ற ஆசாரயற்றருதய ஸூத்தரார்த்தம் இங்கு அது ஸந்திப்பது.

தேச - ‘தேஜஸ்’ என்னும் வடசொற் சிதைவு

(உ௦)

பணிவினாள் மனமதோன்றிப் பவளவா பரங்கனாக்குத்
துணிவினாள் வாழமாட்டாத் தொல்குநெஞ்சே நீசொல்லாம்
அணிவினாள் செம்பொனைய அருவரை உணைகோபில்
மணியனார் கிடந்தவாற்றை மனத்தினால் நீனைக்கலாமே?

(உ௧)

பவளம் வாய் { உலளம்போனது அதரத்தை
புடைய

அரங்கனாக்கு { அழகிய மணவாளன்
விஷயத்திலே

பணிவினாள் { கைக்கர்பருசியால்

மனம அது { கருத்தைப் பொருந்த
ஒன்றி { வைத்து

துணிவினாள் { தனிவுடன

வாழமாட்டாள் { வாழமாட்டாத

தொல்லை { சித்ததனமுள்ள
நெஞ்சே { உருவவே!

அணியின ஆ { அதிவினாள் புண்ணமாய்

செம் பொன்	செடவிய பொன்னுலே	கிடந்த ஆற்றை கண்டனாந்தருளுகிறபடியை
ஆய	செய்யப்பட்ட	மனத்தினால் நெஞ்சினால்
அரு வரை	சிறந்த மேரு	நினைக்கல் (அனலிட்டு)
அணைய	பர்வததையொத்த	ஆமே அறிபக்கடுமோ?
கோயில்	கோயிலுலே	நீ மச்சல்லாய நீயே சொல்லக்காணா.
மணி அரை	நீலமணிபோன்ற எம்பெருமான	

“கரும்பினைக்கண்டுக்கொண்டு” என்றும், “அரவணை துயிலுமா கண்டு” என்றும் அழகியமணவாளனை நீ கண்ணால் கண்டமையாலன்றோ “என்செய்கேன்! என்செய்கேன்!” என்று தவிக்கிறீர்; அப்பெருமான் பள்ளிகொண்டருளும்படியைக் கண்ணால் காணவில்லையா; ஒரு மூலையிலே உட்கார்ந்து நெஞ்சினால் தயாரஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் என்று சிலர் சொல்ல, அதற்கு உத்தரமாகத் தமது திருவுள்ளத்தை நோக்கிக் கூறுகின்றார் - அப்பெருமான் பள்ளிகொண்டருளுமாற்றை நெஞ்சினால்தான் நினைத்துக் தரித்திருக்க முடியுமோ? என்கிறார்.

நெஞ்சால் நினைக்கமுடியாதென்பதை உபபாதிப்பன முன இரண்டடிகள்.

நெஞ்சே! நீ வெகுதூரத்தைப் பாடிப் கழித்தவனல்லையோ? நீ அறகூவப் பட்டிருந்தாயாகில் முன்னமே உஜ்ஜீவித்திருக்கலாமன்றோ? அதற்காக நீ செய்கிறுக்கவேண்டிய காரியமும் அதிகமொன்றுமில்லை; உன்னுடைய சிந்தனையை எம்பெருமான் விஷயத்திலே செலுத்தி அவனைப் பணிவதாக நிலைநிறுத்தி, ‘இனி நாம் பணியவேண்டிய வ்யக்தி வேறில்லை’ என்று நினைவிதாக அத்வயஸாயகுகொண்டிருந்தால் இவ்வளவேபோரும் உஜ்ஜீவரத்திற்கு; வெகுதூரமாக இப்படிப்பட்ட பணிவும் அத்வயஸாயமும் இல்லாமல் நெடுநாளாகப் பாழாய்ப் போனவான்றோ நீ; இப்படி சிறிதுகாலம் ஒரு விஷயத்திலே நிலைநிற்க மாட்டாத நீ எம்பெருமான் அரவணைமேல் சாயந்தருளும்படியை நினைப்பதென்றால் இது கூடுமான காரியமா என்பதை நீயே ஆராய்ந்துபார் என்கிறார் என்னவுமாம்.

[பணிலினால் மனமது ஒன்றி] இங்கு மனம் என்று மஃராஹ்ருத்தியாகிய சிந்தனையைச் சொல்லுகிறது ஒன்றி-பிறவினைப் பொருளில் வந்த தன்வினை; ஒன்றுவித்து என்றபடி.

சிந்தனையைப் பணினினால் ஒன்றுவித்தலாவது-எம்பெருமானைப் பணிவதாக முயற்சி செய்தல். “இதர விஷயங்களிலே போகிற நெஞ்சை அவற்றில் நின்றும் மீட்டுப் பார்த்த விஷயத்திலே பரவணமாக்குவோமென்னும் உத்தேசமாகத்தரமே யாய்த்து இவ்விஷயத்துக்கு வேண்டுவது” என்பா பெரிபொருளின் நினைவும்.

கனராகப் பணிந்தபின்பு பலன கைகடுமையன்றி, பணிவதாக முயற்சி செய்தலும் பொருமென்றைச் சேருமோ? என்று சங்கிக்கவேண்டியது; ஒரு தருஷ்டாந்தம் காணமின்; ஒருவன் ஒருவனை அடிப்பதாகக் கையைத் தூக்குகிறான்; ஆனால் அவனுடைய கை எதிரியின் உடலில் படவில்லை; கைபோங்கின

மாத்திரமே யுள்ளது ; இவ்வளவேயாயினும், எதிரியானவன் உள்ளதனையும் 'இவன் என்னைப் பரிபலப்படுத்தினான்' என்று நாவூர் ஐவர் திரண்ட இடமெங்கும் இது ஒரு பெரிய பாவாதமாகச் சொல்லிக் கொள்வதற்குக் காரணமாகின்றது ; அவ்வாறுகலே, மீசநகன் கீர்வாளைப் பணியாகிடினும் பணிவதாக ஒருப்பட்டாலும் அவ்வளவையே கொண்டு எம்பெருமான் "இவன் என்னை பழிமூலாணித்தான்" என்று உள்ளதனையும் சொல்லிக்கொண்டு காரியஞ் செய்தற்கு வ்யாஜமாப்தமென்க "கொழுக்கருதுவதே துணிவதுகுறித்த" என்ற திருவார்ப்பொழியையும் மீசநகருக

துணிவினால்—தருடாத்யவனாயததினால் என்றபடி வாழமாட்டா என்று—இத்தனைகாலமாக வாழாதொழிந்தமைபைக் கூறியவாறு. [தொல்லை நெஞ்சே] இழவிலே உள்ள வதான்மையை [அநாதிவத்தை] நெஞ்சிலே ஏறிட்டுக் கூறகிறபடி ; அநாதிகாலம் வாழ்ச்சியை இழந்தொழிந்த நெஞ்சே' என்றவாறு.

[அணியினார் இத்யாதி.] மஹாமே நவைப் புடைபடத் துளைத்து அது விம்மும்படி அதிலே ஒரு நீலரத்தத்தை அழுத்தினற்போலாய்த்தனக் கோயிலாழ்வார்க்குள்ளே பெரியபெருமாள் கண்வளர்த்தருளுகிறபடி "ஸ்ரீராமாணசு-ஹி ராஜீபுரெஷம் ஸ்ரீஹிவித ஶ்ரீஜாநாத்யமஹி வஸ்யுஷ்ரீஶிஷ்ரானிக்ய ஶ்ரீஷாநிஜ விஷாயாஸ்யுஷ்ரீவிதாயா : ஸ்ரீரங்கரத்தர்மந்திரம்தீபச சேஷம் ஸ்ரீபூமித்தரம்ய ஜாமாத்ருகர்ப்பம் பச்யேம ஸ்ரீ திவ்யமாணிக்ய பூஷாமஞ் ஜலிஷாயாஸ்துல்ய முர்மீஸீதாயா" என்ற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தி இவ்வருளிச் செயலின் கருதத்தை ஒரு புடை உட்கொண்டுள்ளதென்றுணர்க

மணி அனார்-அன்னார்' என்பது 'அனார்' எனத் தொக்கிகிடக்கிறது. (உக)

பேசிற்றே பேசலல்லால் பேருமையோன் னுணரலாகாது

ஆசற்றார் தங்கட்கல்லா லறியலா வாணமல்லன்

மாசற்றார் மனத்துளாளை வணங்கிகா மிருப்பதல்லால்

பேசத்தா னுவதுண்டோ பேதைநெஞ்சே சீசொல்லாய். (உஉ)

பேதை } விவேகமற்ற மனமே !
நெஞ்சே }

பேசாமே } (வேதங்களும்கூட
புருஷாரும) பேசின
பேசல் } பேசுதலையே

பேசல் } (கூழம்) பேசுவதே
தவறல் } தவறாமல்

பேசுதல் } (எமையருமானது)
பேசுதலையே

ஏனதே } ஏதேதேதே

உணர்வு } ஆகாத அறிவுமுடியாத;

ஆசுதீரார் } உணர்ந்தார்பற்றாது

சுரு } குருமற்றவர்களுக்கு

அல்லல் } அல்ல (அணதமோகரு)

அறிமல் } அறிய முடியாதவனாய்
ஆவாணம் } மிகாநின்றான் (அவன்)

மாசு அற்றார் } குற்றமற்ற பெரியோர்
மனத்து } களின் நெஞ்சில் நித்ய
உளாளை } வாஸம் செய்யமனை

உணர்வு } உணர்வதற்கொண்டு
இருப்பது } காலகதழிதகல்
அல்லல் } மத்தனையொழிப

பேசுதல் } (அவன் பெருமைகிடோ
ஆவது } க) பாசர விட்டுப் பேசும்
உண்டு } படியா பிராநிநததோ?

சீசொல்லாய் -

நினைக்கமுடியாதாகில வாய்விட்டுப் பேசினாலெவென்ன ; “ மந: பூர்வோ வாசுததா: ” என்றன்றோ சொல்லியிருப்பது ; மநஸ்ஸாலே பரிச் சேதிக்க வெண்ணை விஷயத்தைப் பாகாயிட்டு முடிக்கப்போமோ என்கிறா

பேசமுடியாதென்றால் பேசுவதை விட்டு விலகி வாய்முட வேண்டாவோ? அன்னையும் பேசிகொண்டே இருக்கிறதென் ? என்ன ; ஊனையாகப் பிறவாமல் நாலாறு வாய்க்கைகள் சொல்லும்படியாகப் பிறந்தோமாதலால், வேதங்களும் வைதிகத்தமாகளும் சொல்லிப்போன பேசுசுக்களில் ஏதோ சிலவற்றைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோமே பொழிய, எம்பெருமானுடைய பெருமைகளை பெல்லாம் அந்நிது டேய்கிறபடியானது என்கிறார் முதலடியில் ; “ நிறமயர் கோல மும் பேருமுருவ மிவையிவைய தென்று, அறமுட லஞானச் சமயிகள் பேசினு மந் கக்கெல்லாம், உறவுயர் ஞானசகட ியி யக்காய் நின்றதன் றி யொன்றும், பெற முயன்றூரில்லையால் எம்பிரான பெருமையையே ” என்ற திருவிருத்தத்தை ஒரு புடை ஒத்திருக்கும் இது.

அன்றியே ; “படுதா வாடுவா திவத-கென-யகோவாசோ சிவர்த்தத்தே” என்று வேதம் பேசினபடியே நாமும் “ எம்பெருமானுடைய பெருமையைப் பேசமுடியாது ” என்று பேசுமத்தனைபல்லது பெருமை அநியமுடியாது - எனறும் பொருள்படும்

பெருமை அநியமுடியாதென்கிறீரே ; அப்படி சொல்லலாமா ? “ நண்ண வசரர் நலிவெய்த நல்லவமரர் பொலிவெய்த ; எண்ணுதனக ளெண்ணும் நன் முனிவரின்பத்தலைச் சிறப்பப், பண்ணுர் பாடலின் கவிகள் ” பாடின நம்மாழ்வார் போல்வார் அறிந்த பேர்களுன்றோ ? அவர்களுக்குங்கூடவா அநியமுடியாது ? என்று கேட்க ; அப்படிப்பட்ட சில மஹாதபாவர்கள் தவிர மற்றை யோர்க்கு அறிப்பப்போகாதென்கிறார் - இரண்டாமடியால்.

ஆக - குற்றம் ; அது அற்றவர்கள் - நம்மாழ்வார் போல்வார் ; எம்பெருமானைத் தவிர்த்து அசேதந கரிபாகலாபங்களை உபாயமாக மதிக்கையாகிற குற்ற மில்லாதவர்கள் ; நாகணைமிசை நம்பிரான் ஈரணை சாண் நமக்கென்று நாடொறு மேகசின்னதயராயிருக்கும் வலிததேரபாய விபவாலிகள்

அவ்வா ள்வார்களாவல்லாத நம்போலிபா செய்யவேண்டியதைக் கூறுவது மூன்றாமடி மாக என்றாலும் குற்றமே பொருள். பரமபுருஷர்த்தத்தை விட்டு அல்ப ப்ரபோஜகங்களிலே விருப்பமுற்றிருக்கையாகிற தோஷமற்ற பெரிபாழ்வார் போல்வாருடைய திருவுள்ளத்திலேயே “ வடதடமும் வைகுந்தமும் மதிள் துவராவுதியும், இடவகைக விகழந்திடு நி என்பாலிடவகை கொண்டனையே ” எனனும்படி நித்யவாஸம் செயதருளுமவன் என்று சொல்லிக்கொண்டி வணங்குவதே நமது நடமை எனக. இடபடி நெடுநாள் வரை அறுஸர்த்திக்கவே, இப்படிப்பட்ட மஹாதிகரம் நமக்கும் வாய்த்து நமது நெஞ்சிலேயே எம்பெருமான் வலிக்கும்படியான பாக்கியம் விளையுமென்பது உன்னுறை. (உஉ)

கங்கையிற் புனிதமாய காவிரி நடுவாட்டேப்
பொங்குநீர் பரந்துபாயும் பூம்பொழி லரங்கந்தன்னுள்
எங்கள்மா லிறைவனீசன் கிடந்ததோர் கிடக்கைகண்மே
எங்ஙனம் மறந்துவாழ்கே னேழையே னேழையேனே !

(உரு)

ஏழையேன்	(எம்பெருமானை கீழ்முனைய அநுபவிக்க மாட்டாமலும், பிரிந்தால் விரிக் கொட்டாமலும்) பேதமையென்குணத்தை புடைய நான்	என்கள பால்	(அடியையான) என்களின் ததில் பெரன்பு உடையவனும்
கங்கையின புனிதம் ஆய காவிரி நடுவாட்டு	கங்கையின புனிதம் ஆய காவிரி நடுவாட்டு	இறைவன நீசன் கிடந்தது ஒர் கிடக்கை	ஸர்வஸ்வரூபம் { ஸர்வரூபமாகனுமாகிய ஸ்ரீரங்கநாதன் சயனித்திருப்பதாகிய { ஒட்டநற் பள்ளிகொண்ட திருக்கோலத்தை
பொங்கு நீர்	{ பெரிய கிளாத்தியோடு வருகின்ற (அந்நதியின்) நீர்ப்பெருக்கு	கண்டும் மறந்து	{ ஸேவிக்கப்பெற்ற மீன்பும் { (அந்தகிடையழகை) மறந்துடோய்
பரந்து பாயும் பூம்பொழில்	{ எங்கும் பரவிப் பாய்ந்திடமானதும் { அழகிய சோலைகளை புடையதமாகிய	எங்ஙனம் வாழ்கேன	{ எவ்வாறு தரித்திருப்பேன் யான்
அரங்கம் தன்னுள்	{ கோயில்கள்	ஏழையேனே	{ ஒன்றாகச் செல்பவாட்டான திருக்கோலத்தை நீற்றேனே.

நினைக்கவும் பேசவும் முடியாதாகில இவ்விஷயத்தை மறந்து தரித்தாலோ
வென்ன; பெரியபெருமானுடைய கிடையழகிலே அகப்பட்டநான் எவ்வினை
அதனைமறந்து வாழக்கூடவேன் என்கிறார்.

உபயகாவேரி மத்தியிலே ஸ்ரீரங்கத்தில் அழகியமணவாளனது சயனிதிருக்
கோலத்தை ஸேவிக்கப்பெற்றபின், யான் அந்தக் கிடையழகிலே மனம் சுடுபட்
டுப் புறம்பே செல்லமாட்டானு தனித்து வருந்துதலையொழிய அதனைமறந்து
தரித்திருக்க உபயமுண்டீடா என்று-தாம் எம்பெருமானது கிடையழகில் சுடு
பட்டமையை இதனால் கூறுகின்றனவொள்க.

கங்கையினது விஷ்ணுபாதத்தில் நின்று மதோன்றிடதாதலால் பரிசுத்த
மாகது; என்றாலும், சிவனுடைய சடைமுடியில் தங்கியதனால் 'ரொளதாம்'
[ருத்ரஸம்பந்தமுள்ளது-சடைச்சாறு] என்று சொல்லுகிற ஒரு குறைவை
அடைந்திட்டது; இந்தக் காவேரியோ அங்ஙனம் குறைபாடு ஒன்றுமில்லாத
தோடு அந்தக் கங்கையைத் தனது திருவடியில் நின்று முண்டாக்கின பெருமான்
தான் மிக்க அன்புபூண்டு தன் நடுவிற்பள்ளிக்காளனும் பாக்கியமும் பெற்றது

பற்றி, அந்தக் கங்கையைப் பார்க்கிலும் இது ஏற்றம் பெற்றதாகு மென்பர்.
“மெமெதஹ்ஸனீவ தஹ்மாஃ விஷ்ணுபதீவ மாத்ரமுகராம்
ஹனுவ்யு—பேரைர்ஹஸந்தீவ தத்கங்காம் விஷ்ணுபதீவ மாத்ரமுகராம்
தேஹமாபகா ஹந்த்வகம்” என்று பட்டரும் அருளிச்செய்தது காண்க.

[பொங்குநீர் பரந்து பாயும் பூம்பொழிலாங்கம்] கோயிலைக் கிட்டுகின்றோ
மென்கிற சூதுஹஸத்தினைப் பெரிய கிளாத்திகொண்டு தனது பெருமகிழ்ச்சி
யெல்லாம் தோற்றுமாறு எங்கும் கா வேரிநிதி பாய்வதனை எப்போதும் மலர்கள்
மாறாத சோலைகள் சூழ்க்க பெரியபெருமானது ஸௌகுந்தாயத்துக்கு அறுகூல
மான நீர்வளத்தையும், எப்போதும் இளவேனிற பரு வம்போலத் தோன்றுகிற
பூஞ்சோலைகளையுமுடைய ஸ்ரீராமகம்: இதனால் அத்தோடதினது தூய்மையும்
இனிமையும் வெளியாமென்க.

இறைவன் என்பது-அவன் ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் தலைவன் என்பதை
யும்; ஈசன் என்பது-தனது தலைமைக்குத் தரும்படி ஆளவல்ல திறமையுடையவ
னென்பதையும் தெரிவிக்கு மென்ப

கண்டும் மறந்து எங்ஙனம் வாழ்கேன்—இவ்விஷயத்தைக் கண்டு அதுப
விப்பதற்கு முன்பாகில் மறந்தாலும் மறக்கலாம்; கண்டு அதுபவித்தபின்பு
மறக்கும் வழி தெரியவில்லையே! மறக்க மருத்துண்டாகில் கொடுங்கள் என்கிறார்.

கமலரனுடைய மகள் என்னும் பொருளதான காவேரீ என்ற வடசொல்
காவிரி எனத்திரிந்தது. நடுவு பாட்டு-பாட்டு-ஏழனுற்பு; இடத்திலே. எங்கள்-
தம்மைப்போன்ற அடியாரையும் உளபாடுத்திய தன்மைப் பன்மை. மால்-
அன்பு; அதனையுடையவனுக்கு ஆகுபெயர். ஏழையேன்—“தண்ணுணா
வின்மை வறுமை” என்றபடி ‘அறிவிலலாதவன்’ என்றவாறு. (உரு)

வெள்ளநீர் பரந்துபாயும் விரிபொழி லாங்கந்தன்னுள்

கள்வனா கிடந்தவாறும் கமலநன்முகமும் கண்டும்

உள்ளமே வலியைபோலு மொருவனென் றுணரமாட்டாய்

கள்ளமே காதல்செய்துன் கள்ளத்தே கழிக்கின்றோடே

(உரு)

வெள்ளம் நீர் { பொருக்கையுடைய
காவேரியானது

பரந்து பாயும் { எங்கும் பரவிப்பாய்தற்கு
இடமானதும்

விரி பொழில் { விசாலமான சோலைகளை
யுடையதுமான

அரங்கம் தன்னுள் { கோயிலிலே,

கள்வனா { அடியவர்களைத் கொள்ளை
கொள்ளுமவனான
அழகியமனைவான

இந்த ஆறும் பள்ளிகொள்ளுமபடியையும்

கமலம் { தாமரைமலர்போல அழகிய
நல் முகமும் { திருமுகத்தையும்

கண்டும் { ஸேவிக்கப்பெற்ற பின்பும்,

உள்ளமே { ஓ நெஞ்சே!

வலியை { நீ கல்லாயிராநின்றாய்
போலும் { போலும்!

ஒருவன் { அவன
என்று { ஒப்பற்றவனென்று

உணர் மரடடரப் { அரியமாட்டாய்;
(இவ்விஷயத்தினால்)
தன்னால் காத்தலே { கப்பலின் பரிகையையே
செய்தது { செய்துகொண்டு

உன கனனத்தினை { உனது கப்பல்
செய்வையிலேயே
கழிக்கின்றாயே கனனத்தைக் கழிக்கின்றாயே!

“எவ்வளம் மறந்து வாழ்க்கை” என்ற தம்மை மறக்கி எம்பெருமான் “ஆழவீர்” மறக்காமலா தென்கிரீசை, “விஜயா தடுவெய்யவலி வீவாரணபு வலி” விகாராதஸ்யவலி விஸ்வாரணபாஸக்தி” என்றபடி கனது தெரிந்து கொண்ட பின்பன்றோ ‘மறப்பு’ என்கிற வார்த்தைக்கு இடமுண்டாவது: நீர் இப்போது என்னிடப்பற்றி என்னதெரிந்துகொண்டீர்? தெரிந்துகொண்டால் தான் போதுமோ? ஆற்றது அதுபவிப்பதற்கு உறுப்பானகாதல வளரவேண்டாவோ? உம்மிடத்து எவ்வளவு காதல் குடிக்கொண்டிருக்கிறது? அதன் தன்மை எத்தகைத்து?” என்றாற்றோலச் சில கேட்பதாகக் கொண்டு அதற்கு உத்தரமாகத் தம்மில தாமதப்புகிறார்.

எம்பெருமான் பாம்பதத்தில நிக்ஷஸவிரிகளோடு பரிமாறவதை விட்டு விட்டு இங்கே வந்து கண்வளர்த்தருளுவது-உண்டியே உடையே உகந்தோடு மீம்மண்டலத்தவராகிய ஸம்ஸாரிகளை வரப்படுத்திக்கொள்வதற்காக வலைவிசை விற்படியாதலால கள்வனார் எனப்பட்டது. வேசியைக்கண்டு மேசனிரும்பியும், சோறுவாங்கி உண்ணக்கருதியும், திருவிழாக்களிலே திரண்டவர்கள் ஏமாந்திருக்கையில் கொள்ளையடிக்கக்கருதியும் இவ்வாறு பலவகை எண்ணங்க ளோடே கொவிலுக்கு அபுரந்தவாகளை, வடிவழகு முதலிடவற்றைக்காட்டி காளடைவில கனம் அற்றுத்திரந்த அடியவராய்ப்படி ஆக்கிக்கொள்ளுகிற எம்பெருமானை கள்வனென்னத் தடையுண்டோ? “செஞ்சொற் கனிகாள்! உயிர் காத்து ஆர்செய்யின் திருமாலிருஞ்சேலை, வஞ்சக்கள்வன் மாமரியன்” என்றே நம்மாழ்வாரும்

இவது “கள்வன்” என்கிறேன் கள்வனார் என்றது-பெரிய தீவட்டித் திருடர் என்றபடி “விசாரவஸ்ய விசாரவ வர்ஷயா வகவ்யடி-விசாசஸ்ய விசாச பாஷயா வகதல்பம்” என்றபடி-திருடனைப்பிடிக்கத் திருடனை வேண்டுமாதலால், ஆத்மபஹாரத் திருடரான ஸம்ஸாரிகளைப் பிடிப்பதற்காக எம்பெருமான் தானும் திருடனாய்க் கிடக்கிறபடி “உனனைப் பிடித்துக்கொண்டிரேயாக வந்திருக்கிறேன்” என்று குஜரவாக வந்தால் கிடப்பபலாகளன்றே இவர்கள். சாமக்ருஷ்ணை அலகாராகளில் எதிர்ப்ப கொடுத்தவர்களின்றே இவர்கள்.

தன் உணமையைப் பெறுதற்கு இங்குள்ள வசதுகிடக்கிற கிடையைப்பும், தாய்க்கொலை செயல் வலும் மயங்கி கிடருந்தபடியான அறகு மாய்ந்த திருமுகமண டலதையுடைய ஸங்கபபெற்றாழிப்பு நெஞ்சை சிறிதுகூட விகாரப்படாமல் கலபிள்ளைபாற்போலத் திண்ணிகா இருக்கின்றாயே! என்கிறார். “கீழ்ப்பிறந்த விகாரபெல்லூர் விஷய வைலகணியத்தைப்பற்ற அஸ்தஸமாயிருக்கிற தாய்த்து இவர்களு” என்பா பெரியவரசசான்பிள்ளை

‘இப்போது எனக்கு வந்த வன்மை என்ன?’ என்று நெஞ்சானது கேட்க; ஒருவனென் றுணரமாட்டாய் என்கிறா: உன்டி உறங்குப ஸா வர்வரைப் போலே இவனையும் நினைத்திருக்கிறாயே யொழிய ‘இஃது ஒரு விஷயம் வஸ்து’ என்று விவகிக்கமாட்டுகிறிலையே! அப்படி விவகித்திருப்பாயாகில் அவ்விஷயத்திற்குத் தகுதியாக விடாய். நெந்திருக்கவேணுமே; அது பிறவாண்ம யாலே உனனைக் கல் என்னத் தட்டென்? என்கிறா:.

“ஆழ்வீர்! நீர் இவ்வன் சொல்லலாகாது; நான் சிறிதும் விகாரப்படாதிருந் தேனாகில், ‘கண்ணினை களிக் குமாறே’ ‘பனியரும்புதிருமாலோ’ ‘உடலெனக் குருகுமாலோ’ என்று கீழே நீர் சொன்னதெல்லாம் என்னாகக் கடவது? நான் எவ்வளவோ விகாரப்பட்டுத்தானிருக்கிறேன்” என்று நெஞ்சு எதிர்த்துக்கூற; கள்ளமே காதல்செய்து உன் கள்ளத்தே கழிக்கின்றாயே என்கிறார்: பாரக்குத விஷயங்களை விரும்பிப்போந்த வாஸனை இவ்விஷயத்திலும் தொடர்ந்த மாத் திரமேயொழிய, இதன் வலகூண்டயத்துக்குத் தகுதியாக நீ காதல் கொண்டா யில்லை; கபடமான காதல்கிடாய் உன்னது, என்னை.

வலிடை—முன்னிலை யொருமைவினைமுற்று. போலும்-அகை. (உச)

குளித்துமுன் றனையோம்பும் குறிகொளந் தணமைதன்னை
ஒளித்திட்டே னென்கணிலிலை நின்கணும் பத்தனல்லேன்
களிப்பதென் கொண்டுநம்பி கடல்வண்ணு கதறுகின்றேன்
அளித்தெனக் கருள்செய்கண்டா யரங்கமா நகருளானே. (உரு)

அரங்கமாகருளானே:—

குளித்து வந்தநம் பண்ணி

முன்று } முன்று அக்கினை
அனலை }

ஒம்பும் { வளர்படதற்குரிய
பொருளைதையைத்
தருவனும் }

குறி கொள { வகை உடட்டுக காப்பாற்றத்
தக்கதுமான }

அந்தணமை } இர ற்ற மண்யத்தை
தனனை }

ஒளித் } பழித்திட்டுட்டனை;
திட்டேன }

என் கண் } (ஆமமல்கூட உருவம்)
இல்லை } என பக்கல் இல்லை;

நின் கண் { உன் விஷயமான
பதத்திலும் { பகதியும் உடையவ
அல்லேன் } னல்லேன நான்;

(இப்படியிருக்க.)

கடல் உண்ணு—; கம்பி—,

என கொண்டு { (நான்) எதனைக்கொண்டு
களிப்பது { ஆனந்தமடைவேன்?

கதறு { (சுககத்துக்குப் போக்கு
கினைதேன { விடாக) வாயவிட்டுக்
கூப்பிடா கின்றேன;
(ஆதலால்)

எனக்கு என் விஷயத்தில்

அளித்த { மகவும் இருபை
அருள்செய { செத்தருளவேணும்.

(கண் பட்ட—முன்னிலையகை.)

“நம் பக்கல் உள்ளது கபடபகதியேயொழிய உண்மையானபக்தி சிறிதும் இல்லை; ஆனபின்பு இனி நாம் உய்யுபெற விரகு எது?” என்று தரும்பிசின் ற ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான், “ஆழ்வீர்! இங்கனே துயரப் படுவானேன்?

கர்மயோகம், ஜ்ஞாநயோகம், பக்தியோகம் என்று பராஸ்தாங்களில் உபாயமாகக் கூறப்பட்டவை பல உள் ; அவற்றை அறுத்துப்பதற்கு ஏற்ற பராஹ்மண்யம் உம்மிடத்தில் இயாவினாறுது ; இனி உமக்கு என்ன குறை?" என்ன ; ஐயோ! எனக்கு ஒன்றிலும் யோக்யதை இல்லையே என்று தமது வறுமையைக் கூறுகின்றார்.

அக்ஷிபீஹாதாம் முதலிய தீத்தொழில்களைச் செய்வதற்கு யோக்யதையைக்கொடுப்பது பராஹ்மண்யம் எனபது முதலடைமொழியால் விளங்கும். குறிகொள் என்பதனால் இந்த பராஹ்மண்யம் மிகவுருத்திக் காப்பாற்றவேண்டிய தென்பது போதரும் பராஹ்மண்யோபாயிற் பிறந்தவன் எவ்வளவு அக்குதயங்கள் செய்தாலும் பராஹ்மண்யமாகவே இருக்கிறான் எனபது கிடையாதாகையாலும், சாஸ்த்ரங்களிலே பாபங்களைக் கூறும்போது ஜாதிரம்சாபாதக பாபங்கள் [அதாபது-ஜாதியில் பின்றும ஓழைச்செய்யவல்ல பாவங்கள்] என்று சில பாதகங்கள் கூறப்பட்டிருத்தலாலும் அப்படிப்பட்ட பாவங்களுக்கு ஆளாகாதபடி ஒழுங்காக இருந்தாலன்றி பராஹ்மண்யம் கிடைத்து நிற்கமாட்டாதாகையால், குறிகொள் எனப்பட்டசென்க.

முன்றனல்—திரோதாசுனி ; அதாவது-கார்ஹபத்யம், ஆஹவநீயம், கஷிணாக்கி. ஒம்புதல்-ஆராதித்தல்

“அந்தணைமதன்னை ஒளித்திட்டேன்”—நான் ஒருவன் வரம்பு கடந்து காபேயமாகத் திரிந்தவனவால் பராஹ்மண்யமென்பதே ஒன்று உலகில் கிடையாதென்று சொல்லும்படியாய் விட்டதென்கை. “ஸிஷ்டராயிருப்பார் கண்டால இன்னான் அதிகரித்த வர்ணத்திலே சிறான்றோ” என்கொண்டு அவர்களுக்கும் அவதயமாம்படி திரிந்தேன்” எனபது வபாகபாசஸூகதி

ஆக, ‘ஒளித்திட்டேன்’ என்னுமனவால் கர்மயோகத்தில் தமக்குச் சிறிதும் அந்வயமில்லாமையை அருளிச்செய்தது, “என்கணில்கை” எனபதால் ஜ்ஞாநயோகமில்லாமையைக் கூறி “கிண்கணும் பத்தனலேன்” எனபதால் பக்தியோகமு மில்லாமையைக் கூறுகின்றார்

இப்படி உன்னை, பெரும்வழிகளிலே ஒன்றிலும் எனக்கு அந்வயமில்லாமையாலே நான் எதைப் பற்றாசாருக்கொண்டு களித்திருப்பேன் ; ஏதானது ஸ்வல்பம் கைமமுதலாவது எனாவிடத்தில் இருக்குமாவில் பெற்றிலே நயக்கு அதிகாரமுண்டு” என்று நினைத்து ஆற்றிநுக்கலாம் அங்ஙன் ஆறியிருக்க கிரகிலஸாமையால் ஐயோ ஐயோ! என்ற ககடுகினதே சொன்னார் முன்றாமடியால்.

‘உம்மை நான் ரக்ஷிப்பதற்கு உறுப்பாக உம்மிடத்தில் ஒருகைமமுதலு மில்லை எனபது திண்ணமான பின்பு கதறிப் படவென ?’ என்னை என் செய்யச் சொல்லுகிறீர்?’ என்று எப்பொழுதான் திருவுள்ளமாக ; ஒரு கைமமுதலுள்ள வர்களைத்தான் ரக்ஷிப்பதென்று உனக்கு நியதியுண்டாகில் கோயிலிலே வந்து

சாய்ந்தருள வானேன்? உன்னுடைய ஒப்புபாவற்ற கருணைக்கு என்னைத் தவிர வேறு விஷயமுண்டோவென்னும் கருத்தை நான்காமடியில் வெளியிடுகிறார். ... (உரு)

போதேல்லாம் போதுகொண்டேன் டொன்னடி பனைமரட்டேன்
தீதிலா மொழிகள்கொண்டேன் திருக்குணம் செப்பமாட்டேன்
காதலால் நெஞ்சமன்பு கலந்திலேனது நன்னாலே
ஏதிலே னரங்கர்க்கெல்லே என்செய்வான் தோன்றினேனே. (உக)

போது	}	எவ்வாறு காலங்களிலும்	நெஞ்சம்	நெஞ்சிலே
எவ்வாறு				
போது	}	பூக்களைக்கொண்டு	கலந்திலேன	{ வைத்துக்கொண் டிருக்கின்றேனிலை ;
கொண்டு				
உன		உன்னுடைய	அது	{ ஆதலால்
டொன அடி		அழகிய திருவடிகளிலே	நன்னாலே	
பனைம	{	மரம்பயிக்கு மட்டிலே னல்லேன.	அரங்கர்க்கு	{ அழகிய மணவானனாகிய தேவராகரு
மாட்டேன்				
தீது இலா		நற்றமற்ற	ஏதிலேன்	{ ஒரு காரணத்தாலும் ஸ்டாசிககப் பெற்றவனல்லேன;
மொழிகள்	{	சொற்களினால்		
கொண்டு				
உன		உன்னுடைய	(இப்படியப்ப நாள்)	
திருகு குணம்		நற்குணங்களை	என	{ எதற்காக
செப்ப	{	கிரத்தம் செய்பமாட்டிலே னல்லேன.	செய்வான்	
மாட்டேன்				
காதலால்	{	உண்மையான பகதீபால் உண்புகிற அபிவிவேசத்தை	னேனே	
அனப				

“கடல்வண்ணா! கடல்வண்ணா!” என்று கதறின ஆழவாரை நோக்கி எம்பெருமான், ‘நரைவண்ணிகாதிகாரமான உபாயங்களில் உமக்கு அந்நயமில்லை பென்றீர்; இருக்கட்டும்; ஸர்வாதிகாரமான அச்சமும், ஸ்தோத்தரம் முதலிய வற்றில் ஏதாவது அந்நயமுண்டோ?’ என்று கேட்க, ஐயோ! ஒன்றிலும் அந்நயமில்லை! என்று கையை விரிககிறார்.

“கள்ளார் தாபு கணவலரும் கூவினையும், முள்ளார் முளரியும் ஆம்பலும் முன் கண்டக்கால், புள்ளாயோமெனமயப் பக்கிடந்தான் பொன்னடிக் கென்று உளவாதா நுள்ளத்தை உளமராக கொள்ளோமே” என்றபடி கண்ணிற்கண்ட பூக்களைக் கொண்டாது பெருமான் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டியது பாரபதமாயிருக்க, அது செய்யமாட்டிகிறிலேன்; இவ்வளவு கஷ்டமும் வேண்டா; வாயிலவந்த காலு சொற்களைச்சொல்லி ஸ்தோதரமாவது செய்யலாமே; அதுவும் செய்யப் பெற்றிலேன்; அவ்வளவு பரமமும் வேண்டா;

நெஞ்சிலேபாவது கொஞ்சம் ஸ்நேஹம் வலிக்கலாமே ; அதுவும் பெற்றிலேன் ; இப்படி ஒருவிதத்தாலும் எம்பெருமான் விஷயத்திலே நான் கிஞ்சித்கரிக்கப் பெறாதவனாயின்பு, ஆட்டின் கழுத்தில் முலைக்கும் எனக்கும் ஒரு வாசியில்லை; என்னுடைய பிறவி வீண் ! வீண் !! வீண் !!! என்கிறார்.

[காதலால் நெஞ்ச மன்பு இதயாகி] “ நெஞ்ச மன்பு கலந்திலேன் ” என்றால் பேராடீதா ? “ காதலால் ” என்பதற்குப் பயனென் ? எனில் ; எம்பெருமான் ஆழ்வாரை நோக்கி, ‘ ஆழ்வார் ! நீர் என்னைப் பூக்கொண்டு பூசிக்கவும் வேண்டா ; நாக்கொண்டு போதறவுமேவண்டா ? விஷயாந்தரங்களில் நீர் வைத்திருக்கிற அன்பை மீட்டு என்பத்கவிலை வைக்கமாட்டாரோ ? ’ என்ன ; ‘ பிரானே ! நான் விஷயாந்தரங்களிலே அன்பு பூண்டிருக்கிறேனென்பது உண்மை ; ஆனால் அவ்வன்பு வஞ்சனைக்காக ஏற்பட்டதெயொழிய உன்னாறிய விச்வாஸமடியாகப் பிறந்ததல்ல ; மாதர்கனிடத்து நான் அன்பு பாராட்டுவது அவர்களுடைய ஆடை ஆபரணம் முதலியவற்றைக் கொள்ளை கொள்வதற்காகவா குமேயன்றி, காதலால் அன்பு பாராட்டுகிறேனில்லை ; இப்படி கபடமான அன்பை உன்னிடத்தில் செலுத்துவதிற் பயனென் ? என்ற கருத்துத்தோன்றக் கூறுகின்றன ரென்க.

(உசு)

குரங்குகள் மலையைனுக்கக் குளித்துத்தாம் புரண்டிட்டோடித்
தரங்கரீ ரடைக்கவற்ற சலமிலா வணிலும்போலேன்
மரங்கள்போல் வலியநெஞ்சம் வஞ்சனென் நெஞ்சதன்னால்
அரங்கனூர்க் காட்செய்யாதே அளியத்தே னயர்க்கின்றேனே. (உஎ)

குரங்குகள்	{ வாகாவிர்கள் (கிஞ்சித கரித்து ஸ்வரூபம் கிறம் பெறுவதற்கு)	அணிலும்	{ அணில்களையும் ஒத்திருக்க போலேன் { கிணறேனில்லை;
மலையை	மலைகளை	மரங்கள் போல	மரங்களைப்போலே
தாக்க	தனளிகொண்டுஉர	வலிய	{ கடிநமான நெஞ்சம் { நெஞ்சை உடையனாய்
தாம்	தாங்கள் [அணில்கள்]	வஞ்சனென்	{ வஞ்சனையைபோ தொழிலாகவுடையனாய்
குளித்து	நீரிலே முழுகி	அளியத்தே	{ அருமருத மயத்தொழுவான்
புரண்டிட்டு	{ (கரையிலுள்ள உலர்ந்த மணலிலே) புரண்டு	அரங்கனூர்க்கு	அழகியமணலானூர்க்கு
ஒடி	ஓடி	நெஞ்ச	{ மருத உருத்தி தன்னால் { உருக்கட
தரங்கம்	துறைக்கின்றச்சிவையுடைய	ஆன்	{ அடிமை செய்யாமல் செய்யாதே
நீர்	கடலை	அயரம்	{ அகந்தப்பபடா கிணறேன்
அடைக்கல	{ தூர்க்கையிலே உற்ற { ஒடுப்பிட்ட		
சலம் தூலா	கடல் மூல		

மதவ்யனுப்ப பிறந்தவன் செய்யக்கடி. " கிஞ்சித்காரம் 'களில் மாத்நிரமே பன்று எனக்கு அர்வயமில்லையென்பது; ஸா. 'மாத்யமாஜ திரூ க்ருக்கள் செய் யக்கடிய கிஞ்சித்காரமும் பானியன் செய்யப்பெற்றிவென் எ- று வருந்து கின்றார்.

ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் பெருமான் இலங்கைநகர் எழுந்தருள்வது. ஏற்காகக் கடலில் அணைகட்ட நோந்தபோது மாதரவிரர்கள் மலைகளைக் கொண்டு வந்து எறிந்து கடலைத் தூர்ப்பதைக்கண்ட அணிநிபிள்ளைகள் 'இவ்வாதரங்கள் தமது சக்திக்கு இயன்ற காரியத்தைச் செய்து பெருமான் விஷயத்திலே கிஞ்சித்கரித் தாவ் நாமும் நமது சக்திக்கு ஏற்றவாறு இப்பெரிய காரியத்திலே சிந்து கிஞ் சித்கரிப்போம்' என்றெண்ணி, எல்லா அணிநிபிள்ளைகளும் கடலிலே முழுகு வது, உடனே அந்த சரவுடம்போடே கரைமேல் மணலில் புரண்டு உடலில் ஒட் டிக்கொண்ட மணல்களைக் கடலிலேகொண்டு உதறுவதாய் இப்படிப்பட்ட ஒரு காரியத்திலே ஸேதுபந்தன வைக்கரியத்திற்கு உதவிபுரிந்ததாக ஒரு இதி ஹாஸம் உண்டு; அதனை அருளிச்செய்கிறார் முன் இரண்டடிகளில். இவ்வா லாறு எந்தப் புராணத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறதோ அறிவோம். இது சூழ்வார் தாமாக ஸாக்ஷாத்கரித்த வ்ருத்தார்தமென்பர் பெரியோர் மற்றையாழ்வார்கள் திவ்ய ப்ரபந்தங்களிலும் இவ்வாறு தாமாக ஸாக்ஷாத்கரித்த வ்ருத்தார்தங்கள் சில கூறப்பட்டுள்ளமை அறிக.

" குரங்குகள் " என்ற கிடத்துப் பன்மைக்குத் தகுதியாக 'மலைகள்' என்னுமல் மலையை என்றதின் கருத்தை அருளிச்செய்யுமிடத்துப் பெரியவாச் சாஷிபிள்ளை—“ மலைகளாலே கடலைத் தூர்க்கிறவிடத்தில் மலைகளுக்குத் தொலை புண்டாய் ஸ்ரீ வாதரவிரர்களுக்குத் தொலைவில்லாமையாலே ஒரு மலையை அநேகர் கூடித் தொட்டுக்கொண்டு வருவார்களாய்த்து; ஒரு மலை ஒருவர்க்குப் பாதம் போராதபடி. பெருமிடுக்கா யிருக்கச்செய்தேயும் உபாத்யாயருசி போலே எல்லாரும் கிஞ்சித்கரித்து ஸ்வரூபம் நிறம்பெறவேணு மென்றிருக்கு மவர்களாகையால் இப்படிச் செய்கிறார்களாய்த்து; ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமுடைய ரோடு இல்லாதாரோடு வாகியறத் துரும்பெழுந்தாரும் படியிறே அடிமை கொள் ளுகிறவர் கையும் வில்லுமாய் நின்றநிலைதான்' ” என்றருளிச்செய்திருக்கும் அழகு பாரீர் “ உபாத்யாய ருசி போலே ” என்றதன் விவரம் :—ஒருபாத்யா யர்க்கு ஒருநாள் காலில் முள்ளைக்க, அதை எடுப்பதற்காக ஊசிலேண்டி, மாணுக்கர்களை யழைத்து 'ஓர்ஊசி கொண்டுவரவேணும்' என்று நியமிக்க, உடனே பிள்ளைகளெல்லோரும் ஊசி கொண்டுவருவதற்குப் புறப்பட்டுப்போக ஒருவன் வகையில் ஊசி அகப்பட்டவாதே மற்ற மாணுக்கர்கள் 'இதை ஒருவன் கொண்டிபாய்க் கொடுத்தால் அவனிடத்தில் மாத்நிரம் உபாத்யாயர் உகத் திருப்பர்; நமக்கு என்னுயிற்று? இக்காரியத்தை எல்லாரும் கூடிச் செய்தோமா யிருக்கவேணும்; அப்படிப்பட்ட உபாயமென்? ' என்ற கிந்தித்து, 'ஒரு பெரிய பனைமரத்தில் இவ்வுசியைச் சொருகிவிட்டு அந்த மரத்தை எல்லாரு

மரகக் கடிகச் சுமந்துபோய் உபாத்யாயரெதிரில் போடவேண்டியது' என அறுதியிட்டு அங்குனமே செயதனர்; முடிவில் பனைமரத்தில் ஊசியைத் தேடிப்பிடிக்க முடியாமற் போயிற்று; உபாத்யாயர் மாணாக்கர்களின் ஆஸ்தையின் கனத்தை நோக்கி மிகையாதனர் என்பது நினைத கதை. அவ்வாறுகலே வானாவீரர்கள் ஒவ்வொருவரே பத்தெட்டு மலைகளைத் தூக்க வல்லவரேனும் ஒவ்வொரு மலையிலும் எல்லார்க்கும் அர்வயமுள்ளதாய்விட சிஞ்சிதகரித்த ஆஸ்தாதிபாயம் விளங்குமாறு, குாங்குகள் எனப் பன்மையும், மலையை என ஒருமையுமாக அருளிச்செய்தாரென்க.

வாராங்கள் போலவும் அணிற்றிள்ளைகள் போலவும் சரீர ச்ரமப்பட்டு ஒரு கைங்கரியமும் செய்பமுடியாமற் போயினும், நெஞ்சாலையாவது எம்பெருமானை நினைத்து அவ்வழியாலே பகவத் கைங்கர்யபரர்களில் ஒருவனாக நிற்கலாமே; அதுவுமில்லாமல் என அருமருந்தன்ன மானிடப் பிறவினைப் பாழே போக்கினேனே' என்று கதறுகின்றார் பின்னடிகளில். (உஎ)

உம்பர லழிகலாகா வொளியுளார் ஆனைக்காகிச்
சேம்பலா ஹண்வொழும் முதலைமேல் சீழ்வந்தார்
நம்பர மாயதுண்டே நாய்களோம் சிறுமையோரா
எம்பிராற் காட்செய்யாதே யென்செய்வான் தோன்றினேனே (உஅ)

உம்பரால்	{ (பிரமண முதலிய) தேவர்களாலும்	(இப்படி ஆசரித பகவாதியாய் ரகழிகருமவளிருக்க.)
அறியல் ஆகா	{ (இவ்வகைபென்று பரிச்சேசித்து) அறிய முடியாத	நம் பரம { (நமமுடையரகணத்தில்) ஆபது { மெய்வொரு உண்டே { பனுவண்ணோ?
ஒளி உளார்	{ தேஜோ மயமான பரம பத்ததை விபூதியாக வுடைய எம்பெருமான	நாய்களோம் { நாய்போல் நிக்ருஷ்டரான நம்முடைய
ஆனைக்காகி	கஜேந்தர சூரனுக்காக,	சிறுமை தன்மையை
செய புலால்	சிவந்த மரம்ஸத்தை	ஒசா ஆசாயாதவாரான
உண்டு	புஜித்து	எம் பிராற்கு எம்பெருமானுக்கு
வாமும்	வாழ்கிற	ஆன { அடிமைச்செய்யப் பெருமல் செய்யாதே { (இருக்கிற கான)
முதலை மேல்	முதலையின் மேலே	என் { ஏதுக்காக செய்வான் {
சீறி	சீற்றங்கொண்டு	
உந்தார்	{ (மடுவின் கரையிலே) எழுந்தருளினார்;	தோன்றி { பிரக்தேன் னேன் {

“அயர்க்கின்றேனே” என்று கதறுகின்ற ஆழ்வாரை நோக்கிச் சிலர், “ஆழ்வார்! ‘எம்பெருமானை நெஞ்சாலாவது நினைக்கப்பெறில் போதும், அதுவுக்கூட நான் நினைக்க முடியவில்லையே’ என்று நீர் வருந்துவதில் பயனென்ன? நெஞ்சால் நினைத்த மாத்திரத்திலேயே அவன் வந்து நமக்கு

உ.அ. உம்பரா லறியலாகா.

உதவப்போகிறாஐ? நீண்டகாலம் ஸமாதியில் ஊன்றிக்கிடந்த அலவன் களுக்கும் அவன் டெஹதற்கரிபனாயிராநின்ற னென்றால் உயினை நோக்கிக் வருவதற்குப் பாஸத்திகான் ஏது? ஆனபின்பு நீர் வினாவுக்கு அது. ரக்ஷிததுக் கதழவதில பாயினிலை; உம்முனை உ சத்திடைக்கொண்டு உம்மை சொல்ல; கொள்ளப் பார்ப்பதே உத்தமம்” என னுற்போலே சில வார்த்தைகளைச் சொல்லி அவர்களைப் பேச்சுக்கு உத்தரமாக அருளிச்செய்யும் பாசரம் இது.

மடுவின் கரைவிலே முதலையின் வாயில் அகப்பட்டு உருந்தன கஜஜத்தரம், வாண நாராயண! ஓ! மணிவண்ண நாகணையாப்” என்று அழைத்தவாறே அரைகுலைத் தலை துலை மடுவின் கரையிலே ஒடிவந்தவனன்றோ எம்பெருமான்; இப்படி ஆச்சரித ஸாலபனாய் ஆச்சரித பக்தபாதியான எம்பெருமானிருக்க அவனைக் கடகாகப்பற்றாமல நம்மைநாமே ரக்ஷித்துக்கொள்ளப் பார்ப்பதும் ஒரு காரியமாகுமோ? ஆனால் பரமோத்க்ருஷ்டனை அவன் பரமரிக்குஷ்டமான நம்மை ஒரு பொருளாக நினைப்பனோ என்று சிறிது சங்கிக்கலாம்; இதுவும் அவனுடைய வ் வருபத்தை அறியாதாருடைய சங்கைபாகும்; இவன் நீசன் இவன் உத்திருஷ்டன்” என்று ஏறறத்தாழ்வுகளைப் பாரப்பவனல்லன் எம்பெருமான இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் விஷயத்திலே சிறிதும் அடிமை செய்யப்பெருத பாகியேன ஏதுக்காக ஒரு மனிதனாகப் பிறந்தேனென்று தலையிலடித்துக் கொள்ளுகிறபடி. பரமபதத்தை ஒளி என்ற சொல்லாற் கூறியது வடமொழி வெதப்ரக்ரியையை அடியொற்றியாம்

“செம்புலரனுண்டு வாழும்” என்று முதலையு இட்ட அடைமொழியின் கருத்து என்னெனின்; “த்யக்ஷாநெநவஹிவிவக்ஷதயொவவாந:— திர்பக்ஷாநைவஹி விபக்ஷதயோபசார:” (அதிமாறுஷஸ்தவம்) என்றபடி எதிரியாக நினைக்கவும் தகராக ஒரு ஹீந ஜந்துவை எதிரியாகி அதன்மேல் கோபங்கொண்டது ஆச்சரித பக்தபாதத்தாலன்றோ என்னும் கருத்து வெளிவரும்.

நம்பரம் பருவு என்னும் பொருளதான ஊர: என்ற வடசொல் பரமேனத் திரிந்தது. “நஸ்யுத தாடிவஜெவாடிஜனார: நில-ரொ நில-பொலி—நஸ்ய த்வத பாதபத்மே வரத ஜிபரம் நிர்ப்பஜோ நிர்ப்பயோஸ்மி” என்று அதஸ்திபபது அறிவடையா செயலாதலால் உமக்குப் பரமான கொன்றுமில்லையென்க.

[உம்பராலறியலாகா.] ஆனைக்காக முதலைமேற் சநிவந்தவாலாத:—பாண்டி நாட்டில் இந்தாதயும்நன் என்னும் அரசன் மிக்க விஷ்ணுபக்தியுடையனாய் ஒரு நாள் விஷ்ணுபக்தைச் செப்புகையில் அகஸ்தியமா முனிவன் அவனிடம் எழுந்தருள், அடவோது அவன் தன் கருத்து முழுவதையும் திருமலைப் பூஜ்பபதிற் செலுத்தியிருந்ததனால் அம்முனிவனது வருகையை அறிந்திடாது அவனுக்கு உபசாரமொன்றுஞ் செப்பாதிருக்க, அம்முனிவன், தன்னை அரசன் அலட்சியஞ்

செய்தானென்று மாறாகக்கருதித் கோபித்து நீ யானேபோலச் செருக்குந்
 நிருந்ததனால் யானையுக்கடவன் என்று சரிகை, அங்ஙனமே அவன் ஒரு
 காட்டில் யானையாகத் தோன்றினனாயினும் முன்செய்த விஷ்ணுபக்தியின்
 மஹிமையால் அப்பொழுது விடாமல் நான்தோறும் ஆயிரம் தாமரைமலர்க
 னைக் கொண்டு திருமலை ஆராதித்துவருகையில், ஒருநாள் பெரியதொரு தாம
 ரைத் தடாகத்தில் பூப்பரிததற்குப்போட் இறங்கினபொழுது, அங்கே முனபு
 நீர்நிலையிலின்று தடவச்செய்துகொண்டிருந்த தேவனென்னும் முனிவனது
 காலப்பறநீயிழுத்து அதனைக் கொப்பக்கொண்ட அவனது சரபத்தாற் பெரிய
 முதலையாய்க்கிடந்த ஹரிஹரி என்னும் கந்தருவன் அந்த யானையின் காலிக்
 கௌவிக் கொள்ள, அதனை விடுவித்துக்கொள்ள முடியாமல் கஜேந்திரன் ஆதி
 மூலமே' என்று கூவியபொழுது, உடனே திருமால் பெரியதிருவடியின்மீதேறி
 அங்கு எழுந்தருளிக் தனது சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகித்து முதலையைத்
 துணித்து யானையை அதனவாயினின்று விடுவித்து இறுதியில் அதற்கு முக்
 தியை அருளசெய்தனன் என்பதாம். இச்சரிதம் இவ்வாழ்வாரால், மேல்
 "பெண்ணுலாஞ் சண்டிணனும" என்ற பாட்டிலும், திருப்பள்ளியெழுச்சியில்
 "கொழுக்கொடி முதலையின்" என்ற பாட்டிலும் அதுஸந்திக்கப்பட்டுள்ளமை
 அறிக. (உஅ)

ஹரிலேன் காணியில்லை உறவு மற்றொருவரில்லை

டாரில் நிற்பாதமூலம் பற்றிலேன் பரமமூர்த்தி

காரொளி வண்ணனே கண்ணனே கதறுகின்றேன்

ஆருளர் கணிகணம்மா அரங்கமா ககருளானே

(உக)

பாரில்	இத்தல் பூவிலே	பற்றிலேன்	{ (தஞ்சமாகப்) பற்றுதலு யிராநின்றேன்;
ஹரிலேன்	{ தேவரீர் உகத்திருநூற் திருப்பதிகளிலே பிறக்கப் பெற்றிலேன்;	பரமமூர்த்தி	மிகச் சிறந்தவனே!
காண இல்லை	{ (மருப்பாலவாண்டு யானை முதலானவற்றிற்காக வீட்டட்ட) காலப்பாற் சிவம் எனக்கில்லை;	காண ஒளி வண்ணனே	{ மேகத்தின காந்திபோன்ற மேனி விறமுடையவனே!
உறவு இல்லை	பக்துகருளிலேன்,	கண்ணனே	பூதி க்கருஷ்ணனே!
மற்று ஒருவர் இல்லை	{ தோழன்மார் முதலானவர்களுமா ஒருவருடிலேன்	கதறு கின்றேன்	{ (கேறு புதலற்ற உண்ணமே) கூப்பிடா கின்றேன்;
நினை பாதம் மூலம்	{ தேவரீருடைய திருவடிகளிடம்	அம்மா	வ்வாயிக்!
			அரங்கமா ககருளானே.---
		கணிகண ஆர் உணர்	{ (உண்ணப்பொழிய வேறு) ரக்ஷக யார இருக்கிறார்!

கமக்கு ஒருவிகத்தாலும் வேறு தடபா' தென்று நிச்சயித்து விசாரமற்
 திருப்பதற்கு இடமில்லாமையை விரிய உரைக்கும் பாகரம் இது.

ஊரிலேன்.—வேறு எவ்வித யோக்யதையுமில்லாமற் போனாலும் ஞானக் காமம், கையில, திருமலை, பெருமான்கோரில் முதலிய தியாயக்கச வகையில் ஜம்ம மாவது கிடைத்தால் அதைக்கொண்டு உபயு பெறலாம். அப்படியிட்ட ஒரு தேசத்திலும் எனக்குப் பிறவி கோவிலையே' என்கிறார்.

காணியில்லை — தியயதேசத்தில ஜம்மம்ல்லா னிடிலும் உபயோகணாத் தமாக ஏதாவது கொஞ்சம் கராம சூழிகள் ஏற்பட்டிருந்தால் அந்த உபயோகவேண் டிய காலங்களில் யாத்ருச்சிகமாக இடையிலே ஒரு தியயத்தச ஸ்வை கிடைக் கக்கூடும் (முண்பாக்கத்தின் வழியிலே திருப்பபுத்தி கிருமபிபாலை); அப் படிப்பட்ட பரஸந்தி நேருவதற்கு ஒரு குறியளவு காணியுமில்லை யென்கிறார்.

இவையொன்றுமில்லையாகிலும் தியயதேசவாலிகளோடு உறவு இருக்கு மாகில் பத்துக்குறிய பரிபாலனத்துக்காகச் சிலகாலம் அந்தப்போகவும் அத டியாக பகவத்தேவை கிடைக்கவும் பரஸந்தியுண்டு; அப்படிப்பட்ட உறவினர் களும் எனக்கிலலை; ஆனதென்ப ஒரு வழியிலும் உன்னையெற உபாயமில்லாமை யாலே "கின்பாத மூலம் பற்றிலேன்" என்கிறார்.

இப்படி ஒரு கைம்முதலுமில்லாதவனென்ற காரணத்தினால் என்னை நீ விட லாகாது; கெட்டுப்போன உடைமைமையப் பெறுவதற்கு உடையவன் முயற்சி செய்யுமாபோலே கெட்டுப்போன அடிபேணப் பெறுவதற்கு நீ முயலவேண் டும்படியான இவ்வொழிக்கவொழியாத உறவு இருப்பதை கொக்கவேணுமென் னிறார், பரமமூர்த்தி என்று தொடங்கி. (உக)

மனத்திலோர் ஞாய்மையில்லை வாயிலோரின்சொல்லில்லை
சினத்தினால் செற்றம்நோக்கித் தீவின வினிலன்வாளா
னத்துழாய் மாலையானே போன்னிருத் திருவரங்கா
எனக்கினிக் கதியென்சொல்லா யென்னையா னுடையகோவே (நட)

புனம தடிய	{ தன்னிலத்திலே வளர்ந்து கொலிதான திருத்திழாயை	ஞாய்மை	{ தெளிவு கொஞ்சமும தில்லை இல்லை
மாலையானே	{ மாலையாக அணிந்துள்ளவனே!	கையில்	கையிலே
பொன்னரி கும்	{ காவேயகோலே குழிபட்ட	நா தின	{ ஒரு நம்மசாலதும் சொல்லில்லை கிடை யாது;
திரு அரங்கம்	{ தீராமத்திலே செய்திருநடைமனே!	கான	பெருகாரணமாக
எவ்வீன	அடியவீன	சினத்தினால்	கோபத்தால்
ஆன் உடைய	தடியையாகக்கொண்ட	செற்றம்	{ உடைமை தொறப்ப கோக்கி பாத்தல்
கோவே	ஸ்வாமிநானகனே!	தீவின	{ மனசு கொடுமையாக வினிலன் வந்ததை சொல்லா தேவியன்;
சனத்தில்	சனம் மகஸயிலே		

எனக்கு	{ இப்படிப்பட்ட தூர்க்குணங்கள் கிறந்த எனக்கு	இனி	இனிமேல்
		கதி என சொல்லு	என்ன கதி? அருளிச்செய்யவேணும்

“குளித்து மூன்றனையொம்பும்” என்ற பாட்டுத்தொடங்கி ஐந்து பாட்டுக்களாலே தமாதித்தில் ஒருவித நன்மையும் கிடையாதென்பதை வெளியிட்ட ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான், “ஆழ்வீர்! உம்மிடத்தில் ஒரு நன்மையும் இல்லையென்றீர்; இருக்கட்டும், ஒருவித நன்மையுமில்லாதாட போலே ஒருவித தீமையுமில்லாதிருக்காலும் போதும்; அப்படி உண்டோ?” என்று கேட்க; “நதிலி தக்கி கடிவிலிவொடுக ஸஹஸ்ரஸொய நஜபாவ்யுபாயி—தநிந்திதம் கர்த்தவ் திலோக ஸஹஸ்ர சோயந்ரமயாஸ்ததாயி” என்ற ஆளவந் தாரைப்போலே என்னிடத்தில் கிடையாத தீமை உலகத்திலேயே இல்லை! எல்லா வித தீமைகளும் என் பக்கல் குடிக்கொண்டிருக்கின்றன வென்கிறார்.

மனத்தில் ஓர் தூயமை இல்லை—காமம், க்ரோதம், லோபம், மோஹம், மதம், மாத்ஸர்யம் என்று சொல்லப்படும் பல தூர்க்குணங்களில் ஒன்றாவது குறைந்தாவ கொஞ்ச மாவது சித்தகந்தி ஏறபடும், அப்படியுமில்லை யென்கை

நெஞ்ச பூர்ணமாகக் கெட்டுப்போயிருந்தாலும் வாயில் நாலு நல்லசொற்கள் வந்தாலாவது நாலுபேர் பார்த்து ‘இவன் நல்லவன்’ என்று சொல்லுகட்டும், இப்படியுமில்லை; தபசிப்போயும் ஒரு நல்லவர்த்தை வாயில் வருவதில்லை. ஒருவன் நல்லாடை யுடுத்து நால்வாக்கு நல்லனாகத் திரிந்தானாகில அவனுடைய அந்த மனமையைப் பொறுக்கமாட்டாமல் நிஷ்காரணமாக அவர்களைப் பழித்துக்கூறும் மசாற்களுக்கு எல்லை யில்லை. “சினத்தினால் செற்றம் நோக்கி” என்றவிடத்திறகு “ஓராளும் ஒரு நோக்கும் நோகவாய்த்துப் பார்ப்பது” என்றா பெரியவாச்சான்பின்னே அதாவது-இவன் க்ருரமாகப்பார்க்கிற பார்வையொன்றிலேயே ஓரான் பாயஸலாய் விடுவான் என்றபடி.

இப்படி தமது தீமைகளைப் பரகத உரைத்த ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் “ஆழ்வீர்! பேற்றுக்கு பாதிபந்தகம் எல்லாவேவணுமோ அவ்வளவும் உம்மிடத்தில் இருப்பதாகக் கூறுவன்றீர்; இப்படிப்பட்ட உம்மை நான் என் செய்வல்லென்; உம்முடைய கருமபலனை நீர் அதுபவிக்கக்கடவீர்” என்று உபேகஷதோற்ற அருளிச்செய்ய, அதற்கு உத்தரமாகப் “புனததுழாய் மாலே பாணே” என்கிறார்; கம்முடைய குறைகளைப்பார்த்து அகலவொண்ணாதபடி, ஒழிக்கவொழியாத உறவே வேறுதுவாகக் கைப்பற்றக் கடவோமென்று காக்கு மியல்வினனாயிருக்கு விருப்பத்தோற்றத் தனிமலை யிட்டிருப்பவரன்றோ தெவ நீர்; நாங்கள் கருமபலனை அனுபவிப்பதற்கு நீ தனிமலை யிட்டிகொண்டிருப்பாணேன? என்கை (௬௦)

(五)

அரங்கமர நகருள்ளே !	ஒனது ம	{ ஒனதுகும் உதவாதவன
சுவினா	அல்லே	{ யிர நினைவேன
தனம்	செவ	{ பழுப்பறின அதரத்தை
படைத்தாரில்	உயிருக்கே	{ புறப் பாத்கட்கும்
அல்லேன	கான்	{ செந்தவனல்லேன
தனம்	{ (ததியரசாதனம் முதலிய	துவக்கு அறி
படைத்தாரில்	{ உற்றுக்காப்ப) பணம்	{ ஸம்பந்தம்
	{ ஸம்பாதித்தவ கனி	{ அற்றுப்போம்படி
அல்லேன	செந்தவனல்லேன ;	துரிசன
எனறன்	{ எனனைச் செந்தவர்களுக்கு	ஆனேன்
உற்றவர்க்கு		{ கன்னாடியினேன் ;
உவந்த நீர்	{ உபபத்கண்ணீர்போல	(இப்படிப்பட்ட எனக்கு)
பேர		பெரி
		ஜகமத்தை
		அவததமே
		வயந்தமகவே
		கந்தாய
		கொடுத்தாய்

உபநிஷத்திலே “யதாக்யாஹவித்யாஸஹஸ்ரம் ப்ராஹ்மயாக்” யதாக்யாக

“ ஐக்கிய ஐக்கியப் பலிா ஹி த ஸ்வபுதொலகயிதா ஸெவூஸெவூஸ
வஸியா ஹி தஸெவபாடு காஷயிதா க்யதூரக்யுடு க்யகிஸிநலிடிநுமஹி-தம்
வாவிச்யதாகதபும்புதம் வரவாஜி-டுடு காரகிதம் தகியாணாம்பச்யபா

பசுஷ்யேபயவிர ஹிதஸ் ஸர்வதோபசுஷித்வா ஸேவ்யாஸேவ்யௌ ஸம்பாஹிதஸ் ஸேவ்யாதோஷயித்வா | க்ருத்யாக்ருத்யே கிம்பி ரவிதர்கர்ஹிதம் வரபி க்ருத்வா கர்த்துமயுக்தம்வரவரமுநே காங்க்ஷிதம் த்வத்ப்ரிய-னாம்” என்று ஸ்ரீவரவாமுநி முதகத்திலே ஏறும்பியப்பா அருளிச்செய்ததும் இங்க்ருதியை ஆதாரமாகக் கொண்டேயாகும். ஆகையால் கல்விஷயத்தில் விநியோகத்துக்காகத் தீவவழியில் ஆர்ஜனம் செய்வது பாலத்தாதுமதமே ; இது நிர்க :—இங்கு, தனம் படைத் தாரிலல்வேன் என்பதற்குக் கருத 'பா'தெனில ; இது வரையில் நான் காவ, மோசம் முதலிய தீவவழிகளில் எவ்வளவோ பணம் ஸம்பாதித்திருப்பேன் ; அவற்றில் சிந்திது பாகமாவது பாகவதாராதநத்திற்காகக் கலபிககப்பட்டிருக் குமேயானால் திருமங்கையாழ்வாரைப்போலே காணும் அவாவற்று விடுபெற்றுத் தொலைப் பழவினைபை முதலரியத் தடைபிராது ; அப்படி ஸத்திஷபத்திலே விநியோகப்படுகிற தனத்தை நான் படைக்கவில்லை என்பதாம்

“பொருள் கையுண்டாப்ச் செல்லக்காணில் போற்றி யென்றேற்றெழுவர்” (திருவாரம்பொழி—க-க-௩) என்றபடி கையில் நாலுகாச நடமாடுமெனவு கழிந் தால் பந்துக்களும் நோக்கமாட்டார்களென்ற கருத்துடன் இரண்டாமடி அரு ளிச்செய்கிறார் உவர்த்த நீர் போல-உப்புத் தண்ணீரை முதத்திலே இறட்டிக் கொண்டால் கண்விழிக்கவொண்ணாதபடி கரிக்குமாபோலே என்னை அவர்கள் நேர்முகம் பார்க்கமுடியாதபடி அவர்கட்கு நான் தீயனாய் விட்டேனென்கை

நான் நெநொளாக விரும்பிப்போந்த மின்னிடை மடவார்கட்காவது நல்லனா யிருப்பேடேறெவென்றால், அதுவுமில்லை ; அவர்களிடத்திலும் என களனத் தனத்தை உபயோகித்தபடியாலே அவர்களாலும் திரஸ்கரிக்கப் பட்டே னந்தோ ! என்கிறார் மூன் றாமடியில் துவக்கு அற என்பதற்கு, ஸ்த்ரீகனோடு ஸப்பந்தம் அறுப்படி என்று பொருள்கொள்ளாமல், ‘உன்னோடுண்டான உறவு அறுப்படி’ என்று பொருள்கொண்டு ஸ்த்ரீகள் பக்கவிலேயே நான் கள்ளனாய்த் திரிந்தொழிந்தேன என்று சிலர் உரைப்பது சுவைக்கேடு ; வ்யாக்யாதத்திற்கும் சேராது செவ்வாயினாக்கே எனறவிடத்து ஏகாரம்-உம்மைப்பொருளதாம். “தண்மைக்கு எல்லுபான ஸ்த்ரீகளுக்குமாகாதே அவர்களாலும் பஹிஷ்கரிக்கப் பட்டேன நானொருவனென்கிறார்” என்பர் பெரியவர் சசான்பிள்ளையும்.

இம்முன் மடிகட்கும் உள்ளுறை பொருள் :—[தவத்துள்ளர் இத்தாதி.] உன் னுடை ரிாமேறுதுக விஷயிகாரத்துக்கு வினோதியாக நான் ஒரு ஸ்வபாவ்ருத்தி யும செய்பவிலலை : கையில் காசுள்ளவனாயிருந்தேனாகில் ஆகிஞ்சர்பத்தில் குறை யுடையனெவன் ; அங்கனுமில்லை ; அகிஞ்சரர்களில் தலைவனாயிராநின்றேன். கொண்டபெண்டிர் மக்களுற்றார் சுறறத்தவர் என்ற ஆபாஸ பந்துககளோடே போதுபோக்காநின்றேனாகில் “சேலெய்கண்ணியரும் பெருஞ்செவ்வமும் நன்மக் கற்றும், மேலாததாய் தந்தையுமவரே யினியாவாரே” என்னும்நிலைவாபந்த பிறகு

நாம் கைப்பற்றுநீவாமென்று நீ ஆறியிருக்கலாம்; அங்கனத்தில்லை; பந்துக்களுக்கு என்னால் ஆகக்கூடிய நன்மை ஒன்றுமில்லாமையாலே அவர்கள் என்னை விட்டுப் பிரிந்தனர்; செலேய்கண்ணியரிடத்தும் நான் கன்னனாய்ப் போர்த்தபடியாலே அவர்களும் என்னைத் துரத்திவிட்டனர். இனி உன்னுடைய விஷயிகாரம் இடையூறின்றி உளபுதுரவாமென்றவாறு. இந்த உள்நுறை பொருளுக்கு நான்காமடியோடே ஸங்கதி எங்கனெனெனில்; இப்படி உன் விஷயிகாரத்திற்கு நான் உசிதனாயிருக்கச்செய்தேயும் என்னை நீ உபேகநிபபதால் என்னை நீ வினைபடைததாயிற்றே என்கிறார். அவத்தம் - அவத்பம் என்ற வடசொல்விகாரம். ... (௩௧)

ஆர்த்துவண் டலம்பும்சோலை யணிதிரு வரங்கந்தன்னுள்
கார்த்திர ள்ளையமேனிக் கண்ணனே உன்னைக்காணும்
மார்க்கமொன் றநியமாட்டா மனிசரில் துரிசனாய்
மூர்க்கனென் வந்துகின்றேன் மூர்க்கனென் மூர்க்கனெனே. (௩௨)

வண்டு	வண்டுகள்	உன்னை	உன்னை ஸாக்ஷாத்கரிக்க
ஆர்த்து	ஆரவாரம் செய்துகொண்டு	காணும் மாரக	கூடிய உபாயமொன்றையும்
அலம்பும்	அலைந்துகொண்டிருப்பதை	கம் ஒன்று	
சோலை	சோலைகளாலே	அறியமாட்டா	அறியமாட்டாதவனாய்,
அணி	அழகு பெற்றிருக்கிற	மனிசரில்	மனிதர்களுக்கும்
திரு அரங்கம்	ஆரங்கத்திலே (பள்ளி தன்னுள்)	துரிசன் ஆய	கன்னனாய்,
நார திரன்	மிகவுயர்ந்ததை ஒத்த	மூர்க்கனென	{ மிகத்தது வி. மாட்டாத மூடனாகிய அடியேன்
அனை		வந்து	{ (வேறுபுகவதறு, தேவர் திருமுன்பே) வந்து கினேறேன் ;
மேனி	திருமேனியையுள்	மூர்க்கனென்	{ எனனுடைய தன்மைமைய நன்றாகக் கடவுளிடமுள்ள
கண்ணனே	பெருமானே !	மூர்க்கனென	{ வேறுபுகவதறு, தேவர் திருமுன்பே) வந்து கினேறேன் ;

எமபொருமான ஆர்த்துவரை கோக்கி “ஸமஸாரிகளுக்குக்கூட ஆகாதபடி அஸாமான நீர் என்னிடத்தில் வந்து நிற்பதென்?” என்று கேட்க; என்னுடைய மூர்க்கத்தனத்தாலே நான் துரின்றேனகாண் என்கிறார்.

வண்டுகள் பலவகைப்பட்ட மலர்களிற் பெருகும் தோலைப் பெருகுவதற்காகப் போரவாரம் செய்துகொண்டு அலைபாடுகிறதென்ற சோலைகள்குழந்த திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் காள்மேகங்களெல்லாம்கூடி இங்கனே ஒரு உருவெடுத்துக் கிடக்கின்றனகொல் என்று சங்கிக்கும்படிபாகப் பாம்போகையமாட்ப் பள்ளிகொண்டிருளாநின்ற பெருமானே ! தேவரீரை ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பெறும் உபாயம் இன்னதென்று அறியமாட்டாதவர்களில் பெருங்கன்னனாகிய அடியேன் என்னினைமைய நினைத்துப் பாரததால் தேவா திருமுன்பே வந்து நின்றுகொண்டு போக்ப

தையே இல்லை; ஆயிரக்கச்செய்தையும் புத்தாயுத்தம் ஆராயமாட்டாத மூர்க்கனாகையாலே லஜ்ஜாபயங்கனாற்று வந்து சிந்திறென்கை.

[கார்த்திரளணைமேனி.] தேன்வெள்ளத்தைக்கண்டு கடவென்று மயங்கிவந்த மேய்க்குட்டவன் கழுத்தளவாகப் பருகி நெகிழ்ந்து போகமாட்டாமல உன்னை புதுந்து சரயந்தனகொல என்று சங்கிக தம்படியாகவாசிற்ப பெரிய பெருமான் கண்வளர்த்தருளுகிறபடி. வடிவின்ருமையாலும், குவிர்ச்சியாலும், பரோபகாரமே இயல்வாயிருக்கையாலும். தனக்கென்ன ஒன்றும் வலத்துக் கொள்ளாமையாலும் மேகத்தை எம்பெருமானோடே போவியாகச் சொல்லுகிறது.

கண்ணனே! என்று மேகத்திற்காட்டில்வாசி சொல்லுகிறது; மேகமானது தூரத்திலிருந்து ஜலத்தை உதவிவிட்டுப் போய்விடும்; ஸ்ரூதீயனுயவந்து கிட்டித் தன்னை உபகரிக்குமவனுயிற்று எம்பெருமான்

அவனைக் காணும் மார்க்கங்களாவன — கர்மயோகம், ஜ்ஞானயோகம், பக்தியோகம், அவதாரஹஸ்யம், புருஷோத்தமவிதையை, புண்டரீகசுந்தரவாஸம், திருநாமஸங்கீதத்தனம் முதலிட உபாடங்கள். (௩௨)

மெய்யெல்லாம் போகலிட்டு விரிசூழ லாசில்பட்டு

போய்யெல்லாம் பொதிந்துகொண்ட போழ்க்கனென் வந்துநின்றேன்

ஐயனே அரங்கனே உன் னருளென்னுமானைதன்னால்

போய்யனென் வந்துநின்றேன் போய்யனென் போய்யனெனே. (௩௩)

மெய் எல்லாம்	{ மெய்யான (நனைவு, சொல்லு, சொல்ல ஆகிய) எல்லாவற்றையும்	அரங்கனே !	
போக விட்டு	நீக்கிவிட்டு	உன் அருளானாலும் ஆகை	{ தேவசீருடைய கருபையிலே புண்டான ஆசையினாலே
விரி	{ விரிந்த கூந்தலைஉடைய குழலாரில்	தன்னால்	
பட்டு	ஆழங்காற்பட்டு [அகப்பட்ட]	வந்து நின்றேன்	(நான் எப்படிப்பட்டவனென்றால்)
போய்	{ எல்லாவிதமான எல்லாம்	போய்யனென	
பொதிந்து	{ நிறைந்துகொண்டிருக்கிற	போய்யனென	மனமொழி மெய்களாகிற முனைது கரணங்களிலும் போய்யன்;
போழ்க்கனென	{ கருதரினென	போய்யனென	
ஐயனே	ஸகலமந் !	மேகமே	{ (மேகமே திருமுனடே வெட்கமற்று) உன்னை நின்றேன்.

தமமுடைய தாழ்வுகளை வாயார சொல்லிக் கதறி தேவசீருடைய கருணையொன்றையே எதிர்பார்த்திருப்பவனாயினே என்கிறார்.

மனம், மொழி மெய் என்கிற முக்கரணங்களிலும் ஸத்யம் திவ்யாயிருக்கப் பெற்ற உத்தமாதிகாரியாயிருக்க முடியாமற் போனாலும் ஏதாவதொரு கரணத்தி

லாவது ஸதயமாயிருக்கலாம்; அப்படிப்பட்ட நிலைமையும் எனக்கில்லை; விஷயந்தர ப்ராவண்பததாலே பொய்தவிர வேறிலலாதவனுபிராபினதேன். ஆயினும் "தேவரீருடைய திருவருள் இருக்குமானால் நமக்கொரு குறைவுமில்லை" என்கிற விச்வாஸமொன்றுமாதிரும் என்னிடத்தில் உள்ளதாதலால் அக் கருணையினுள்ள நசையாலே வெட்கமும் அச்சமும்ற்றுத் திருமுன்பே வந்து நின்றேன் என்கிறார்

மாதர்களைச் சிறப்பித்துக் கூறவேண்டும்--தது 'அழகாகமுடித்த கூந்தலை யுடையவர்கள்' என்று வாணிப்பதைவிட்டு விரிசுழலார் என்பது பொருத் துமோ? எனின்; காமுகராயிருப்பவர்கள். ஸதீர்களை கூந்தலை முடித்திருக்கக்கண் டால் ஆ! இதொரு மயிர்முடியே 'மாலையறறின அழகென்!' என்று அதிலே ஈடு படுவார்கள்; கூந்தல் விரிந்திருக்கக்கண்டால் 'கூந்தல் விரிந்து காலளவும் தொங் குகிற அழகென்!' என்று அதிலே ஈடுபடுவார்கள். ஆனபின்பு, விரிசுழலார் என பதும் பொருத்துமென்க.

போழ்க்கன்—முறைகேடன, வழிதப்பினவன் (ந.க.)

உள்ளத்தே யுறையும்மலை உள்ளுவா னுணர்வொன்றில்லாக்
கள்ளத்தேன் நானும்தொண்டா ட்த் தொண்டுகே கோலம்பூண்டு
உள்ளுவா ருள்ளிற்றெல்லா முடனிருந் தறிதியென்றே
வெள்கிப்போ யென்னுள்ளோநான் விலவறச் சிசித்திட்டேனே (ந.ச.)

உள்ளத்தே	நெருகினுள்ளே	உள்ளுவார்	} சிந்திபடவாசன சிந்திப்ப தென்னை நிறையும
உறையும	வாஸனசெய்கிற	உள்ளிற்று விலவறம்	
மலை	எமடெரு வானுதிய உண்ணை	உடன	} உடையிருந்து அறிவி எனது
உள்ளுவான்	{ சிந்திப்பதற்குதுட்பான உணர்வு அறிவு	இருந்தி	
உணர்வு		அறிவி எனது	
ஒன்று இல்லா	சிறிதும் இல்லாத	(நான உணர்ந்து)	
கள்ளத்தேன்	{ கள்ளஞ்சுப நானும் ஆடிபேறும்	நான	நான்
தொண்டி ஆய்		எனஉள்ளே	எனசுருளினே
தொண்டிக்கே	{ (உன) அடிமைப்பே அநவசித்தவருய	வெள்கிப்ப	} மருவும் வெட்கப்பட்டி
கோலம்		டேய	
பூண்டு	{ அவவடிமைக்கு உருகேவருகளை அணிந்த	விலவ அற	{ விளையக்கத்து எதும்பு முறிப்பிட்டி
(இருந்திடே"தினுட)		சிரித்திட்டேன	சிரித்தேன

தொண்டுகே கோலம்பூண்டு வெள்கிப்போய எனதுள்ளே நான விலவறச் சிசித்திட்டேன என்று அநவரப்த.

நாமுரிடம்பதேடி ஒடவேண்டாதபடி நமதுநதயத்தினுள்ளே எப்போதும் வந்து நெருங்கியிருக்கிற உண்ணைச் சிந்தைசெய்வதற்கு எற்ற அறிவு இல்லாத

ஆத்மாபஹாரக் கள்ளனாகிய அடியேன் உனக்கு அடிமைசெப்பவன்போலத் தோன்றி “இவன் பரமபாகவதன், பரமபக்தன்” என்று கண்டாரடங்கலும் புகழும்படியாக “தொண்டியொத்த துளவமும் கூடையும் பொலிந்து தோன்றிய தோள் தொண்டாடிப்பொடி” என்றபடி கைவகாயவேஷங்களைப் போட்டுக் கொண்டு திரிந்தபோதிலும் “இன்னாரின் இன்னது நினைக்கிறார்கள்” என்று எல்லாருடைய நினைவையும் நீ நெஞ்சினுள்ளேயே இருந்துகொண்டு அறிவின்றி யென்று உனது ஸர்வஜ்ஞத்துவத்தை நான் அதுஸந்தித்தவாறே ‘ஐயோ! நமது கள்ளவேஷம் வெளிப்படையாபிற்றே’ என்று வெடகமடைந்து எனக்குள் ளேயே நான் சிரித்துக்கொண்டேனென்கிறார்.

“நானும் தொண்டாய்” என்றவுடனே எம்பெருமான் “ஆழ்வீர்! என்ன சொன்னீர்? மெய்யான தொண்டா நீர்?” என்ன; “இல்லை இல்லை, தொண்டுக்கே கோலம் ஸ்ரீமேடணத்தனை” (அதாவது வேஷதாரித்தொண்டன்) என்றார். மலை என்பதற்கு “எம்பெருமானை” என்று படர்க்கையாகப் பொருளுரையாது, “எம்பெருமானாகிய உன்னை” என்று முன்னிலையாக உரைத்தது-அறிதி என்ற முன்னிலை முற்றுக்குச் சேரவேல் தெலாவ.

“ஹா தாவெட்டென் விமலகந்தே - ஸ்வாத்மாயேசம் விகர்ஹதே” என்ற கருத்து சுற்றடியில உடையும் விலவறச் சிரித்திட்டேன் என்றது — எல்லை கடந்து சிரித்தனமனைபக கூறியவாறு ... (௩௪)

தாவியன் இலகமெல்லாம் தலைவிளாக் கொண்டவெந்தாய்
சேவியே னுன்னையல்லால் சிக்கெனச் செங்கண்மாலே!

ஆவியே! அமுதேயென்ற னாகுயிரனை உவெந்தாய்!

பாவியே னுன்னையல்லால் பாவியேன் பாவியேனே.

(௩௫)

அன்று	{ அகதாலத்தில (தரிசுந்ரம, உதாரத்தில)	என தன் ஆர உயிர் ஆனைய உந்தாய்	{ (எனனை கல்வழியிற செவ்விதத எனது) அருணமயான ஆத்மாபைப்போன ந என்று தலைவனே!
தாவி	கடந்து	பாவியேன்	பாவியாகிய மான்
உவகம்	{ எவ்வா வளக்களை உம்	செவிகன	{ உவகமாக (எப்போதும் வீடாமல்)
தலை வினாக கொண்ட	{ (செருக புயி ளான) வியாபித செருக	உவன	{ உவனத்தவர (சான்றியோரை)
செங்கண் மாலே	{ செருக அருக வர்களை மண்டி திருநிலை	சேவியேன	உவன்கமரட்டின
ஆவியே	{ (வனது உயிர் தரித் திருப்பதற்கு சாணமான) பஞ்சபரண உவவானவனே!	பாவியேன்	தினைதகவும மரட்டேன;
அமுதே	அமுதம் பொன்னமனே!	பாவியேனே	நான் பாவியே யவனே

கீழ்ப்பாட்டில் தமது கள்ளத்தன்மையைப் பேசி, “இடபடிடப்பட்ட நாம் எம்பெருமானைக் கிட்டுதல் தகாது” என்று ஆழ்வார் அவ்வம்பெருமானை விட்டு அகலநினைக்க, அப்பெருமான் ‘ஆழ்வார் நாம் உலகத்தாருடைய தாழ்வு களைக் கண்ணெடுத்திப்பாராது அவர்களுடைய ஸ்வலப குணத்தையே பாராட்டி அவர்களை அடிமை கொள்பவரல்லோமோ?’ என்று தன்னுடைய வாத்தஸ்யம் விளங்குமாறு எல்லாரையும் தான் அடிமைக்காண் - தீர்நிகரமாவ தா சரித்திரத்தை இவர்க்கு நினைபூட்டிச் சமாதானமுண்டாகுமாறு செய்ய ; அதனால் ஆழ்வார நாம முன்பு அவனைவிட்டு கிலகிச்செல்லும்படி நினைந்த தமது குற்றத்தைப்பாராட்டி, “பாவியேன் பாவியேனே” என்று தன்மை வெறுத்துக்கறி, எம்பெருமானைத்தவிர வேறொரு கடவுளை நினைத்ததும் தொழு தலும் செய்யாத தமது தன்மையை வெளியிடுகின்றனர்.

எந்தாய்—எந்தை என்பதன் ஈறுதிரிந்தலிளி சீக்கென—குறிப்பிடைச் சொல். ஆவி—உயிர் நினைத்திருக்கக் காரணமான பஞ்சரோணன். என்றன்—தன்—சாரியை. அனைய—உலமவுருபு : அன்—இடைச்சொல் பகுதி (இது—அன்ன—எனவும் வழங்கும்) குறிப்புப் பெயரெச்சம் பாவியேன்—என்ற முன்றில், முதலது—எதிர்மறைத் தன்மை யொருமை முற்று இரண்டாவது—தன்மை யொருமைப் பெயர் ; எழுவாய். மூன்றாவது—குறிப்பு முற்று.

[தாவியன்றுலகமெல்லாம்.] உலகமெல்லாம் தாவியளந்தவரலாறு : —மஹா பரிபென்னும் அஸாரராஜன் தனது வல்லமைபால் இந்தியன் முதலிய பாவனா யும்வென்று மூவுலகங்களையும் தன்வசப்படுத்தி அரசாண்டு செருக்குக்கொண் டிருந்தபோழுது அரசிழந்த தேவர்கள் திருமாலைச் சரணமடைந்து வேண்டி, அப்பெருமான், குள்ளவடிவான வாமநாவதாரங்கொண்டு அம்மாவலியினிடஞ் சென்று தன் காலடியால் மூவடிமண் மேண்டி அதுகொடுத்தற்கு அவன் இசைந்தவுடனே திரிவிக்கிரமனாக ஆகாயத்தை அளவி வளந்து ஓரடியாற் பூலோகத்தையும், பறரோரடியால் மேலுலகத்தையும் அளந்து, மூன்றாடியக்காக அவன்முடியிற் காலைவைத்து அவனைப் பாதாளத்தில அழுத்தி அடக்கின்ன் என்பதாம் (௩௫)

மழைக்கன்று வரைமுனேந்தும் மைந்தனே ' மதுரலாடே '
உழைக்கன்றே போலநோக்க முடைபவர் வலையுள்பட்டு
உழைக்கின்றேற் கென்னைநோக்கா தொழிவதே உன்னை என்றே
அழைக்கின்றேன் ஆதிமூர்த்தீ! அரங்கமா நகருளானே (௩௬)

அன்று	{	இந்திரன்	முன	{	பசிக்கோபத்தால்	மனமுக்கு	{	பசு முகலியை மழையி
		எழுநான் விடாமனா			முனடமலே			
		பெய்வித்த)						
		அகதாவதிலே						

வரை	கோவர்த்தக பரிவர்த்தனை	பட்டு	அடிபட்டு
எத்தம்	(கையில குடையாக) ஏந்திய	உழைக்கனை	} சுழிக்கிற என்னை
மைத்தனே	மிகைகை யுடைய உனே!	நேற்கு என்னை	
மதுர ஆறே	{ இனிய ஆறுமே மால் எல்லா நகரம் விடாமை தீட்டினே!	சோகமா உழைக்கே	{ மடக்கியாம லிருப்பதும் தருதியோ?
உழை	{ மால் தட்டின	ஆறு ஆற்றி	முடிமுடி நடைவனே!
சென்று போல	விழிபெனா	அரங்கம் நடுநாளை	—;
நோக்கம்	விழியை உடைய	உன்னை	{ தேவரீரை
உடையவர்	மரதாளின	அன்றே	{ நோக்கியன்றே
உலையன்	{ (அகத நோக்கி) உலையினுள்ளே	அழைக்க	{ காண கூப்பிடா
		கிணறேன	{ நின்றேன

பேறு பெறுவதில் னிரைவு மிகுதியால் ஆறறுமை கரைபுரண்டு பெரு மிடறுசெய்து கூப்பிக்கொள்ளுர்

இந்திரன் பசிக்கொய்த்தாலே ஏழுநாள் விடாமழை பெய்வித்து வருத்தப் படுத்தின காலத்தில் கோவர்த்தகநீரையைக் கொற்றக்குடையாக வெடுத்த ஆய ரையும் ஆயிரையையும் சுத்ததருளினவனன்றோ நீ; அப்படி அவர்களைக் காப்ப தற்கு அவர்களிடத்தில் என்ன குணம் கண்டுபிடித்தாய்? அவனிடையருடைய கோஷ்டியிலாவது பசுக்களின் திரளிலாவது அடியேனையும் சேர்த்துக்கொள்ள லாகாதா? என்னும் இரக்கப் பொருள் கொன்ற மழைக்கன்று வரைமுனேந்தும் மைத்தனே! என்கொள்

மதுர ஆறே!—ரக்ஷிதநுளாயன் உபேகிததீபாதினும் உன்னை விட முடிவில்லை! என்பது கருதது. ஆறானது ஏரி, குளம் முதலிடையையே ஓர்டததிலேயே இராமன் நாகாதேசங்களிலும் போய் பெருகுவதுபோல எம்பெருமான் அடியார் இருகருமிடங்களில் லெல்லாம்போய் லீஸவை ஸாதித் தருள்கின்ற ஸௌலப்யமும் இந்த முற்றுவமையால் நேரறறுமென்க.

உழைக்கின்றேபோல நோக்க முடைவர்—ஸ்திரீகள்; வடமொழியில் 'ஜு லீஷ்யம்' மருகீதருசு' எனப்படுக.

உழைக்கின்றேற்கு என்றவிடத்தில் 'வெந்துமையுருபுக்கும் பொருளில்லை; 'உழைக்கின்ற' என்று எச்சப் பொருள்படும். "செபவிரியும் தண்டசைற பெம்பெருமான் திருவடிபைச சிந்தித்தேற்கு என்" என்ற திருமங்கையாழ்வார் பதமொகமும் 'நோக்கததக்கது

"உன்னையன் நே ானை தக்கின்றேன" என்றவாரே எம்பெருமான் "ஆழ்வார் நீர் அழைத்தபெனே நான் 'ஏன்?' எனன. வேணுமோ? என்ன ஆவாய நதை? என்று கேட்க ஆதிமுர்த்தி எனக்கா இவ்வகை உருமாயத்தகிடந்த காலத்திலே ஒருவருடைய அபேகைதையும் எதிராராமல் இவற்றை உண்டாக் கின உனக்கு இவற்றின் ரக்ஷணம் அவசய கர்த்தவ்யமன்" என்று என்கை.

[மழைக்கன்று வரைமுனேந்தும்.] மலையெடுத்த மனத்தடுத்த வாலாறு :-
திருவாய்ப்பாடியில் ஆயாகசெல்லாருமகடி மழையின் பொருட்டாக இந்திரனை
ஆராதிப்பதற்கென்று வழக்கப்படி சமைத்த சேரற்றைக் கண்ணிரான் ஒருகால்
அவனுக்கு இடாதபடி விலங்கிக் கோவாத்தகடலுக்கு இடச்சொலலித் தானே
ஒரு தேவதாஸபுகொண்டு அமுதுசெய்தருன; அவ்விந்திரன் கோவத்தோடு
புஷ்கலாவாத்தம முதலிய பலபேககளை ஏனி, கண்ணை விரும்பி மேய்க்கிற
கனறுகட்டும் பசுக்களுக்கும் கண்ணனுக்கு இஷ்டமான இடைபாக்கும் இடைச
சியர்க்கும் தீங்கு தரும்படி கல்மழையை எழுநாள் இடைவிடாது பெய்வித்த
பொழுது கண்ணன் கோவாத்தநெய்மன்னும் மலையை எடுத்துக் குடையாகப்
பிடித்து மழையைக் தடுத்து எல்லாவிற்கோயும் இடைபூறு சிந்தியின்றிக்
காத்தருளினன் என்பதாம் (௩௭)

தெளிவிலாக் கலங்கல்நீர்க்கும் திருவரங்கத் துள்ளோங்கும்
ஒளியளா தாமேபன்றே தந்தையும் தாயுமாவார்
எளியதோ ருளுமன்றே எந்திறத் தேம்பிராளுர்
அளியன்றம் பையலென்றோர் அம்மலோ! கொடியவாரே (௩௭)

தெளிவு இவா { ஒருகாலும்) தெளிவிலலாமல்	என திறத்த { (அவா) என விஷயத்தில் (செய்தருன வேண்டுவது)
கலங்கல் கலங்கம் மாறுதிருக்கிற	எளியது ஓர் { ஸாமான்யமான ஒரு அருளும { கரு மாத்திரமே அன்றே { மன்றே ?
நீர் குழ் காவேரியாலே குழப்பெற்ற	எயிராளுர் { எனக்கு உபகரணான அவர்
திரு அழக்கதான் { கோயிலிலே	
ஒள்கும் 'விஞ்சியிருக்கிற	நம் பையல { "நம்முடைய பையலான அனியன { இவன் நமது கருணைக்கு என்றோ { உரியன" என்று திரு வள்ளம பற்றுகிறாரிலை;
ஒளி உளா- { தேஜஸை உடைபவரான தாமே { அழகிய மணவாள அன்றே { கெடுவனே பன்றே	
தந்தையும் { (நமக்குக்) தந்தையும் தாயம் ஆவா { தாயுமாயிருப்பர்;	அம்ம லு { ஐயோ! (இவருடைய கொடிய { இயல்வு) மிகவும் கொடு ஆறே { மையா யிராகின்றதீ!

தாம இப்படி கதறாநிறகசெய்தேயும் பெரியபெருமாள் இரங்கி "அஞ்
சேல்" என்னக காணுமையாலே, 'தம்மையொழிய வேகிற ஒரு நரத்தவன்'
எனக்கு இருபாதாக நினைத்திருக்கிறாரோ? பரயோஜனாதாசகளை விரும்பி
அகன்று போகிறெனென்று நினைத்திருக்கிறாரோ? 'நம்முடையவன்' என்று
என்னைச் சிறிது அபிமாதித்தால் போதுமாயிருக்க இவ்வளவு கூட அபிமாசியா
மல கூக்குரல் கேட்டுக்கொண்டே கணனுதங்குவதே! அம்மே! இவர் திருவுள்
ளம் இப்போது இங்குள்ள கொடிதாயிற்றே' என்று வருந்துகின்றார்.

காவே?க்குத் தெளிவிலலாம-மேன்மையும் பெருக்கு மிக்கிருக்கையாலே.

இத்தெளிவில்லாமையுடைய பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் ஒருசமத்காரம் தோற்ற வர்ணிக்கிறார் “ஓய்யாஸிஜ-குகோ ஜநந்யஹிபம்—துக்தாப்திர்ஜநகோ ஜநந் யஹமீபம்” இதுபாதி ச்மீலாகததால். அதன் கருத்து—பாற்கடல் தகப்பனார்; பொன்னி என்ற நான் தாய்; ஸ்ரீரங்கநாய்ச்செயார் பெண்; பெரியபெருமாள் மணவாளன்; இந்த விஷயத்திலே பெரியபெருமானுக்கும் பெரியபிரட்டி யார்க்கும் தகுதியாக நான் என்ன பண்ணப்போகிறேன்? என்று கலக்கினால் போல, சாமரம், கருப்பூரம், சந்தம்வெருசுகுகன், சிறந்த ரதநங்கள், முத்துக்கள் முதலியவற்றை அலைகளாகிற கைகளாலே உருதா நின்றுகொண்டு ஆழ்ந்து வருகிற காவேரிபைப் பற்றுங்கள் என்பதாம்.

திருவாக்கத்துள் ஒங்குமொளியுளார் என்றது—பரமபதம் முதலிய இடங்களில் எழுந்தருளியிருக்கு மிருபபைக்காட்டிலும் கோயிலிலே எழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பிலே உள்ள அதிசயம் தோற்ற “பரமபதத்தி லொளி பகல் விளக் கென்னும்படியாயாய்த்து; அந்தகாரத்தில் தீபம்போலே குறைவான ரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு உதவப்பெற்றபின்பு ஒளி மிக்கிருக்கிறபடி. நித்தஸூரி களின் கடுவே யிருக்கிறபோது ஆதித்யாகள கடுவே ஆதித்யனிருக்குமாபோலே யாயத்திருப்பது; இங்கு ஆர்த்தர் மிகவும் உண்டாகையாலே தத்ரக்ஷணம் பண்ணி ஒளியும் மிகா நிற்குமத்தனை” என்ற வ்யாக்யானஸூக்திகளை அநுஸந்திக்க.

விபீஷணதிகளை ரக்ஷித்தாற்போலே விளவும் கோலுமெடுத்து ரக்ஷிக்க வேண்டியதிலை; குளிர் ஒருகால் நோக்கியருளினால் எந்தாபம் தீரும் என்ற கருத்துப்பட அருளிச்செய்கிறார் எளிததோரூபமன்றே என்றிறத்து.

குறையை முறையிடும்போது நித்திக்கவேண்டியிருக்க, எம்பிரானார் என்று பெருகன்றி செய்ததாகக் கூறுகைக்கு அடி என்? என்னில்; பெற்ற நன்றியை இல்லை செப்கிற காஸ்திகரன்றே இவ்வாற்றுவார்; அடிசிலே ஸ்வரூபத்தை உனர்த்தி அதுக்குமேலே ‘உபாயோபயங்கா தாமே’ என்னுமிடத்தை உனர்த்தி, இடபோதும் கூப்பிடு கேட்க அவகாசம் கொடுத்திருக்கிற உபகார முண்டே; அந்த நன்றியை நினைத்து எம்பிரானார் எனகிறாரென்க

எம்பெருமான் சோதிவாட திறந்து ‘ஆழ்வீர’ என்றழைக்கவேனுமென்று இவர் ஆசைப்படுகின்றாரில்லை; ‘அமே ஸபயா!’ என்று ஒரு இன்சொல் சொல்லக்கேட்க விரும்புகின்றாரித்கலை (கூஎ)

மேம்போருள் போகவிட்டு மெய்மையை மிகவுணர்ந்து
ஆம்பா சறிந்துகொண்டு ஐம்புலனகத்தடக்கிக்
காப்பறத் தலைசிறைத்துன் கடைத்தலை விருந்துவாழும்
சோம்பரை யுகத்திபோலும் சூழ்புன லரங்கத்தானே. (கூஉ)

புனல் குது	காலிரி குந்த	அகத்து	{ (விஷயாததாங்களில் போக வெரட்டாமல்) தம் முள்ளே பதிய அடக்கி,
அரங்கத்	{ கோயிலிலே கண்ணளந்தருளுவனே!	அடக்கி	
மேம்போருள்	{ (பாக்குத ஐயங்கள்) விரும்புகிற னெனக்க பார்த்துக்களை	காமப அற	அடியோடே
மேம்போருள்		தலை	{ தன் தலையிலுள்ள சுண்டைச் சூழவைத்து
மேம்போருள்	காஸநைமோடு விட்டிட்டு	உன	{ உனது திருவாசலிலே (காணானாக) காணஞ்செய்து
மெய்மன மைய	ஆதமன வருபத்தை	தலைக்கடை	
மிக மனாந்து	உள்ளபடி அறிந்து	இருந்த	
ஆம் பரிசு	{ ஸ்வரூபாருபமான ஸமாசாரங்களைமய	வாழும்	உஜ்ஜீவக்கின்ற
அறிந்து	{ தெரிந்துகொண்டு	சோம்பரை	{ (தம்முடைய ஹித்தத்தில்) சோம்பியிருக்குமவர்களை
கொண்டு		உகத்தி	
ஐம் பலன	ஐந்து இந்திரியங்களை யும்	போலும்	{ உகக்குமவனல்லையோ நீ.

“அளியனம் பையலென்றார் அம்மவோ கொடியவாரே!” என்று கீழ்ப் பாட்டில் ஆழ்வார் வருந்தினவாரே “இவ்விருள் தருமாஞாலத்திலே ஸ்வரூபாருபமான புருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷிப்பதும் அதற்காக நம கைபார்த்திருப்பதும் அதுக்குமேலே விளம்பம் பொருமல் கூப்பிடுவதும்! இதென்ன ஆசசரி யமாயிருக்கிறதே! இப்படிப்பட்ட ஒரு உத்தமாதிகாரியைக் கிடைக்கப் பெற்றோமே!” என்று பெரியபெருமான் திருவள்ளம் மிகவும் பசுந்நமாய், அந்த பாஸாதமெல்லாம் திருமுகத்திலே தோற்றும்படி யிருக்கக்கண்ட ஆழ்வார், “பெருமானே! தேவரீர்க்கிட்டி தேவரீர் பக்கலிலே ஸர்வபாரங்களையும் ஸ்மர்ப்பித்து நிச்சிந்தையாயிருப்பவர்களைக் கண்டால் தேவரீருடைய திருவுள்ளம் இங்கனையோ மலர்ந்திருப்பது!” என்று பெரியபெருமான் திருமுகத்தை நோக்கி விண்ணப்பம் செய்கிறார்.

மேம்போருள் என்பதற்கு (க) மேலெழுந்த பொருளென்றும், (உ) மேலின பொருளென்றும், (ஈ) மேம்பாட்டை விளைக்கும் பொருளென்றும் மூன்று படியாக நிர்வாகம்; (ச) கருமங்கள் காரணமாக வந்தேறியாய பகவத்கிஷய உணர்ச்சி வந்தவாரே விட்டகலும்படியாயிருக்கும் பொருள்-மேலெழுந்த பொருள் எனப்படும். அதாவது ஸம்ஸாரஸம்பந்தம். (உ) மேலின பொருளாவது-சிக்கன ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் பொருள்; சேதநலையுடையவொன்றாவது-பிடுக்கை அதாவது தேஹஸம்பந்தம், அவித்யா ஸம்பந்தம். (ஈ) மேம்பாட்டை விளைக்கையாவது-தன்னைப் பற்றினுரை ஸர்வஜ்ஞராக அபிமாநித திருக்கும்படி பண்ணவற்றுகை. அப்படிப்பட்ட பொருளாவது-பாக்குதி ப்ராக்குத பதார்த்த ஸம்பந்தம்; ஆகிய இவற்றை வாஸநையோடே ஒழித்து தேஹத்தை ஆத்மாவென்று நினைக்கை, தேஹத்தைப்பற்றின ப்ராக்குத பதார்த்தங்களில், இவை என்னுடையவை என்கிற மமதாபுத்தி, தேஹத்திற்காட்டில்

வேறுபட்ட ஆத்மாவில் ஸ்வாதந்திரியபுத்தி முதலியவற்றை அடியோடு ஒழித்து என்றபடி.

அதற்குமேல் ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி உணரவேணும் : அதாவது-ஆத்மா ஸ்வரூபம்பிரகாசன், நிர்வாண, உணர்வைக் குணமாகவுடையவன்; அணுபரிமாணன், எம்பெருமானுக்கு அநந்தரஹ சேஷபூதன்; அக்க சேஷத்வத்தை பாகவதரூபமாக உடையவன் என்றங்ஙனம் விரிவாக உணரத்தை பாகருதி பாகருதங்கள் ஹேமம் என்றறிந்து ஆத்மாவையும் உள்ளபடி பறித்திறகு பின்னையும் ஆம் டரிசு அறிந்துகொள்ளுகடாவது-கைங்கரியமே புருஷார்த்தம் என்றறிதை.

ஸ்வரூபநிலை :—“ஆத்மாபிமானாநுரூபமாக வாய்த்து வருத்தி ஹேதுககள் தானிருப்பது; தன்னைத் திர்பக்காக அபிமானித்தபோது த்ருண ஸமுஹ மாப்த்து வருத்தி ஹேதுவாகக்கடவது; ‘மனுஷ்யோஹம்’ என்று அபிமானித்தபோது அந்நம் வருத்தி ஹேதுவாகக்கடவது; ‘தேவோஹம்’ என்றபோது அம்ருதம் வருத்தி ஹேதுவாகக்கடவது; ‘தாஸோஹம்’ என்றபோது கைங்கரியமே வருத்தி ஹேதுவாகக்கடவது.”

ஐம்பலனகத்தடக்குகையாவது-எம்பெருமானுக்குப் பண்ணும் கைங்கரியத்தில் ஸ்வரூபோஜாத்வபுத்தி பிறவாதபடி கோக்குகை. தனக்கு இனிதாகப் பண்ணும் கைங்கரியமும் அபுருஷார்த்தம்; தனக்கும் எம்பெருமானுக்கும் இனிதாகப் பண்ணும் கைங்கரியமும் அபுருஷார்த்தம்; ‘தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளுமீதே’ என்றபடி எம்பெருமானுக்கே இனிதாகப் பண்ணும் கைங்கரியமே புருஷார்த்தம் என்கிற ஸைக்ஷமார்த்தம் இங்கு உணரத்தக்கது.

காம்பு அறத் தலைசிறைத்து—உபாயாதரங்களில் தனக்குள்ள பற்று அறம்படி தன்தலையிலுண்டான ஹிதங்களைப் போகவி. அதாவது-பேறறுக்கு எம்பெருமான் ஸாதநமேயொழிய நாம் செய்யும் க்ரியாகலாடகங்களொன்றும் ஸாதநமல்ல என்று உறுதியான அத்யவஸாயம் வலிந்து என்றபடி. உலகத்தில் அரசர்கள் தண்டனை விதிக்கும்போது தலையைச் சிறைக்கும்படி கட்டினபிடுவ தன் கருத்து அஹங்காரத்தைப் போக்குகையாம். ஆக அஹங்கார கர்ப்பமான உபாயாதரங்களின் விடுகையைச் சொன்னபடி.

இப்படி பாயைகாந்திகளாய் எப்போதும் உன் திருவாசலையே பற்றிக் கிடந்து வாழுஞ் சொம்பராகிய பரமடாகவதர்கள் விஷபத்திலே கேவரீ திருவுள்ளம் உகந்திருக்கும்படியே! என்று வியக்கிறபடி.

ஒரு ஸாமஸாரி, தன் வாசலைப்பற்றிக்கிடந்ததொரு ராயைக் கொன்றவனை லெட்டி, பிறகு தானும் குத்திக்கொண்டு மாண்டான் இதை ஒருநாள் விதியிலே எழுந்தருளிக்கொண்டிருந்த திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் கடாக்கித்து, “ஒரு தேஹாத்மாபிமானியான மதுஷ்யன் ‘இந்த நாய் கம்வாசலைப்பற்றிக் கிடந்தது’ என்ற காமணத்தாலே அதன்மேல் இவ்வளவு பரிசுதாவு, நாம் பரம

சேதநனாகி எம்பெருமான் திருவரசலைப் பற்றிக்கிடந்தால் யமா திகள் கைவிலே கம்மை விட்டுக்கொடான் ” என்று திருவுள்ளமபற்றி அப்போதே திருக்கண்ண மங்கைப் பத்தரவிடபெருமான் கையிலில் கோடூரவாசற் றகப்புடையிலே ஸ்வ வ்யாபாசங்களை யெல்லாம்விட்டுச் சாபந்தருளிஞர் என்ற ஐதிஹ்யம் இங்கு அதுஸத்திப்பது

வாழும் சோம்பர் என்றது கெடுஞ் சோம்பரை வ்யாவர்த்திக்ஷிதது கெடுஞ் சோம்பராவா - ஈசவரனில்லை, சாஸ்த்ரமில்லை, பரஸோகமில்லை என்றுற்பேய்மை எல்லாவற்றையும் இலகைசெப்து விவரிதகாமங்களை அதுஷ்டியாமல் தேன்திற் றசு செய்து சோம்பேறிகளாய்த் திரிவார். வாழஞ் சோம்பராவா - சாஸ்த்ரத் தில் ஈஸ்வரிகளாய்க் கர்த்தவ்யங்களை விடுகைபன்றிக்கே ஆஸ்திகசிகாமணிகளாய் வலித்தோபாயமான எம்பெருமானை ஸ்வீகரித்து அவ்வெம்பெருமானுடைய அதுபவமே காலக்ஷேபமாயத் தமது ஹிதத்தைத் தாமே தேடிக்கொள்வதில் சோம்பிவிருப்பவர்கள்.

உகத்தி—முன்னிலைபொருமை கிளைமுற்று

போலும்—ஒப்பின்போலி; உவமைப்பொருள் தராத போலென்னுஞ் சொல்; வாக்பாலங்காரமெனப்படும். (ந.அ)

அடிமையில் குடிமையில்லா அயல்சதுப் பேதிமாரில்
குடிமையில் கடைமைபட்ட குக்கரில் பிறப்பரேனும்
முடியினில் துளபம்வைத்தாட மோயகழற் கன்டசெய்யும்
அடிபரை யுகத்திபோலு மரங்கமா நகருளானே. (ந.க)

முடியினில்	திருமுடியிலே	குடிமையில்	{ குடிப்பிறப்பினால்
துளபம்	திருத்துளயமாலையை	கடைமை	{ இழிவடைந்த [மகவம்
வைத்தாய	அணிந்தவனே!	பட்ட	{ இழிகுவததிற்பிறந்த]
அரங்கம் மாநகர உள்ளனே!		குக்கரில்	பாமசனடான ஜாதியில்
அடிமையில்	{ (உணகருக்) கைங்கரியம் செய்வதில்	பிறடபா	{ பிறடபாகளானாலும்
குடிமை	{ உயர்குடிப் பிறப்பிறகு	மெய் சுழற்கு	{ (உனது) கெடுநகிப திருவடி களிடத்து
இல்லா	{ ஏற்ற ஒழுக்கமில்லாத	அனபு	{ பக்தி செய்கின்ற
அயல்	(அடிமைகரு) அயலான	செய்யும்	
சதுபேதி	{ நான்கு வேதங்களைப்	அடியரை	அடியார்களையே
மாரில்	{ மோகினை அந்தணர்களைக் காட்டிலும்	பகத்தி	{ நீ விருடபவரட போலும்.
		போலும்	

இனிமேல், கீழ்ப்பாடில் சொன்ன ஞானமுடைய பாகவதர்களின் வைப வம் கூறுகிறது எம்பெருமான் தன் திருவடித்தாமரைகளில் பக்திசெய்யாதவர் கள் உயர்குலத்திற் பிறந்தவர்களாயிருந்தபோதிலும் அவர்களை ஒருபதார்த்த மாகவும நினைபாமல் உபேகித்துவிட்டு, தனது திருவடிகளில் பகதி செய்பவன்

மிகவும் இழிகுலத்தவராயினும் அவரையே விரும்புவன் என்கிறது இப் பாட்டில்

மேன்மைக்குக் காரணம்—எம்பெருமான் பக்கல் தொண்டியுண்டு ஒழுகு வதேதவிர, உயா கடிபடிறப்பு அன்று. அவ்வாறு தொண்டியுண்டு ஒழுகாம விருபயதே தாழ்ச்சிகுதுக் காரணம்; இழிகுலப்பிறப்பு அன்று; ஆகையால் யோசித்தும் அதைச் சிறிலும் பாராட்டவேண்டாவென்க

குடிமை—குடிபடிறப்பிற்கு எற்ற நல்லொழுக்கம். அயலாதலாவது—‘எம் பெருமானுடைய கைக்கரியத்தைச் செய்தற்கு அதுகலமாக வேதமோது கிறோம்’ என்று அறிவித்திருக்கை. ‘அத்யயநத்திற்குப் பலன் வேதத்தின் பொருள் உள்ளபடி அறிந்து நடப்பதுதான்’ என்று உணராதவர்கள் நான்கு வேதங் களிலும் வல்லவரானாலும் பயனிலலை என்பது முதலடியில் விளங்கும்.

சதுப்பேதிமார்—சதுர் வேதிமார்; இருக்கு, யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என்ற நான்கு வேதங்களை ஒதினவர்களென்கை. குக்கர் - மிகவும் தாழ்ந்தவர் என்பது பொருள்; [கூடூத்ர] என்ற வடசொல் குக்கர் எனத்திரிந்தது. ஏனும் - எனினும் எனபதன் மருஉ. (கூக)

திருமலை மாபு' சின்னைச் சிந்தையுள் திகழவைத்து
மருவிய மனத்தராகில் மாநிலத் துயிர்களெல்லாம்
வெருவுறக் கொன்றுசுட்டித் டீட்டிய வினைமரேவும்
அருவினைப் பயனதுய்யார் அரங்கமா நகருளானே. (சுய)

திரு	பெரிய பிராட்டியாரை	சுட்டிய	விசேஷமாக ஸம்பாதிக்கப்
மறு	{ பூதீவகலமென்கிற உறுவைஉம்	வினையர் ஏனும்	{ பட்ட பரவங்களை புடையவர்களானாலும்
மாபு	{ திருமாபிலே அணிந்துள்ளவனே!	கின்னை	உன்னை
அரங்கமா நகருளானே?		சிந்தையில்	(தங்கள்) கெஞ்சில்
மாநிலத்து	{ (இந்தப்) பெரிய பூமண்டலத்திலே உள்ள	மனத்தா	தருமான அத்தயவஸா
உயிரிகள்	{ தீவராசிகளெல்லாம்	ஆகில்	{ யத்தை உடையவா யிருப் பரேயானால் (அவர்கள்)
வெருவு உற	(அகதிகளெல்லாம்) நிற்கும்படி	வினை	{ (தங்கள் செய்த) மஹா பாதகங்களினுடைய
கொன்று	{ சுட்டிட்டு	பலனை	அருபவிக்கமாட்டார்கள்.

தாழ்ந்த வகுப்பிலுள்ள சீபையன்றி நீசமான அதுவட்டாநமு முடையரேயாதி னும் ‘மேம் பொருள் பேரகவிரட்டு’ என்ற பாட்டிற் கூறிய அதிகாரத்திலே நிஷ்டையுடையவராகில் அவர்களுக்கு அத்தக கருமங்களின் பலன் அறுபயிக்கக் கூடவதல்ல என்கிறது. இப்பாட்டு.

திருமகள் கொழுநாளை எம்பெருமானே! உன்னை இடைவிடாது செஞ்
சிலை அது ஸத்தித்திருப்பாசில் அந்த ப்ரபாவத்தாலே அவர்களுடைய ப்ர
வீரம்முனை முதலிய கொடியபாவங்களும் தீயினிட்ட தூசுபோல எருமாக்க
தொழியு மாதலால் அவர்கள் சரகங்களில் புக்கு அக்கருவிகளின் உலக
ளான தண்டனைகளை அதுபவிக்கவேண்டிய பாஸத்தியே பிலலை என்றவாறு.

“கிண்ணச் சிந்தையுள் திகழவைத்துமருவிய மனத்தரங்கில்” என்றது.
ஒருகையாலே எம்பெருமானைப்பற்றி மற்றொரு கையாலே ஸவரப் ப்ருத்தியாகிய
உபயாந்தரங்களையும்பற்றி அராதத்தப்படாமல் உபாயமுடன் உபயமுடைய
இரண்டும் எம்பெருமானே என்று உறுதியான அதயவஸாயம் கொள்வார்க
ளாகில் என்றபடி.

“மாவிலத்துயிர்களைல்லாம்” என்கையாலே இவ்விதிகாரத்திற்கு ஜாதி
பியமபிலலை பென்பது போதும்.

‘வேருவற’ என்பது-கொண்டு என்பதிலும் கட்டிட்டு என்பதிலும் தனித்
தனியே இயையும். (சய)

வானுளா ரழியலாகா வானவா வென்பராகில்

தேனுலாக் துளபமாகிச் சென்னியா வென்டராகில்

ஊனமா பினகர்செய்யு முனகா சகர்களைனும்

போனகம் செயதசேடம் தருவரேல் புனிதமன்றே

(சக)

ஊனம்	தாங்கள் திறந்மான	தேன் உலாம்	தேன பெருநான்ற
ஆயினகன்	செய்வகளைச்	துளபம் மான	திருத்துழை மாவிலைத
செய்யும்	செய்யுமவர்களையும்	சென்னியா	தருமுடியலே அண்டி
		என்பர் ஆகில்	பலனே” என்று
			அதலவந்திப்பாராகில்
ஊன	பிரணாக் கொண்டு		(அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீரத்தியமாகன)
சகர்கள்	திறந்மான	போனகம்	தாங்கள் அழுது செய்து
எனும்	க்ருத்யங்களைச்	செயதசேடம்	திருந்த ஸ்வரத்தலை
	செய்விப்பவர்களையும்	தருவா என	அதகரவந்திப்பாராகில்
	பிரணந்தபோதிலும்	அன்றே	அப்பெருகே
வான் உளா	மேலுலகத்திலுள்ள		
அறியல	பிரமண முதலியோராலும்	புனிதம்	(கூறாத பாவத்தத்தைத்
ஆகா வானவா	அறிய முடியாத		பெற்றவர்களு)
என்பர் ஆகில்	சித்தனே! என்று		மாந்தரவர்களுள்
	அதுஸந்திடப்பாசி		

பகவதன்புக்கம் பெற்றவர்களுக்கு நிறுவீர ஓசமத்தாலும் நிறுவீர அதுக
டாகத்தாலும் ஒரு குறையுமில்லை பென்பது மாதிரி உபாயம்; அவர்கள்
தங்களுடைய உசகிஷ்டாந்தத்தாலே ஸமஸாரிகளையெல்லாம் தீர்த்தாக்கும்
படியான பெருமை பொருந்தியவர்கள் என்பது இப்பாடல்

தேவர்கள் மேலுலகில் இருப்பவர்கள் என்ற மாதிரிதகல் ஆவர்க
ளுக்கு எம்பெருமானுடைய ஸவரப் ப்ருத்தியை விசத மாய்விதிடுவன்ன

முடியாது. “நாம் மதுஷ்டாகளிற்காட்டிலும் மிகவும் மேம்பாடுடையோம்; மேலுலகத்தில் வாழ்கின்றோம்; கடவுள்களா யிருக்கின்றோம்” என்றுற்போலே அவர்கள் தங்களைப்பெருக்க மதித்திருப்பதால், “அகிஞ்சநோகந்யகதி:” என்றிருக்கும் ஸாத்திகா திகாரிகளால் அறியப்படமுடியாத எம்பெருமானை அவ்வஹங்காரிகள் அறியவில்லா என்க. இப்படி எம்பெருமானுக்குள்ள “அறிவகரியன்” என்கின்ற ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறிவமேல், அவர்கள் தாங்கள் இழிதொழில் செய்யுமவர்களை யிருந்தாலும், தாங்கள் செய்வது போதாமல் பிறரையும் அவ விழி தொழில்களைச் செய்கிறவர்களாயிருந்தாலும் அவர்கள் தாங்கள் பெற்றிருக்கும் பகவத் ஸ்வரூபவுணர்ச்சி காரணமாக மிகவும் ஆதரிக்கப்படுவார்களே யன்றி இழிதொழில் செய்யுமவர்களென்று இகழப்படமாட்டார்கள் அவ்வளவேயுமன்று; அவர்கள் தாங்களமுதுசெய்து மிகுந்த ப்ராஸாதத்தை அருள் புரிந்தால் அதனைப்பெற்று மற்றையோர் தூயமைபெறலாம்படி அத்தனை பெருமை பொருந்தியவர்கள் காண் என்கிறது.

போனகம் செய்த சேடம் என்றதன் பொருளை விலரிக்கப் புகுமிடத்து எம்போதாய பேதத்தால் அக்கதேபதம் விளையும்; “ஆதீபஹ” தொழிதொழி னொஜிதா—தவதீயபுக்தோஜிதசேஷ போஜிதா” என்றும் “கலத்ததுண்டு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அமுதுசெய்து கைலாங்கின கலத்தில் ப்ராஸாதம்” என்றார் பெரியவாச்சானபிள்ளை; வேதார்த்ததேசிகன் சஹஸ்யத்தரடஸாரத்திலே ப்ரபாவ வ்யவஸ்தாதிகாரத்திலே “போனகஞ் செய்த சேடந்தருவரேல புனித மன்றே” என்றதுவும் குருவிஷயமாமிதத்தை; பொதுவானாலும் பகவத்ஸங்கீர்த தர்பரா தேசகாலாதி வைகுண்டத்தாலே ஊயுநத்திகளுமாய் ஊர்காரகர்களுமாயிருந்தார்களேயாகிலும் தாங்கள்முது செய்த சேஷம் தருவராகில் புனித மாமென்றதித்தனை. இதில் ஸேஷசபதம் “ஊஸெஷஃ கிங்கியதாஃ? உஸெஷஸுஹஸ” ஆதாரம்—அங்க சேஷஃ கிம்கரியதாம்? இவ்வுடைஸ்ஸஹ புஜ்ய தாம்” இத்யாதிகளில் ப்ரபாதகாலே பாண்டஸ்தனிஷயமானல் கிராதாபிஸ்தை; உச்சிஷ்டசபதம் தானும் ப்ரபாதிகளிலே புக்தசிஷ்டமாய் பாகபாத்ரஸ்தமான திலும் ப்ரபுத்தம்” என்றருளிச்செய்து வைத்தார் ஆசாரியன் தவிர மற்றையோருடைய உச்சிஷ்டத்தை புஜிததால் ஒருமாதம் தீர்த்தபாகமாத்ரத்தோடே வரதமிருந்து பிறகு பரஹ்மகூசசபாருஞ்செய்து பரிசுத்தியடைவான் என்று ஸந்த்ருபார ஸமஹிதையில் கூறப்பட்டிருப்பதால் இப்பாட்டிலுள்ள “போன கஞ் செய்த சேடம் தருவரேல” என்பதை ஆசாரியவிஷயமாக அறிப்பிக்க வேண்டுமென்பொழிய ஸாரமான்மயாக ஸாவஜாதீத பரமாகக கொள்ளத்தகாது. அப்படி கொண்டாலும் சேடம் என்பதற்கு “உச்சிஷ்டபண்ணி மிகுந்த ப்ராஸாதம்” என்று பொருளில்லை; சோறுசமைத்த சட்டியில் மிகுந்திருக்கும் ப்ராஸாதமென்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும் என்பது தேசிகனது திருவுள்ளம். “தஹாடாஃ ஸபத” மூர்த்தீதூஃ தஹாஹிஷ்டஸுபாவநம்—ததபாதாஃ ப்ரபுத்தம் தீர்த்தம்

ததுச்சிவ்டம் ஸம்பாவநம்' என்கிற பகவச் சாஸ்த்ரவசந்தத்தின் பதார்த்தமான பொருளிலே ஊன்றினர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை இனி இதன் விவரணத்தை "ப்ரபாவபரீக்ஷா" என்னும் அடியேனது வாதகரந்தத்திலே விரிபக்கண்டு தெளிக

ஊனகாரகர்—வடசெடில் தொடர்; ஊதம் காரயந்திதி. ... (சஉ)

பழுதிலா வோழுகலாற்றப் பலசதுப் பேதிமார்கள்
இழிசுவத் தலர்களேலு மேம்மடி யார்களாகில்
தோழமீனீர் கொடுமின்கொள்மி னென்றுநின் னோடுமொக்க
வழிபட வருளினாய்போல் மதிள்திரு வரங்கத்தானே (சஉ)

மதின திருவரங்கத்தானே!	நீர்	நீங்கள்
ஒழுகல் ஆறு { பிரமனமுதல் சுவர்களானவம் சீண்டி வருகிற பரம்பரையில்	தொழுமின்	(அவர்களைத்) தொழுக்கன்;
பழுத இலா { ஒருகுற்றமு மற்றிருக்கு மகர்களாய்	கொடுமின்	{ உங்களிடத்திலுள்ள விசே ஷார்த்தங்களை அவர்க ளுக்கு உபதேசியுங்கள்
பல சதுப் பேதிமார்கள் { நான்கு வேதங்களை யும் ஒதினவர்களாய் முன்னவர்களே!	கொளமின்	{ அவர்களிடத்தில் விசே ஷார்த்தங்களுண்டாகில்) சேட்டுக்கொள்ளுங்கள்;
எம அடியா கள் ஆகில் { "நமக்கு அடிமைப்பட்டவர் களாயிருந்தால் (அவர்கள்)	என்று	என்று உபதேசித்தருளி
இழிசுவத்த வர்களேனும் { தாழ்கத உதப்பில் பிறந்தார களே யாகிலும்	கின்னோடும ஒக்க	{ உனக்கு ஸமமாக
	வழிபட	அவர்களை ஆசாதிகதும்படி
	அருளினாய்	உரைத்தருளினாய்;
		(போல்—அவை).

இப்பாட்டில் முதலடி-ஸம்போதநம் (விளி); "திருவரங்கத்தானே!" என்றுதான் ஒரு ஸம்போதநமாயிற்றே; பின்னை இந்த ஸம்போதநமும் எவ்வளவு அருமையிட்டது? என்னில்; அரங்கத்தானே! என்கிற ஸம்போதநம் ஆழ்வாருடையது; சதுப் பேதிமார்கள்' என்கிற ஸம்போதநம் [அண்ணமவிளி] டெரு மாளுடையது அகாலது-உத்பத்தியிலாவது ஆசாரம் முதலியவற்றி லாவது ஒருவகையாலும் குறையினறியே ஸத்ஸந்தாந ப்ரஸுதிதர்களாய் ஸதா சாரதிஷ்டாகளா யிருக்கும் [அதாவது 'நாம இப்படிப்பட்ட உத்தம பராஜ்ஞாநன்' என்று மாலை நெறித்திருக்கும்] சதுர்வேதிகளை நோக்கி எம்பெருமான் கூறுகின்றான்; 'ஓ சதுர்வேதிகளை! உங்களைப்போலே பரஹ்மாதொடங்கி நெடுகவருகிற வடசப்ரவாஹத்திலே பிறந்து சதுர்வேதிகளா யிருப்பவர்கள் தான் ஐயவர், மறையேவர் அநாதரணியர் என்று நீங்கள் பாவிக்கலாகாது; எத்த ஜாதியிலே பிறந்தவனேனும் எனது அடியவர்களானால் அவர்களை நீங்கள் தொழவேண்டும்; பரஸ்டரம் ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுத்துக்கொள்ளலாம்; விசேஷமாகச் சொல்வதென்? எனனை நீங்கள் எவ்விதமாக ஆராதிக்க

உடன்பட்டிருக்கிறீர்களோ, அவ்விதமாகவே அவர்களையும் ஆராதிக்க வேண்டியதுதான்” என்று ஸ்ரீபாஞ்சராத்தரத்திலே “ஐதிரஷ்டவியாவெஹ்யஷா” — பக்திரஷ்ட விதாஹ்யேஷா” என்று தொடங்கி “தடுஸெஷெயம்ஹி தாமுஷ்யம்ஸுஷு வ சிஜெயாயா ஹ்யஹம் — தஸ்மைதேயம் ததோக்ராஹ்யம் வசபூஜயோபதாஹ்யஹம்” என்பதிறுக்கவுள்ள சிலாகங்களை நோக்குக

ஆசாரயற்றருதயததிலை — “மலேசசனும் பக்தகுறல் சதுர்வேதிகள் அறிவர்த்திகக அறிவகொடுத்துக் குலதைவத்தேதாடொக்கப் பூஜைகொண்டு பாவநதீர்த்த ப்ராஸாதனு மென்கிற திருமுகபபடியும்” என்னும் ஸ்ரீஸூக்தியும் அதன் வ்யாகடாக ஸ்ரீஸூக்திகளும் இங்கு அநுஸந்திக்கக்கடவன. ... (சஉ)

அமரவோ ரங்கமாவும் வேதமோர் நான்குமோதித்
தமர்களில் தலைவராய சாதியந் தணர்களேலும்
நமர்களைப் பதிப்பராகில் நொடிப்பதோ ரளவிலாங்கே
அவாகள்தாம் புலையர்போலு மரங்கமா நகருளானே. (சரு)

அரங்கமா நகருளானே! —

திருமாகளை

தேவரீருடைய அடியார்களை

ஓர் அங்கம் } (வேதநினை) விலக்கண
ஆதம் } மான ஆறு அங்கங்களையும்

பழிப்பா } (அவர்களுடைய ஐந்த
ஆவில } தைப்படுத்த) தூஷிப்பா
ராகில்

ஓர் வேதம் } நான்கு வேதங்களைபும்
நான்கும் }

நொடிப்பது } ஒருவிதிஷ்காலத்துக்குள்ளே
ஒர் அளவில }

அமர பஞ்சசில் பதியும்படி

ஒளி அதிகம் தது

அவ கள் தாம } அந்த ஐந்தி ப்ராஹ்மணர்கள்
தாம

தம களில் பரமபூதனருக்குள்ளே

ஆகவே அப்போதே

தலைவர ஆய முதன்மையான

புலைய சண்டாளராவர்கள்.

பாதி அந்த } 12 துமண ஐந்தியங்களாயி
ண களைனும் } னும் (அவர்கள்)

(பேரலும் வ சபாலங்காரம்.)

நகரு, யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என்று மூத்தங்கள் நான்கு; சீனைஷ், விடாகரணம், சந்தஸ், நிருகதம், இயோதிஷம், கல்பம் என்று வேதாங்கங்கள் மூன்று; இவற்றையெல்லாம் கண்டபா. ம் பண்ணி அவற்றின் பொருள்களையும் அறிந்து, அவற்றிக்குப் பலனாக பகவதகைங்கரீயத்தின் முதன்மையாக ஊன்றி நிருகதம் சிறந்த அ தணர்களாயி நுதலேபா திலும் அவர்கள், கீழ்க்கூறிய யோக் தைத்தெனெயம்ஸ்ராமல் கேவலம் பகவத் கைங்கரீய மென்று மாத்திரமுடைய ஒரு ஸ்ரீ விஷ்ணுவை [- அதாவது சண்டாளதூதியிலே பிறந்தவரை] அந்தப் பிறவிடைப்பற்றி இகழ்வாக நினைத்து தூஷிப்பார்களானால் தூஷிக்குமவர்கள் தாங்களே ப்ராஹ்மணயம் கெட்டுக் கர்மசண்டாளராய்ப் போவார்கள். இப்படிக் பேரலது ஜகமாதரத்திலேயே மென்னில; அன்று; தூஷித்த அந்தக்ஷணத்திலேயே சண்டாளராயொழிவர். ... (சரு)

பெண்ணுலாம் சடையினும் பிரமனு முன்னேக்காண்பான்
எண்ணிலா வுழியுழி தவஞ்செய்தா வெள்கிற்ப
விண்ணுளார் விப்பவந்து ஆனைக்கன் றருளையீந்த
கண்ணரூய் ! உன்னையென்னோ களைகனாக கருதுமாறே (சச)

பெண் உலாம்	சங்காததி உல. வகின்	ஆனைகரு	{ (முதலையாய்கட்டப்பட்ட) ஸ்ரீ கஜேந்தராத்வானுக்க க
சடையினும்	{ சடையையுடையன சிவனும்	யந்த	{ (மடுவின் கரையில்) எழுந்தருளி
பிரமனும்	நானமுதக்கடவுளும்	விண் உளார்	{ ந்தயஸூரிகளும் ஆச்சரியப பும்படி டாமக்ருபை
உன்னை	{ உன்னைக கணபதற்காக	வியடப	{ மைச செய்தருளிய
காண்டான்		அருளை சுந்த	
எண் இலா	{ எண்ணமுடியுத ஊழி ஊழி	கண்ணரூய்	{ (எனனிடத்தி அருள்செய் யமையாலே) தயவில் வாதவனே !
தவம்	{ தவம்புரிந்தவர்களாய் செய்தார்	உன்னை	உன்னை
	{ (அவ்வளவிலும் காணப் பெருமையாலே)	களைகனா	தஞ்சமாக
வெள்கிற்ப	{ வெட்கமடைந்து கவிழ்தலை யிட்டிருக்க	கருதும் ஆறு	{ கிளைக்கலாகுமோ ? என்னோ
அன்று	அகநாவதிலே		

கீழ்ப்பாட்டுக்களில் கூறிய வைபவம் நன்கு ஸம்பவிக்கக் கூடியதுதான் என்
பதை ஸ்தாபிப்பதற்காக ஸ்ரீகஜேந்தராத்வானுடைய சரிதத்தை அநுஸந்தித்
துக் காட்டுகின்றார்; சிவன் பிரமன் முதலாயினோர் தாங்கள் எம்பெருமானை
ஸர்க்காந்நரிக்கவேணுமென்று நெடுங்காலம் தவம்புரிந்தும் அவர்கட்கு
அப்பேறு கிடையாமையாலே வெள்கிறிற்கும்படியாயிற்று; கஜேந்தராத்வான்
மதுஷ்யஜாதிபுமல்ல; மிகவும் சீமான் திரயக்ஜாதி. அப்படியிருந்தும் எம்
பெருமானுடைய விஷயீகாரத்திற்குள்ளிதில் பாத்திரமாப்விட்டது. ஆகையாலே
ஜாதியின் சிறப்பு உபயோகமற்றது என்கிற அர்த்தம் இப்பாட்டில் அர்த்தாத்
ஸிசிதம்

பெண்ணுலாஞ்சடையினும்—என்றது-பெரிய கங்காநதியை ஒருசடைக்
குள்ளே அடக்கினென்னும் பெருமையைக்கொண்டு ஸர்வேசுவரனைக் காண
லாகுமோ ? என்ற கருத்துத்தோற்ற. பிரமனும் என்றது - அந்த ருத்ரனுக்கும்
தகப்பனுப், கீழுள்ளவர்கட்கு உபாத்தியாயனாயிருக்கும மாத்திரத்தால் எம்
பெருமானை அறியப்போமோ ? என்ற கருத்துத்தோற்ற.

வெள்கிற்ப—தங்களுடைய சரமம் வினாய ஒழிந்தமையை நினைத்து வெட்
கப்பட்டுத் தலைகுனிந்து தரையைக்கீறி கிற்கையில் என்கை. அன்றியே, வெள்கி
கிற்ப - வெட்கப்பட்டு கிற்கும்படியாக என்றுமுரைக்கலாம். ஒரு தபஸ்ஸும்

செய்யாத ஒரு யானைக்கு அருளை நீதது பிரமணுக்கும் சிவனுக்கும் லஜஜாநீஹித
வாக ஆயிற்றன்றோ.

அவர்களுக்கு வெட்கமாகாத—ஐயோ! முதலையின் வாயிலே அகப்படாமல்
தபஸலிலே இழிந்து என்ன காரியஞ்செய்தோம்! என்று பரிம லஜனை அப
படி அவர்கள் லஜனைப் பரிமபடி பாகவும விண்ணுளார் ஆச்சரிப்பு. இவபடியாக
வும வந்து எனக் வியட்ட— பரஹ்மாதிகள் 'கந்திங்காஸ்டாக எதிர்பாராதநக
அவர்களையும் எங்களைப் பாகாகரித்து ஒரு சிர்யமஜந்துவின் காற்கடையிலே
அனாகுலைத தலைகுலை ஒடிப்போயினிடுவதே' என்று நிதயஸூரிகள் வியடப

கண்ணுருவுன்னை என்று ம கண்ணுருவுன்னை பென்றும் இரண்டு படியா
கப் பாடம் வழங்குகின்றது கண என்றால் தயவு அது அரு - நித்தமாயிருக்கப்
பெற்ற உன்னை என்பது முந்தின பாடத்திற்குப் பொருள் 'தயவினனத உன்னை'
என்பது பிந்தின பாடத்திற்குப் பொருள் 'அவன் உபகரித்த தசையிலே கண்
ணுரு வென்கிறது - பரிதி தலைமண்டையிட்டுச் சொல்லுகிற வாதத்தை' என்பர்
பெரிடவாசகாரரின்னை ஆகையால் முந்தின பாடம் விடாக்கிடானத்திற்குச்
சேராத இனி, பித்தனபாடமும் அஸ்வரஸம். 'ஆனைககன்றருளையீந்த கண்
ணுரு' என்று எங்கும் அத்யாபகர்கள் கண்ணுரு வென்பதை மூன்றும் அடி
யோடு கூட்டி நிறுத்துவதால், கண்ணுரு என்கிறவிது ஸம்போதநமாயிருக்க
வேணும் அன்றி, 'கண்ணுரு' என்பது உன்னை என்னும் விசேஷத்திற்கு
விசேஷணமாமாகில 'அருளையீந்த' என்று மூன்றாமடியை நிறுத்திவிட்டு 'கண்
ணுருவுனையெனவே' என்று நானகாமடி ஸேவிப்பதுதான் பொருந்தும்
அப்படி எங்கும் ஸேவிககக் காணாமையால் கண்ணுரு என்பது ஸம்போதந
மாகத் தானிருக்கக்கூடும். வடாக்யாதத்தை நோக்குமிடத்து, இது ஸம்போதநமா?
விசேஷணமா? என்பது நன்கு விளங்கவில்லை ஸம்போதநமாகக் கொண்டால்
கண்ணுரு என்று சொல்வடிவம் விரித்திப்பது அருமை ஆனபின்பு கண்ணுருய்
என்பது பிழைபற்றபாடம். கண்ணறை என்ற சொல்லுக்குக் கருணை பில்லாதவன்
என்பது பொருள்; முழுச்சொல் அது விளியேற்குமடோது கண்ணுரு என்ற
கிறது. நவகை-நவகாப; மவகை-மவ்காப; நாரை-நாராய; கோதை-கோதாய் என்
பனபோல. ஆதலால் கண்ணுருய் என்றோதுவதே சிறக்கும். இப்பாடமே
காலக்கிரமத்தில் கண்ணுரு என்று பிழையாகப் பிழைத்ததென்க.

“[உன்னேயென்னோ கனைகணைக் கருதுமாறே.] ஆரரிதபகூதபாதியான்
உன்னை ஜகத்துக்குப் பொதுவான ரகூதகனென்று சொல்லுமவர்கள் மதிக்கேட
ரென்கிறார் 'ஹேவாநாம் ஹாநவாநாம் வாரிதபூதியுஹேவகர தேவாநம்
தாநவாநாஞ்ச வாமாந்ய மதிதைவதம்' என்கிற பந்தம் கிடக்க, சிலர்க்காகச்
சிலரை அழிக்கிற இவனை ஸ்வரகூதகனென்று நினைக்கலாமோ?" என்பது
வடாக்யாதஸூக்தி கனைகண்-ரகூதகம். ... (சச)

வளவெழுந் தவளமாட மதுரைமா நகரந்தன்னுள்
கவளமால் யானேகொன்ற கண்ணனை அரங்கமாலேத்
ஆரவத்தோண் டாடதொல்கீர்த் தொண்டரடிப் பொடிசோல்
இளைப்புன் கவிதைபேறு மெம்பிராற கினியவாரே (சுரு)

வளம் எழும்	அதகு விஞ்சியிருப்பதும்	துளபம்	{ திருகதழாய்க் கைவகம்
தவளம்	வெண்ணிறமுடைய துளபம்	தொண்டி ஆட	{ கிஷ்டகுந்
மாடம்	மாடங்களை யுடைய	தொல் கீர்	{ இயற்கையான
மா	பெருமைதகவிய		{ சேஷத்தத்திலே
			{ கிலேனிறவருமான
மதுரை நகரம்	வடமதுரையில்,	தொண்ட	{ தொண்டாடிப்பொடியாழ்
தன்னுள்		ரடிப் பொடி	{ கரா (அருளிச்செய்த)
கவளம்	கவளம் கொண்டிருப்பதும்	சொல்	{ கிருமாலையாகிய
மால்	பெருத்ததுமான		{ இத்திருமொழி
யானே	{ (குலவாயாபீட மென்னும்	இளைப்புன்	{ மிகவும் குற்றங்குறைகளை
	கமலனுடைய) யானையை	கவிதை ஏனும்	{ புடைய கவிதவமா
			{ பிருந்த பேரதினம்
கொன்ற	கொலைசெய்தருளின	எம் பிரார்த்த	பெரியபெருமானாகு
கண்ணனை	ஸ்ரீகருஷணனுடைய		
அரங்கம்	{ கோயிலிலே (கண்வளரும்)	இனிய ஆறே	{ பாடபோக்பமாயிருக்கதபடி
மாலே	{ வம்பெருமானைக்குறித்து		{ மென்! (எனது
			{ சுபெருகிருர்)

விசேஷ உணவுகளை யுண்டு மதம்பிடித்துக் கொழுத்திருந்த குலவாயாபீட மென்னும் கம்ஸனது யானையை ஒழித்தருளினதற்போலே தம்முடைய பராப்தி ப்ராதிபந்தகங்களையும் போக்கின்படியை அருளிச்செய்து பெரிடபெருமானு டைய பரிதிபே தமக்கு ப்ரபோஜனமென்று முடிக்கிறார்.

கவளம் என்று யானையுணவுக்குப் பெயர் “களவமாலயானை” என்றும் பாடமுண்டு. அப்போது கலபம் என்னும் வடசொல் களவமெனத்திரிந்ததாம்; ஒரு பருவத்தில் பெருத்தானை மென்றாடி இளைப்புன் என்பவை - சபதத்தில் இளமையையும் கவிதவத்தில் குற்றத்தையும் கூறும் கவிதா என்னும் வடசொல் கவிதைபெனத் திரிந்தது.

எம்பெருமானைக் குறித்து அடியேன் சொன்ன சொற்கள் குற்றம் குறை கள் நிரம்பியவைபாயினும், எனது நெஞ்சில் உருக்கத்தையும் ஊற்றத்தையும் அறிந்திருக்கும் பெரியபெருமானுக்கு இது ஆராவமுதமாகிருக்கு மென்கிறார்.

“இப் பிரபந்தம் கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லா தொழிந்தது - இவ்வுகபபுத் தானே அவர்களுக்குப் பலமாகையாலே” என்ற வயாக்பாநஸூகித்தி இக்கு அது ஸந்திக்கத்தக்கது.

[வளவெழுந்தவளமாடம்.] யானை கொன்ற வரலாறு :—வில்விழா [தநர் யாகம்] என்ற வியாஜம் வைத்துக் கம்ஸனால் வரவழைக்கப்பட்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ண பலராமர்கள் கம்ஸனாண்மனையை நோக்கிக் செல்லுகையில் அவனது அரண்மனை வாசல்வழியில் தம்மைக் கொல்லும்படி அவனால் ஏவி நிறுத்தப்பட்ட சூவலயாபீட மென்னும் மகயாணை கொடுத்தவர, அவ்யாதவலீரர் அதனை எதிர்த்து அதன் தந்தங்களிரண்டையும் சேற்றிவிருந்து கொடியை எடுப்பது போல எளிதில் பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக்கொண்டு அடித்து அவ் யானையை உயிர்தொலைத்துவிட்டு உள்ளே போயினர் என்பதாம். (சுரு)

அடிவரவு

காவல் பச்சை வேதம் மொய்த்த பெண்டிர் மறம் புல வெறுப்பு மந்தம் கட்டினான் ஒரு நமனும் எறி வண்டு மெய் சூது விரும்பி இனிது குட பாய் பணி பேசு கங்கை வெள்ளம் குளித்து போது ருசுக்கு உம்பரால் ஊர் மனம் தவமார்த்து மெய் புள்ளம் தாவி மறை தெளி மேம்பொரு னடிமை திரு வான் பழுதில் அமரப் பெண் வளவெழும் கதிர்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

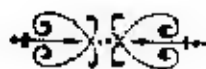
பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்

திருமாலை உரை

முற்றிற்று.

திருமலை ஸங்கதி.

- முதற்பாட்டில்—திருநாம ஸங்கீர்த்தந்தராலே யமன் முதலானோர் தலைவிலே காலை வைத்துக் கூத்தாடும்படியான பெருமை பெற்றேனென்றார்.
- உ.—திருநாம ஸங்கீர்த்தந்தரிலுள்ள இனிமையாலே பரமபதமும் வேண்டாவென்றார்.
- ௩.—அத்தோடு விரோதிக்கும் ஸம்ஸாரமும் வேண்டாவென்றார்.
- ௪.—கொடிய பாவிகளுக்கும் திருநாமஞ்சொல்ல அதிகாரமுண்டாயிருக்க இழப்பதே! என்று வயிறொழிந்தார்.
- ௫.—அல்பமாயும் அமித்யமாயுமுள்ள பராக்ருதவிஷயங்களைப் பற்றுவார் சிவமில்லாத் சிறியோர் என்றார்.
- ௬.—போக்தாவின் நிலையில்லாமையைச் சொன்னார்.
- ௭.—முழுக்காக்களாகப் பாய்த்திருக்கிற பாஹ்யமதந்தரைக் குறித்து ஆச்சரிக்கத்தக்க தைவத்தை உபதேசித்தார்.
- ௮.—எம்பெருமானுடைய வைபவத்தைப் பொருதவர்கள் கொல்லத்தக்கவர் என்றார்.
- ௯.—இளைந்தவர்களை நோக்கி “நீங்கள் ஸர்வஸூகபஞ்ச கண்ணிராளைப் பணி மின்” என்றார்.
- ௧௦.—விபலாவதாரங்களுக்குப் பிற்பட்டவர்கட்கும் உதவும்படி திருவாங்கம் பெரிஉ கோயிலிலே வந்து கிடந்தானென்றார்.
- ௧௧.—திருவாங்கமென்னப் பொருதவர்கள் கர்ப்ப கர்ப்பாக்யர் என்றார்.
- ௧௨.—தாம்பெற்றாலும் பிறப்பும் அனர்த்தத்தைப் பொறுக்கமாட்டேன் என்றார்.
- ௧௩.—எல்லாரும் திருநாமத்தை அநுஸந்தித்து உஜ்ஜீவிக்கக் கூடுமா? என்று மகோ ரதித்தார்.
- ௧௪.—பகவத் விரோதிகளோடு இதுவரை தமத்கிருத்த ஸம்பந்தத்தால் வந்த விடாய்தீர, திருநாமத்தை வாயாரப்பேசினார்.
- ௧௫.—ஸம்பந்த உணர்ச்சியைப் பிறப்பித்தவாற்றை அருளிச்செய்தார்.
- ௧௬.—விஷயத்துக்குத் தகுதியாக பக்திபெருகின்படியைப்பேசினார்.
- ௧௭.—தமது கண்கள் களித்தபடியைப் பேசினார்.
- ௧௮.—கண்களிப்புப் புறவென்னமிட்டபடியைச் சொன்னார்.
- ௧௯.—உடலுருகின்படி சொன்னார்.
- ௨௦.—எம்பெருமானுள்ள உதவறிந்தவர்கட்கு அகல்வொண்ணாது என்றார்.
- ௨௧.—மநஸ்ஸால் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதென்றார்.
- ௨௨.—பாகசமிட்டிப் பேசவொண்ணாதென்றார்.
- ௨௩.—மறக்கமுடியாதென்றார்.
- ௨௪.—பிறந்த பக்தி, விஷயத்துக்குத் தகுதியாக இல்லாமைபாலே அது க்ருத்ரிம மென்றார்.
- ௨௫.—சாஸ்திரீயமான பக்தி முதலியவை ஒன்றுமில்லையென்றார்.
- ௨௬.—ஸ்திரீ சூத்திரிகளுக்குள்ள நன்மைபுயில்லையென்றார்.
- ௨௭.—திரியக் ஐந்துக்களுக்குள்ள நன்மைபுயில்லையென்றார்.
- ௨௮.—கஜேந்தராய்வான் தான் இடர்ப்பட்டபோது நினைத்த நினைவுமில்லையென்றார்.

உ.க. — சீலக்ஷண தேசவாஸமிவ்வையென்றார்.

ந.௦. — இவை யிவ்வாமை மாத்திரமேயன்றியே பிறர்க்கு அகர்த்தத்தை விளைப்பவனுமா யிராநின்றே எனென்றார்.

ந.க. — நீசவித்யமான ஸ்தீரகாளும் பிராகரிக்கப்பட்டேனென்றார்.

ந.உ. = இப்படி ஒருவர்க்குமாகாதவன் திருமுன்பே வந்துகின்றது மூர்க்கத்தன் மென்றார்.

ந.ப. = வெட்கங்கொட்டவன் நானென்றார்.

ந.ச. = இப்படிப்பட்ட நான் உன்னையெகிட்டு உனக்கு அவத்யத்தை விளைப்பேனல் வேன் என்றார்.

ந.ஞ. = கீர்மையாலே செர்த்துகொண்டானென்றார்.

உ.க. = விசேஷகடாஷம் பண்ணவேணுமென்று கதறினார்.

ந.உ. = அந்த விசேஷகடாஷம் பெருமல் அலைபாய்ந்தார்.

ந.அ. = இப்படி என்னைப்போலே பதறுகின்ற தொண்டரை உகக்குமவன் நீ என்றார்.

க.க. = அவர்கட்குப் பிறப்பின் தாழ்வால் ஒருகுறையுமில்லை யென்றார்.

ஈ.௦. = அவர்களுக்குப் பரதரிம்மை முதலிய கொடியகருமங்களின் பலன் அதுபவிக்க வேண்டா என்றார்.

க.க. = அவர்கள் நங்கனோடு ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களுக்கும் பரிசுத்தராக்குமவர் என்றார்.

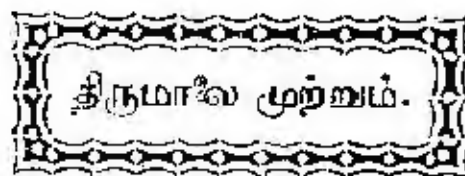
க.உ. = அவர்கள் எம்பெருமானைப்போலே பூஜிக்கத்தக்கவர் என்றார்.

க.ந. = பிறப்பையும் நடத்தையையுங்கொண்டு அவர்களை இழிவாக நினைக்குமவர்கள் சண்டாளரென்றார்.

க.ச. = பிரமன் முதலியோர்க்கும் அரிதான பேற்றை ஒரு திரியக்ஜத்துவுக்கு அருள் செய்தமையைக் கூறினார்.

ச.௦. = இத்தவிய ப்ரபஞ்சத்தில் எம்பெருமானுக்குள்ளே பேரக்யத்தை வெளியிட்டார்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சாணம்.

சாற்றுககவி.

“ மன்னு மணவாள மாமுனிவன் மாண்புரைக்கு
மன்னபுக முண்ணங்க ராசிரியன் — சொன்ன
திருமலைப் பாமாலைச் சீருரையைச் சிந்தித்
துருகாதா ரெவ்வுலகி லுண்டு ? ”

9. ஸப்தஸால வ்ருகங்களைத் துளைத்தது. 73, 81.
10. வாலிவதம். 73.
11. கடனி கடங்கியிருந்தது. 30, 43, 40.
12. கண்ணாய்க் குடக்கத்தாடினது. 38.
13. கேசியின்வாயைக் கீண்டொழித்தது. 37, 58, 107.
14. தேனுக்காரனைச் சிறத்தது. 80, 107.
15. காலகேயியைக் கடித்தது. 31, 59, 81, 106.
16. கோவர்த்தனசிரியைக் குடையாகவெடுத்தது. 89, 40, 100.
17. காமின்னைக் கடித்தது. 107.
18. ஏழ்விடை செற்றது. 40, 42, 92.
19. காளியனைக் கொழுப்படங்கியது. 38, 86.
20. கன்றினால் வினவெறிந்தது. 37.
21. சகடத்தைச் சாடியது. 36, 86.
22. குருத்த மொசித்தது. 37.
23. புள்ளின்வாய் பிளந்தது. 19.
24. பாஞ்சுனைப் பரிபவஞ்செய்தது. 53, 70, 71.
25. யமனாஜுன பஞ்ஜநம். 58.
26. யானை மருப்பொசித்தது. 38, 40, 52, 58.
27. சூதனைமான முலையுண்டது. 36, 37, 43.
28. முனை முடித்தது. 59, 104.
29. கஞ்சனைக் காய்ந்தது. 43.
30. கானைக் கொன்றது. 104.
31. கவந்தனைக்கொன்றது. 104.
32. மாலிகமாலிகனை மடித்தது. 28, 107.
33. பெளண்டரகவாகதேவனை முடித்தது. 107.
34. தந்தவக்கனைத் தடித்தது. 59, 104, 107.
35. ஹம்ஸாவதாரஞ் செய்தருளியது. 19.
36. பாரதப்போர்முடித்துப் பாண்டவர்களைக் காத்தருளினது. 89.
37. கங்கைகீர் பயந்தது. 24.
38. கஜேந்திர மோகாமனித்தது. 40.
39. மண்ணையுண்டு உமிழ்ந்தது. 22, 25, 30, 31, 105.
40. வெண்பிச்சையை நீக்கியது. 42, 118.

ஆக, நூற்பகு கதைகள் இத்திவ்ய ப்ரபந்தத்தில் அதுவர்த்திக்கப்பட்டவை. இக்கதைகளின் விவரணைகளை அவ்வப்பாகாகங்களின் உரையிலே விளியவைந்தோம்.; கண்டு கொள்வது.

